ABRAHAM
MERRITT

MONSTRUL DE METAL

ABRAHAM
MERRITT
MONSTRUL
DE METAL

Abraham Merritt

Monstrul de metal

Traducere de Nicolae Constantinescu

amalgama
2015

Titlu original: *The metal monster*

Redactare: Aurelia Năstase
Copertă: Virgiliu Păcureț
Versiune digitală: Andreea Constantinescu

ISBN ePub iBooks: 978-606-8679-01-3
ISBN ePub Google play: 978-606-8679-30-3

email: editura@amalgama.ro
www.amalgama.ro

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin editurii amalgama.

I

VALEA MACILOR ALBAŞTRI

În acest creuzet imens numit univers, viaţa clocoteşte, iar misterele ei — unele enorme, altele microscopice — se manifestă clipă de clipă sub ochii oamenilor care rămân orbi şi surzi.

Vai de cel care, mai clarvăzător decât semenii lui, întrezăreşte dincolo de văl un adevăr nou! Se loveşte atunci de lipsa de înţelegere, de ironia, uneori chiar de ostilitatea generală. Aşa se şi explică entuziasmul scăzut cu care marii descoperitori împărtăşesc întregii omeniri rezultatele obţinute în urma experienţelor lor.

Locul în care îmi instalasem cortul era de o frumuseţe care emoţiona profund, ca apoi să aducă o tihnă asemenea unui balsam.

Hoinăream astfel de la începutul lunii martie. Acum, eram la jumătatea lui iulie şi, pentru prima dată de la începutul peregrinărilor mele, mi se părea că găsisem, dacă nu uitarea, cel puţin liniştirea durerii sufleteşti care, de la întoarcerea mea din insulele Caroline, cu un an în urmă, nu-mi mai dăduse pace.

N-am să suflu o vorbă despre motivele acestei dureri sufleteşti, nici despre drumul pe care am ajuns în această vale a tihnei. Este de ajuns să spun că, într-o seară, la New York fiind, recitind un studiu pe care îl scrisesem mai demult despre *maci şi plantele erbacee din genul* ranunculus *din Tibetul meridional*, am fost cuprins de dorinţa de a revedea acel ţinut

calm şi tainic. În plus, doream de mult timp să studiez mutaţiile ciudate ale unei flori care creşte pe pantele Muntelui Elbrus, ca şi în Munţii Hindukuş şi de-a lungul crestelor abrupte din Transhimalaya.

Aveam intenţia să străbat trecătorile şi să ajung până la lacurile Manasarovar unde, dacă ar fi să dăm crezare legendei, creşte nufărul violet.

Plan ambiţios, desigur, a cărui realizare nu era lipsită de primejdii; dar cui pe cui se scoate şi simţeam că numai această expediţie ar fi în stare să-mi amorţească durerea sufletească până în momentul în care voi descoperi mijlocul de a ajunge la cei pe care îi iubisem atât de mult.

Îmi angajasem de la Teheran un servitor destul de original, deoarece, mai mult decât servitor, îmi era tovarăş de drum, sfătuitor şi interpret. Chui-Ming era chinez şi-şi petrecuse primii treizeci de ani din viaţă în oraşul Gyantse, în marea lamaserie Palkhor-Choinde, la vest de Lhassa. Ca să mă încurajeze să-l angajez, mi-a spus că era cel mai bun bucătar de pe o rază de 15 000 de kilometri în jurul oraşului Pekin.

Eram amândoi pe drum de aproape trei luni, împreună cu cei doi ponei care îmi duceau bagajele. Străbătusem cărări de munte pe unde, pe vremuri, trecuseră armatele lui Darius şi hoardele satrapilor şi care, înainte, se cutremuraseră de mulţimea cuceritorilor dravidieni. Urmasem vechi poteci iraniene, pe care umblaseră înaintea noastră soldaţii lui Alexandru. Şi, de două săptămâni — doi oameni şi două animale —, nu întâlnisem nici ţipenie de om.

Vânat se găsise; Chiu-Ming dusese uneori lipsă de legumele necesare preparatelor sale, dar niciodată de carne. Ne aflam, ştiam asta, undeva în regiunea în care Munţii Hindukuş se unesc cu Transhimalaya. În dimineaţa aceea, ajunsesem printr-un defileu la stâncile dezolante din această vale fermecătoare şi, acolo, în pofida orei matinale, îmi instalasem cortul, hotărât să nu merg mai departe până a doua zi.

Această vale, unde se simţea planând seninătatea maiestuoasă şi măreţia indiferentă care învăluie somnul lui Buddha, era dominată la est de un pisc colosal (tocmai ce-i străbătusem trecătorile), purtând coroana argintie a câmpurilor de zăpadă şi a gheţarilor. Foarte departe spre vest, un alt gigant, cenuşiu şi ocru, închidea valea. La nord şi la sud, orizontul era un haos de fleşe, minarete şi turnuri naturale.

Şi, pe toată această întindere, valea era acoperită cu un covor de maci albaştri care, luminoşi asemenea cerului unei dimineţi de la jumătatea lunii iunie, se vălurea pe kilometri întregi, ascunzând cărarea pe care ajunsesem acolo şi pe cea care trebuia să ne scoată din vale. Acest covor de rugăciune imens, parcă din safire şi mătase, se întindea până la poalele munţilor cenuşii, de care era despărţit de un şir de pinteni muntoşi negri, asemenea unor călugări aşezaţi în genunchi. Iluzia era atât de mare, încât mă aşteptam să-i văd ridicându-se. Deodată, a apărut un om. În timp ce-mi examina de departe tabăra, s-a ivit lângă el altă siluetă, a unui ţăran tibetan ducând de căpăstru un penei încărcat cu bagaje. Primul bărbat mi-a adresat un semn cu mâna şi a coborât panta cu paşi mari venind spre mine.

Pe când se apropia, am privit şi eu cu atenţie: era un tânăr uriaş de peste un metru şi optzeci şi cinci, avea părul negru răvăşit şi faţa netedă, bărbierită şi o înfăţişare de american sadea.

— Sunt Dick Drake, Richard Keen Drake, m-a anunţat el, întinzându-mi mâna. Am fost în Franţa cu ceva timp în urmă şi am lucrat cu mecanicii statului.

— Eu sunt Goodwin, doctor Walter T. Goodwin, m-am prezent eu, strângându-i mâna.

— Botanistul! a exclamat el. Înseamnă că vă cunosc! Mă rog, după reputaţie. Tatăl meu avea cea mai mare admiraţie pentru lucrările dumneavoastră. Cred că l-aţi cunoscut, profesorul Alvin Drake.

Aşadar, îl aveam în faţa mea pe fiul lui Alvin Drake care, ştiam, murise cu o lună înainte ca eu să pornesc la drum. Dar ce putea să caute fiul lui în acea pustietate?

— Vă întrebaţi de unde vin? a zis el, văzându-mi uimirea. Explicaţia e simplă. După terminarea războiului, am simţit o nevoie irezistibilă de schimbare şi mi-a venit ideea împlinirii unui vechi vis: să ajung în Tibet. Ceea ce am şi făcut. Apoi, odată aici, am hotărât să merg până în Turkestan. Şi iată-mă.

Am simţit imediat o mare simpatie pentru acel tânăr de o înălţime impresionantă. Fără să-mi dau seama, suferisem probabil de singurătate şi, în timp ce-l conduceam spre tabără, mă întrebam deja dacă ar accepta să mi se alăture.

Drake m-a ascultat stupefiat cum îi dădeam lui Chiu-Ming instrucţiunii foarte precise pentru cină şi privirea i s-a oprit asupra chinezului care trebăluia la cratiţele lui.

În timp ce aşteptam să fie gata masa, am flecărit întruna. Apoi, ne-am aşezat să mâncăm şi invitatul meu a părut să aprecieze la justa lor valoare bucatele preparate cu artă de Chiu-Ming. În fine, a oftat de mulţumire şi şi-a scos pipa.

— Bucătarul e nemaipomenit, mi-a spus el. Unde l-aţi descoperit?

I-am explicat în câteva cuvinte.

Apoi, am tăcut. Şi, brusc, soarele a plonjat în spatele zidului de stânci gigantice care străjuia intrarea în vale la vest; întreaga vale s-a întunecat cu repeziciune, învăluită în umbre transparente. Era preludiul acestei încântări supranaturale pe care n-o întâlnim nicăieri în altă parte: un apus de soare în Tibet.

Ne-am întors cu faţa spre vest; o adiere uşoară, răcoroasă, coborâtă dinspre piscuri, îşi murmura secretul macilor, care au început să se mişte;

apoi, vântul s-a domolit şi macii au încremenit. Foarte sus pe cer, o gaie ce se întorcea la cuib a scos un ţipăt prelung.

A fost parcă un semnal. La vest, pe cer, s-a ivit un şir strâns de nori mici şi ciufuliţi, care au început să plutească în razele soarelui care scăpăra şi, din gri-argintiu, au devenit roz-pal, apoi purpurii.

— Dragonii cerului beau sângele soarelui, a explicat Chiu-Ming.

Din albastru, cerul a căpătat cu rapiditate culoarea ambrei, apoi, brusc, s-a preschimbat în violet. Valea a fost inundată de o lumină verde-albăstruie foarte plăcută, în care înălţimile din jur au devenit mai apropiate şi strălucitoare, asemenea unor bijuterii monstruoase de jad de un verde translucid şi foarte palid.

Lumina a dispărut treptat şi voaluri de ametist întunecat au învăluit munţii. Şi, deodată, din fiecare culme a ţâşnit un şir de flăcări bătând în oranj şi de luminiţe irizate, asemenea unei puzderii de curcubeie orbitoare.

Mari sau mici, împletite între ele, mişcătoare, încercuiau valea care părea, la voinţa unui zeu, să elibereze, din stâncile ei eterne, suflete luminoase.

Pe cerul tot mai întunecat, a ţâşnit o rază de lumină trandafirie, acel fascicul de lumină vie pe care tibetanii îl numesc Ting-pa. Un moment, acest deget roz s-a îndreptat spre est, apoi, s-a curbat şi s-a divizat lent în şase fâşii sclipitoare care au plonjat spre orizontul oriental, de unde o strălucire nebuloasă şi vibrantă a urcat în întâmpinarea lor.

Şi eu, şi Drake am scos un strigăt de uimire: acele şase fâşii luminoase oscilau într-o mişcare tot mai rapidă şi mai amplă, ca şi cum sursa ascunsă din care ţâşneau începuse şi ea să se legene ca un pendul.

Mişcarea fâşiilor luminoase a devenit vertiginoasă, apoi, brusc, s-a oprit, ca şi cum o mână invizibilă le-ar fi smuls ca pe nişte panglici. Un moment, panglicile au plutit la întâmplare, apoi s-au îndoit, au căzut spre

pământ şi au dispărut la nord, printre piscuri, în timp ce noaptea se lăsa peste vale.

— Dumnezeule! a murmurat Drake. Ai putea spune că o mână a apucat aceste raze ca să le smulgă ca pe nişte fire.

— Am văzut, am răspuns stupefiat. Dar e prima dată când…

— Părea ceva deliberat, făcut într-un scop anume, a şoptit el.

— Demonii, a intervenit Chiu-Ming, cu voce tremurătoare.

— Trebuie să fie un fenomen magnetic, am replicat, furios că mă lăsasem o clipă cuprins de panică. Când traversează un câmp magnetic, razele luminoase pot să se curbeze. Asta a fost, nu altceva!

— Nu sunt sigur, a protestat Drake, pe un ton ezitant. Ca să se ajungă la acest rezultat, câmpul magnetic trebuie să aibă o putere extraordinară… E de neconceput… Priviţi! a exclamat el, prinzându-mă de braţ.

În timp ce vorbeam, întunericul se făcuse mai dens spre nord, ca un fel de lac negru, fond pe care piscurile munţilor se conturau în linii ascuţite, uşor fosforescente.

Deodată, din tot acel negru, a ţâşnit o limbă enormă de foc verde, al cărei vârf s-a înfipt în centrul zenitului, urmată imediat de o puzderie de săgeţi scânteietoare. Cerul semăna acum cu o mână de abanos care ar fi agitat o mulţime de suliţe aprinse.

— Aurora, am murmurat.

— O auroră la superlativ, a remarcat Drake, cu un aer absent, fără să-şi ia ochii de la spectacolul la care asistam. Aţi observat pata enormă de pe Soare?

I-am răspuns „nu” cu o mişcare a capului. A continuat.

— Nu mai văzusem niciodată una aşa mare. Am remarcat-o în dimineaţa asta, în zori…

Deodată, a exclamat:

— Priviţi!

Săgeţile de foc verde căzuseră iar; întunericul, care părea să se fi concentrat, vibra de valuri luminoase în care dansau milioane de corpuscule asemenea unor licurici. Valurile luminoase au urcat din ce în ce mai sus, s-au colorat într-un verde fosforescent, în nuanţe de violet irizat, de roz arămiu şi de galben cu nuanţe metalice; apoi, au părut să ezite, ca să se grupeze după aceea în două perdele enorme şi mişcătoare de o splendoare orbitoare.

Un cerc imens de lumină a ţâşnit deasupra cutelor celor două perdele scâteinde. Întâi şovăielnic, s-a conturat puţin câte puţin cu claritate şi s-a aşezat, inel de foc livid, pe splendoarea care incendia cerul la nord; iar aurora, concentrându-se, a început să se rotească în jurul inelului, apoi, brusc, a părut să sară în centrul lui şi a plonjat spre pământ ca o coloană de foc.

Atunci, o ceaţă a invadat rapid cerul şi a ascuns acea cascadă fantastică.

— Magnetism? a murmurat Drake pe un ton de îndoială. Nu cred!

— Coloana de foc a aterizat aproape în locul în care s-a frânt Ting-pa, am răspuns. Ai fi crezut că era atrasă aşa cum fuseseră razele.

— Dădea mai cu seamă impresia că totul avea ceva deliberat, că era manifestarea unei inteligenţe diabolice, a continuat Drake. Am avut impresia că nişte gheare de oţel îmi zgâriau nervii.

— Demonii! a gemut Chiu-Ming. Demonii i-au lansat o provocare lui Buddha…

Dinspre vest, a ajuns până la noi un zgomot ciudat; la început, un murmur, apoi, un fel de suflu puternic, asemenea unui geamăt prelung şi violent. Un fulger mare a brăzdat ceaţa şi a dispărut. Geamătul s-a auzit din

nou, apoi, murmurul care se îndepărta. În fine, liniştea şi întunericul s-au aşternut iar peste valea macilor albaştri.

II

URMA DE PE STÂNCĂ

S-au ivit zorile. Drake dormise bine. Dar eu, care nu mai aveam mlădierea tinereţii, m-am întors ore în şir de pe o parte pe alta şi am reflectat. Abia mă cufundasem într-un somn agitat când m-a trezit prima geană de lumină.

În timp ce luam micul dejun, i-am pus întrebarea la care mă împingea simpatia crescândă pentru el:

— Drake, în ce direcţie mergi? l-am întrebat.

— În direcţia în care mergi şi dumneata, a răspuns râzând. N-am o ţintă precisă, un plan stabilit dinainte. În plus, am impresia că ai nevoie de cineva care să te însoţească şi să te ajute să-ţi supraveghezi bucătarul. Imaginează-ţi că i-ar trăsni prin minte s-o şteargă!

Această perspectivă părea să-l înspăimânte.

— Splendid! am exclamat din adâncul inimii, întinzându-i mâna. Am intenţia să traversez curând lanţul muntos şi să mă îndrept spre lacurile Manasarovar. Creşte acolo o floră ciudată pe care aş vrea s-o studiez.

— Vin cu dumneata neapărat, mi-a răspuns.

Ne-am pecetluit asocierea cu o strângere de mână şi, după câteva momente, ne-am îndreptat spre intrarea vestică a văii, urmaţi de caravanele noastre reunite, pe câmpul de maci albaştri.

Era pe la mijlocul după-amiezii.

Sensibili la farmecul văii, nu ne grăbiserăm. Partea occidentală a muntelui era acum foarte aproape de noi şi vedeam trecătoarea pe care trebuia s-o traversăm. După toate aparenţele, nu aveam să ajungem la ea înainte de apusul soarelui şi Drake, ca şi mine, era cât se poate de dispus să mai petreacă o noapte în această vale liniştită. Înaintam cufundat în gânduri. Deodată, exclamaţia tovarăşului de drum m-a făcut să tresar: privea fix un punct situat în dreapta, la câteva sute de metri de locul în care ne aflam. I-am urmărit direcţia privirii.

Înălţimile care dominau valea se aflau acum la şase sute de metri de noi. Pe vremuri, trebuia să se fi produs o surpare enormă care, presărând cu stânci pintenii muntoşi, formase un dâmb ale cărui curbe line coborau lent spre fundul văii. În centrul dâmbului, la jumătatea pantei şi până la câmpurile acoperite cu flori, se întindea urma unui picior enorm.

Cenuşie şi maronie, urma se detaşa clar pe nuanţele de verde şi de albastru ale pantei şi ale fundului văii; era un dreptunghi lat de nouă metri şi lung de şaizeci de metri; călcâiul era uşor arcuit şi, la cealaltă extremitate, se conturau patru triunghiuri alungite asemenea unor gheare.

Ansamblul semăna în mod indiscutabil cu o urmă lăsată de o talpă. Dar ce fiinţă vie putuse să lase o amprentă atât de enormă?

Am urcat panta în fugă; Drake mi-o luase deja înainte. Ajuns la baza triunghiurilor, m-am oprit. Urma era recentă; pe marginile de sus, se vedeau tufişuri decapitate şi copaci despicaţi, ale căror răni recente păreau să fi fost făcute cu o armă tăioasă ca briciul.

Păşeam chiar pe urmă. Suprafaţa ei era perfect egală. Aplecându-mă, mi-a venit greu să cred ceea ce vedeam: piatra şi pământul fuseseră strivite, tasate, astfel încât să formeze o masă netedă şi tare unde, asemenea unor flori fosilizate, se încrustau maci albaştri care îşi păstraseră culoarea.

Atunci, mi-am amintit gemetele care ajunseseră până la noi noaptea trecută şi lumina ciudată pe care o zărisem în momentul în care ceaţa acoperise aurora.

— Asta am auzit, am zis cu glas tare. Toate acele zgomote… Şi în acel moment a fost făcută această urmă.

— Talpa lui Shin-je! a exclamat Chiu-Mi, cu o voce tremurătoare. Stăpânul infernului a trecut pe-aici!

— Stăpânul infernului are doar un picior? a întrebat Drake pe un ton amabil.

— Păşeşte peste munţi, a explicat chinezul. A doua urmă se află pe cealaltă pantă.

Drake a ridicat o privire preocupată spre vârf.

— Dacă a doua urmă se găseşte pe celălalt versant, asta lasă să se presupună nişte picioare de cel puţin şase mii de metri! a murmurat el gânditor.

— Cred că nu vorbeşti serios! am exclamat consternat.

— Îmi pierd minţile! a izbucnit tânărul. Nu poate să fie o urmă lăsată de talpa unui picior! Priviţi precizia geometrică a contururilor, s-ar zice… s-ar zice că e urma gigantică a unei peceţi de metal cu o forţă fabuloasă.

— Dar de ce? am întrebat. Care ar putea să fie motivul?

— Întrebaţi diavolul! (Tot explicaţia lui Chiu-Ming mi se părea cea mai uşor de acceptat!) Priviţi! Nimic n-a fost atins în afara urmei. Fiinţa care a făcut asta s-a putut îndepărta fără să mai lase alta.

Am aruncat o privire în jur şi am constatat că avea dreptate. În afara urmei, totul era normal şi cât se poate de obişnuit. Dar aceea era de-ajuns!

— Sunt de părere să mai mergem puţin, ca să ajungem la trecătoare înainte de lăsarea nopţii, a propus Drake, exprimând o părere identică cu a mea. Sunt dispus să înfrunt orice primejdie de natură omenească, dar nu

vreau să fiu zdrobit de o stâncă, ca o floare între paginile unei cărţi de poezie.

Soarele începea să scapete când, părăsind valea, am intrat în trecătoare. Am mers cam o mie cinci sute de metri, apoi, întunericul ne-a forţat să ne instalăm tabăra. Trecătoarea era îngustă şi pereţii ei stâncoşi se aflau la numai treizeci de metri de cortul nostru; dar această apropiere avea ceva liniştitor.

După ce am găsit o grotă care putea să adăpostească mica noastră trupă, ne-am instalat acolo, inclusiv poneii. Eu eram cât se poate de dispus să petrec noaptea în aceste condiţii. La cină, am avut pâine şi ceai; apoi, epuizaţi, ne-am întins pe fundul stâncos al grotei. Am dormit bine, în pofida gemetelor lui Chiu-Ming, care m-a trezit de vreo două ori. N-am ştiut dacă s-a repetat aurora supranaturală din ziua precedentă şi nici nu mi-a păsat. Am dormit fără vise.

III

RUTH VENTNOR

Am fost treziţi de lumina zorilor care se strecura în grotă. După ce am mâncat în grabă, am coborât panta. Curând, am început să întâlnim câteva specimene de vegetaţie subtropicală. Rododendronii giganţi şi ferigile arborescente au cedat locul unor pâlcuri impozante de *kopek* şi de bambuşi dintr-o varietate rezistentă. Şi am avut ocazia să împuşcăm câţiva cocoşi sălbatici, care ne-au îmbogăţit proviziile de hrană.

Am mers toată ziua şi, când a venit noaptea, ne-am instalat tabăra şi nu ne-a fost greu să adormim. A doua zi am pornit-o la drum cu noaptea în cap. Am făcut o oprire scurtă la prânz, apoi ne-am continuat călătoria.

Pe la două, am zărit prima dată ruinele. De la o vreme, pereţii trecătorii păreau să se fi apropiat şi, deasupra capetelor noastre, cerul semăna cu un fluviu strălucitor mărginit de maluri fantastice; cu cât înaintam printre pereţii din ce în ce mai apropiaţi, cu atât mai mult aveam iluzia că ne afundam în adâncimile verzi-albăstrui ale acestui fluviu, într-o lumină opalescentă prin care treceau întruna reflexe schimbătoare.

Lumina dispărea treptat, fără să-şi piardă nimic din calitatea cristalină; „fluviul” de deasupra noastră era acum doar un pârâu subţire; curând, a devenit un simplu pârâiaş. Şi, brusc, a dispărut. Am traversat un tunel cu pereţii acoperiţi de ferigi, orhidee roz, muşchi auriu şi purpuriu şi ne-am pomenit în plin soare.

În faţa noastră, se afla o scobitură muntoasă, circulară ca o amprentă pe care ar fi lăsat-o degetul mare enorm al unui gigant; plină de verdeaţă, era încercuită de piscuri înghesuite ce se înclinau spre centrul depresiunii.

Aceasta avea un diametru de aproximativ o mie cinci sute de metri şi trei deschizături: una, asemenea unei fante, în panta nord-estică; a doua, accesul în tunel prin care venisem; ultima escalada pantele vestice şi se pierdea spre înălţimi. Era un drum lat unde mâna omului se ghicea fără echivoc, un drum vechi a cărui uzură se măsura în secole.

Şi, din fundul depresiunii, urca însuşi sufletul singurătăţii, o singurătate pe care n-o mai cunoscusem niciodată, palpabilă, provenită, aşa părea, dintr-o sursă dureroasă, din însăşi izvorul disperării.

Ruinele începeau în mijlocul văii, al cărei simbol vizibil păreau. Acestea se aliniau, pe două rânduri curbe, până în fund, unde se sprijineau de stânci, înainte să se întindă de-a lungul crestei sudice a depresiunii.

M-am uitat la Drake. Încordat, tras la faţă, părea puternic afectat de farmecul nociv al acelei cavităţi muntoase. Chinezul şi tibetanul dădeau cele mai evidente semne de spaimă şi bombăneau.

— Ce gaură suspectă! a exclamat Drake, schiţând spre mine un zâmbet care i-a luminat o clipă faţa temătoare. Dar prefer să-mi încerc şansa decât să ne întoarcem. Ce părere ai?

I-am răspuns, cu o mişcare a capului, că şi eu gândeam la fel. Aveam un sentiment de apăsare, dar curiozitatea îmi era mult mai puternică. Cu carabinele pregătite, am intrat în depresiune, urmaţi de servitorii noştri şi de ponei, care se înghesuiau unul în altul.

Valea nu era adâncă şi coborârea a fost uşoară. Ici şi colo, la marginea cărării, apăreau enorme stânci ciopârţite, unele având contururile pe jumătate şterse ale unor sculpturi reprezentând când un cap de dragon cu

maxilare ameninţătoare, când un corp acoperit de solzi, uneori cu aripi gigantice, asemănătoare cu ale unui liliac.

Am ajuns la primul şir de ruine care cobora spre centrul văii. Gata să mă las impresionat, m-am poticnit de Drake şi m-am ţinut de el ca să nu cad. Aveam senzaţia că nu făceam altceva decât ne lăsăm înghiţiţi de un val de disperare absolută ce părea să provină din fiecare grămadă de ruine şi se revărsa peste noi ca un torent ca să ne ia cu el.

M-am simţit cuprins de o oboseală ce părea să-mi macine vitalitatea chiar la sursa ei şi de o dorinţă de a mă lăsa să cad pe pietre, de a mă lăsa dus, de a mă lăsa să mor. Îl simţeam pe Drake tremurând la fel de tare ca mine şi ştiam că făcea apel al ultimele resurse de energie ca să se ţină tare.

— Curaj, curaj…, a murmurat el.

Tibetanul a scos un ţipăt şi a luat-o la fugă, urmat îndeaproape de ponei. Ca prin vis, mi-am amintit că ai mei transportau specimene preţioase şi am fost cuprins brusc de o furie violentă care, un moment, a fost mai puternică decât spaima. L-am auzit pe Chiu-Ming hohotind şi prăbuşindu-se.

Drake s-a oprit, l-a ridicat în picioare pe chinez, apoi l-am aşezat între noi şi, susţinându-l, cu capetele în jos, am pornit mai departe, ca nişte înotători care se străduiesc să înainteze împotriva curentului.

În timp ce cărarea urca, forţa misterioasă care se opunea înaintării noastre părea să slăbească; aveam impresia că-mi redobândeam vitalitatea şi simţeam cum dispărea tentaţia ce mă cuprinsese de a abandona totul, de a mă lăsa răpus… Ajunsesem la capătul de jos al scării ciclopice şi ne aflam la jumătatea pantei… Şi, în momentul în care am ajuns pe platforma unde se înălţa fortăreaţa, am lăsat în urma noastră curentul misterios şi invizibil care pusese stăpânire pe noi.

Ne-am îndreptat spatele gâfâind; câştigasem partida, dar fusesem cât pe ce să cedăm. Lângă portalul în ruine, s-a produs o mişcare aproape imperceptibilă; o tânără s-a ivit din umbră, a dat drumul carabinei şi s-a repezit spre noi.

Şi, în timp ce alerga, am recunoscut-o: Ruth Ventnor!

Tânăra a ajuns lângă mine şi m-a prins cu braţele pe după gât, plângând de uşurare pe umărul meu.

— Ruth! am exclamat. Ce naiba faci aici?

— Walter! a hohotit ea. Walter Goodwin… O, Domnul fie lăudat!

S-a smuls din braţele mele să-şi tragă răsuflarea, apoi a izbucnit într-un râs nervos. Am privit-o cu atenţie. Ţinând cont de panica care o domina, era aşa cum o cunoscusem cu trei ani în urmă, cu ochii mari de un albastru profund, a căror expresie serioasă alterna cu ştrengăria copilărească; era la fel de scundă, tandră, plinuţă, cu un ten extrem de alb, un nas mic insolent şi o mulţime de bucle lucitoare şi rebele.

Drake tuşi uşor cu subînţeles. I l-am prezentat lui Ruth.

— V-am văzut urcând, a explicat ea, înfiorându-se. Eraţi prea departe ca să vă pot recunoaşte; nu ştiam dacă eraţi prieteni sau duşmani. Dar am suferit pentru dumneata, Walter.

Şi-a tras sufletul şi m-a întrebat:

— Care poate fi cauza a tot ce se întâmplă?

Am răspuns cu un gest prin care îmi arătam ignoranţa. A continuat:

— Martin nu putea să vă vadă; supraveghea drumul care duce spre culmi. Dar eu am coborât în fugă ca să ajut, dacă puteam.

— Martin supraveghează? am întrebat. Ce?

Ruth a avut o ezitare ciudată înainte să răspundă:

— Cred că-i mai bine să-ţi spun eu prima. E incredibil!

Am urmat-o în interiorul fortăreţei, care era şi mai vastă decât presupusesem. Ruth a păşit înaintea noastră într-o încăpere dărăpănată, apoi, pe o scară lată, pe care am urcat-o păşind peste dărâmături. Am ajuns lângă un fel de crenel asemenea unui ochi. Pe fondul deschizăturii se detaşa în întuneric o siluetă subţire: Ventnor, cu carabina în mână, stătea de pază; nu ne auzise.

Ruth l-a strigat încetişor:

— Martin!

El s-a întors şi i-am zărit în penumbră chipul fin şi sensibil, ochii cenuşii cu privirea senină.

— Goodwin! a exclamat el.

Şi, coborând, a venit repede înaintea mea şi m-a prins de umeri.

— Dacă aş fi fost într-o dispoziţie potrivită pentru rugă, pe tine i-aş fi cerut Cerului să mi te aducă. Cum ai ajuns aici?

— Cu totul întâmplător, am răspuns. Dar tare bine-mi pare că vă văd!

— De unde aţi venit? m-a întrebat el, privindu-mă cu atenţie.

Am arătat cu mâna spre sud.

— Şi asta ne-a costat poneii şi muniţiile, a intervenit Drake.

L-am prezentat. Ventnor îi cunoscuse tatăl şi a fost surprins şi întristat când a aflat că murise. I-am povestit în câteva cuvinte împrejurările în urma cărora mă întâlnisem cu Drake.

— La naiba dacă înţeleg ceva din ce se petrece în depresiunea pe care aţi traversat-o! a exclamat el, cu un aer absent. Mă gândisem că e vorba poate de emanaţia unui fel de gaz. Altfel, ar fi trebuit să fim plecaţi de-aici de două zile. Sunt aproape sigur că e vorba de un gaz, ceva comparabil cu grizu, deoarece pare să se acumuleze în părţile cele mai joase ale depresiunii. Şi acum e probabil mai puţin concentrat decât dimineaţă, pentru c-aţi putut să treceţi.

— Aţi încercat să folosiţi măşti? a vrut să ştie Drake.

— Bineînţeles, a răspuns Ventnor. Din primul minut. Dar măştile nu ne-au ajutat deloc. Ai crede că e un gaz care acţionează prin piele. Am încercat, însă degeaba. Dar, dacă voi aţi putut să treceţi… Nu credeţi că am putea s-o facem şi noi imediat?

Am simţit că pălesc şi am bâiguit:

— Nu, nu imediat.

— Înţeleg, a răspuns el. Ei bine, în cazul ăsta, vom aştepta puţin.

— Dar de ce staţi aici? De ce n-aţi plecat pe drumul ce duce spre înălţimi? a întrebat Drake. Şi, de altfel, ce supravegheai?

— Ruth, povesteşte tu, a spus Ventnor, zâmbind. La urma urmelor, tu ai fost în luminile rampei!

— Martin! a exclamat tânăra, roşind.

— Păi, nu eu eram admirat! a insistat fratele ei. Hai, povesteşte-le! Eu sunt ocupat; trebuie să stau la pândă.

— Ei bine, a început Ruth cu voce nesigură, tocmai vânasem în munţii Caşmirului şi Martin voia să dea o raită prin această regiune! Am străbătut aşadar trecătorile. E o lună de-atunci. În cea de-a patra zi, am apucat spre sud. Era un drum vechi, dar ne ducea în direcţia aleasă de noi, aşa că am mers mai departe. Întâi, ne-a dus într-un ţinut cu înălţimi mici; apoi, la poalele marilor lanţuri muntoase; în fine, în munţi. Şi, acolo, a dispărut în faţa unui zid de piatră extraordinar de înalt. De aceea, am pornit în căutarea altui drum: nimic. După a doua săptămână, am înţeles că ne-am rătăcit. Ne aflam în inima munţilor, înconjuraţi de o pădure de piscuri înzăpezite, enorme. Am încercat toate canioanele, toate trecătorile, toate văile; dar parcă era un labirint imens. Nici urmă de om. În schimb, vânat era din abundenţă, astfel încât nu ne-a fost deloc greu să ne hrănim. Pe de altă parte, eram convinşi că, mai devreme sau mai târziu, vom găsi drumul, aşa

că nu ne îngrijoram. Acum cinci nopţi, ne-am instalat cortul la intrarea unei văi mici şi foarte plăcute, dominată de o înălţime asemenea unui mic turn de pază; copacii semănau cu nişte santinele uriaşe. Am făcut focul şi, după ce-am mâncat, Martin a adormit. Am zăbovit privind cerul şi valea, care erau de o frumuseţe de nedescris. N-am auzit că s-ar apropia cineva, dar ceva m-a împins să mă ridic şi să privesc în spate. Un om stătea la marginea cercului de lumină şi se uita la mine.

— Un tibetan? am întrebat.

Tulburată, tânără mi-a făcut semn că „nu". Dar fratele ei mi-a răspuns:

— Nici vorbă. Ruth a scos un strigăt, m-am trezit şi am putut să-l zăresc pe respectivul înainte să dispară. Avea prinsă de umeri o mantie violetă, scurtă. Avea pieptul protejat de o cămaşă de zale foarte fină; în picioare purta nişte încălţări înalte. Era înarmat cu un scut mic şi rotund, acoperit cu piele, şi cu o sabie scurtă cu tăiş dublu. Pe cap avea cască. Totul data de cel puţin douăzeci de secole.

Stupefacţia noastră a părut să-l amuze.

— Ruth, spune tu mai departe, i-a cerut surorii sale, reluându-şi pânda.

Tânăra a continuat:

— Am ţipat, Martin s-a trezit şi, în momentul în care s-a mişcat, omul a ieşit din cercul de lumină şi a dispărut. Nu cred că-l văzuse pe Martin; crezuse probabil că eram singură. Am stins focul şi ne-am instalat mai departe, în umbra copacilor. Dar nu puteam să dorm. Am stat jos ore în şir cu revolverul în mână şi carabina lângă mine. În cele din urmă, am aţipit. Când m-am trezit, începea să se crape de ziuă şi… şi acum mă priveau doi. Unul era omul pe care îl văzusem la începutul nopţii.

— Vorbeau persana arhaică, limba lui Xerxes, Cirus şi Darius, pe care l-a învins Alexandru Macedon, a intervenit Ventnor. Am înţeles-o fără greutate, deoarece singura diferenţă dintre persana arhaică şi persana

modernă este că cea din urmă s-a îmbogăţit cu multe cuvinte arabe. Prin urmare, vorbeau; vorbeau despre Ruth; să zicem chiar că discutau despre diferitele ei calităţi fizice în stilul cel mai deschis. Îi văzusem apropiindu-se; aveam carabina în mână şi-i ascultam calm. Comentariile lor aveau acum alt subiect. Vorbeau despre plăcerea pe care ar avea-o, văzându-mi sora, un alt personaj misterios, de care aminteau cu un fel de spaimă respectuoasă. În acel moment, Ruth s-a trezit. A sărit în picioare furioasă şi a tras cu revolverul fără nicio ezitare. Uimirea lor a avut ceva comic. Poate să fie incredibil, dar oamenii aceia păreau să nu fi văzut niciodată arme de foc. Au fugit printre copaci. Am tras şi eu, dar nu i-am nimerit. Ruth trebuie să-l fi atins pe unul, pentru că au lăsat sânge în urma lor. Nu ne-am ţinut după ei; am plecat în direcţia opusă cât am putut de repede. A doua zi dimineaţă, pe când urcam o pantă, am zărit la doi-trei kilometri în faţa noastră o lucire ca de metal care ni s-a părut suspectă. Ne-am adăpostit într-o mică viroagă şi, după câteva momente, au trecut prin faţa noastră două sute de soldaţi ai lui Darius. Oameni din acea Persie care nu mai există de milenii. Nu ne puteam înşela. Era de ajuns să le vezi armele şi armurile, suliţele lungi şi subţiri, arcurile mari. În seara aceea, n-am aprins focul. Ar fi trebuit să-i dăm drumul poneiului, dar transporta instrumentele mele şi muniţiile noastre, iar de muniţii intuiam că vom avea nevoie. A doua zi dimineaţă, am zărit altă trupă. Am făcut din nou cale-ntoarsă şi, traversând pe furiş un şes împădurit, am dat de un drum vechi care ducea spre sud. Aşa am ajuns aici. Restul îl cunoaşteţi.

După această istorisire stupefiantă, a urmat un moment de tăcere. În cele din urmă, Drake a exclamat:

— Soldaţi asemănători cu cei ai lui Darius! E incredibil!

— Nu-i aşa? a continuat Ventnor. Şi totuşi, i-am văzut cu ochii mei. Bineînţeles, nu spun că ar fi supravieţuitorii armatelor lui Darius. Erau însă

replicile vii ale soldaţilor persani din Antichitate.

— Auzi, Martin, crezi că soldaţii pe care i-ai văzut continuă să vă caute? l-am întrebat.

— Sunt sigur, a răspuns el. Nu păreau unii care să renunţe uşor la urmărire, mai ales când vânatul atrage prin noutate.

— În cazul ăsta, vom încerca să traversăm din nou depresiunea şi imediat, am decis eu. Trebuie să ne gândim la Ruth; noi nu suntem deloc în stare să ţinem piept cetei pe care ai descris-o.

— Vă simţi destul de în putere ca să încercaţi?

IV

METALUL GÂNDITOR

Uşurarea şi ardoarea care răzbăteau din răspunsul lui trădau tensiunea şi teama pe care o ascunsese atât de bine până în acel moment; şi am avut un sentiment de ruşine amintindu-mi spaima pe care mi-o inspirase perspectiva de a traversa din nou acea vale bântuită şi refuzul meu.

— Sigur că da, am răspuns, din nou stăpân pe mine. Drake, eşti de acord?

— Cred şi eu! Mă voi ocupa de Ruth… vreau să spun, de domnişoara Ventnor.

O luminiţă amuzată a apărut în ochii lui Martin, dar s-a stins imediat.

— Aşteptaţi, a zis el. Am câteva specimene care provin din crevasa din care ieşeau zgomotele pe care le-aţi auzit şi voi acum câteva nopţi. Le-am pus într-un loc sigur, pentru că am impresia că sunt şi mai ciudate decât soldaţii noştri persani şi, poate mai importante. În orice caz, trebuie să le luăm cu noi. Ruth vă va duce să le vedeţi. Le veţi aduce odată cu poneiul. Dar să ne grăbim!

Martin şi-a reluat supravegherea. I-am ordonat lui Chiu-Ming să rămână cu el, apoi am coborât scara, în urma lui Ruth şi Drake. Lent, aproape cu repulsie, Ruth ne-a condus spre partea din spate a fortăreţei. În timp ce mergeam, mi-a explicat:

— Martin *le*-a pus într-un sac înainte să traversăm depresiunea. Veţi vedea, sunt groteşti, eram gata să spun drăguţe…

Am ajuns într-o curte interioară sub cerul liber; într-un bazin de piatră ruinat, susura un izvor cristalin; lângă vechea fântână, poneiul păştea liniştit iarba deasă care creştea în curte. Ruth a ridicat de pe unul dintre stâlpii fântânii un sac mare de pânză.

— Ca să *le* luăm cu noi, a explica Ruth.

Am trecut de o poartă de mari dimensiuni şi am intrat într-o încăpere vastă, păstrată mai bine decât restul clădirii; tavanul îi era intact şi, după soarele care strălucea în curte, interiorul încăperii ni s-a părut cufundat într-un întuneric aproape total.

Ruth ne-a oprit în momentul în care ne apropiam de centrul încăperii: în faţa mea se deschidea o fisură neregulată, lată de aproximativ şaizeci de centimetri, care se adâncea vertiginos. Dincolo de fisură, solul era pavat cu dale netede.

Drake a fluierat discret şi mi-a arătat ceva cu degetul. În zidul din faţă, un basorelief reprezenta doi dragoni, ale căror aripi enorme acopereau aproape în întregime suprafaţa zidului; şi acele himere le reproduceau cu o exactitate halucinantă pe acelea pe care le văzusem pe stâncile care mărgineau drumul.

În ochii lui Ruth se citea o spaimă de nedescris; dar nu la dragoni se uita. Privea fix ceea ce, în prima clipă, părea să fie un mozaic în relief care contura un cerc pe solul acoperit de praf. Cu un diametru de cel mult treizeci de centimetri, cercul avea o strălucire discretă, metalică, albăstruie. Comparat cu basoreliefurile de pe perete, nu prezenta un interes deosebit şi mă întrebam ce putea să vadă Ruth de era aşa terorizată.

Am sărit peste crevasă; Drake a venit după mine. De aproape, am constatat că cercul nu era continuu, ci format din cuburi înalte de trei centimetri, depărtate unul de altul, cu o regularitate matematică, la exact trei centimetri. În total, erau nouăsprezece cuburi.

Sprijinite pe cuburi cu baza lor se aflau tot atâtea piramide — tetraedre — cu aceeaşi lungime şi foarte ascuţite în vârf. Culcate pe una dintre laturi, îşi îndreptau vârfurile spre şase sfere dispuse în centru, astfel încât să reprezinte un trandafir stilizat cu cinci petale; sfera centrală era puţin mai mare decât celelalte.

Aranjamentul, perfect ordonat, te ducea cu gândul la un desen geometric executat cu atâta exactitate, încât am ezitat să-l stric. M-am aplecat şi, când să-l ating, m-am oprit, simţind cum mă apăsa o teamă inexplicabilă: în interiorul cercului, foarte aproape de sfere, se afla o replică în miniatură a urmei gigantice pe care eu şi Drake o văzusem în valea macilor albaştri.

Urma în miniatură se detaşa în praf cu aceeaşi claritate ca cealaltă; degaja aceeaşi impresie de forţă strivitoare şi, la extremitate, îndreptată spre sfere, am remarcat cele patru triunghiuri care reprezentau gheare.

Am luat de jos o piramidă; părea să se agaţe de stâncă şi a trebuit să fac un efort ca s-o smulg. Am cântărit-o în mână: călduţă ca un mic animal viu, era şi ciudat de grea. Am scos o lupă din buzunar şi am examinat-o de aproape. Piramida era făcută în mod sigur dintr-un material metalic, dar cu o granulaţie extrem de fină, aproape mătăsoasă, care nu amintea prin nimic metalele cunoscute. Avea suprafaţa fin striată de filamente ce păreau să iasă din puncte minuscule şi lucitoare încastrate în suprafaţa lustruită.

Şi, deodată, am avut impresia înspăimântătoare că fiecare dintre acele puncte era un ochi care mă privea şi el, mă examina.

— Uitaţi-vă la cerc! am exclamat.

Cercul începuse să se rotească.

În timp ce cuburile se roteau din ce în ce mai repede, piramidele se ridicau pe bazele lor; cele şase sfere li s-au alăturat, au început şi ele să

pivoteze şi, cu o bruscheţe magică, cercul a devenit un singur bloc.

În locul cercului a apărut, cu aceeaşi bruscheţe, o mică figură grotescă, de un comic ciudat şi vag terifiant, înaltă de treizeci de centimetri, dăltuită în unghiuri drepte şi *însufleţită*! Un fel de spiriduş pentru magazinul de jucării.

Aproape imediat, figurina s-a modificat cu o viteză nebunească, în timp ce sfere, cuburi şi piramide îşi schimbau locul. Mişcarea lor te ducea cu gândul la cele pe care le putem vedea în interiorul unui caleidoscop. Şi fiecare dintre formele pe care le lua ansamblul amintea, înainte de a ceda locul alteia, armonii ciudate provenite dintr-o artă geometrică subtilă; s-ar fi putut crede că fiecare reprezenta un simbol, un *cuvânt*.

Mişcarea a încetat. Cuburile s-au aşezat unul peste altul şi au format un soclu înalt de douăzeci şi cinci de centimetri; sfera cea mai mare a alunecat până în vârful acestui soclu, unde a rămas în echilibru; celelalte cinci sfere au urmat-o şi au format un cerc puţin mai jos. Celelalte cuburi s-au plasat, cu un clinchet, două câte două, pe arcul exterior al fiecăreia dintre cele cinci sfere; în vârful acestor blocuri gemene s-au plasat, una după alta, piramidele.

Această fantezie liliputană era acum un soclu de cuburi, având deasupra un inel de sfere, din care ţâşneau cinci braţe în formă de stea.

Sferele au început să se rotească, întâi lent, apoi, din ce în ce mai repede, în jurul bazei sferei superioare; braţele s-au transformat într-un disc pe care au apărut scântei strălucitoare, minuscule, care se grupau, dispăreau ca după aceea să reapară în număr şi mai mare.

Spiriduşul a alunecat spre mine. Am simţit cum mă cuprindea panica şi am făcut un salt într-o parte: spiriduşul m-a urmat, fulgerător, şi s-a pregătit în mod vizibil să sară asupra mea.

— Aruncă piramida din mână! mi-a strigat Ruth.

Dar, înainte de a fi putut să-i dau drumul bucăţii de metal de care uitasem, spiriduşul m-a atins, am simţit un şoc în tot corpul şi m-am pomenit complet paralizat.

Spiriduşul a încremenit. Discul lui rotitor a părăsit planul orizontal şi a părut să se încline spre mine, de parcă m-ar fi privit — şi am avut încă o dată sentimentul că ochi nenumăraţi mă observau cu o mie de priviri, nu ameninţători, mai degrabă curioşi; ca şi cum spiriduşul ar fi aşteptat ceva de la mine şi ar fi fost mirat de întârzierea cu care răspundeam la cererea lui. Mă simţeam încă paralizat de şoc, dar forţele îmi reveneau treptat.

Discul şi-a reluat poziţia iniţială, apoi, s-a înclinat iar spre mine. Am auzit un strigăt, pe urmă, şuierul unui glonţ care a lovit figurina, a cărei atitudine devenea acum ameninţătoare. Glonţul a ricoşat pe metal fără să-i provoace nicio stricăciune. Dick a sărit lângă mine şi i-a tras o lovitură de picior obiectului. Un fulger a părut să brăzdeze încăperea şi Dick s-a prăbuşit, lovit parcă de o mână enormă. L-am văzut, inert, întins la pământ.

Ruth a scos un ţipăt, a trecut peste crevasă şi s-a lăsat în genunchi lângă Dick.

Pe dale, tocmai apăruseră alte forme de metal, cel puţin vreo douăzeci de piramide, cuburi şi sfere asemănătoare cu primele; în aer, se simţeau un miros ciudat de ozon şi o tensiune supărătoare.

Nou-veniţii s-au îndreptat spre fisură, s-au grupat şi, cât ai clipi, au format o punte aproape completă peste crevasă, un arc magic suspendat în aer, construit din cuburi alternând cu piramide. Spiriduşul s-a dezintegrat în elemente care s-au deplasat spre podul ce părea să le facă semn.

Acolo, cu un clinchet, s-au dispus în urma celorlalte în aceeaşi ordine alternată. În faţa mea, se afla acum o punte completă, cu excepţia unei breşe triunghiulare care se deschidea pe la mijlocul arcului.

Am simţit cum îmi vibra în mână mica piramidă ce părea să lupte să se elibereze. I-am dat drumul; a alunecat spre punte, a urcat pe ea şi a căzut în breşa pregătită s-o primească.

Arcul era acum complet.

Apoi, ca şi cum asta ar fi aşteptat, cele şase sfere au alunecat pe punte şi s-au rostogolit de cealaltă parte a fisurii. În acelaşi moment, extremitatea punţii care era cel mai aproape de noi s-a ridicat în sus ca un ac de scorpion, s-a înfăşurat pe ea însăşi şi a recăzut de aceeaşi parte cu sferele.

S-a auzit un fel de foşnet misterios şi micile obiecte de metal au dispărut.

L-am căutat pe Drake cu privirea: tocmai se ridica şi-şi sprijinea capul de mâinile lui Ruth.

— Goodwin, ce era? a întrebat cu glas şoptit.

— Metal, am răspuns, neputând să găsesc alt cuvânt.

— Metal! a repetat el. *Lucrurile* alea, de metal? Metal *viu* şi *conştient*! A tăcut brusc şi am putut să citim pe faţa lui o teroare crescândă. Şi, în timp ce privirea mi se deplasa de la el la Ruth care, lividă, tăcea, mi-am dat seama că trebuia să fi fost şi eu la fel de palid ca ei.

— Atât de mici, bucăţi atât de mici de metal, aproape nişte…, murmură Drake.

— Nişte bebeluşi! a completat Ruth. Doar nişte bebeluşi!

— Bucăţi de metal! a insistat Dick, privindu-mă în ochi. Bucăţi de metal în stare să se caute, să se alăture una alteia, să lucreze împreună în mod conştient, deliberat, cu forţa a douăzeci de dinamuri — *lucruri vii*…

— Nu, taci! a protestat Rurh, ascunzându-şi faţa în mâini. Mă sperii!

— Şi eu sunt speriat, a răspuns Drake, cu un aer rătăcit.

S-a ridicat şi a venit spre mine cu un mers nesigur.

Aşadar, Drake nu rezista la spaimă. „Şi eu la fel!” mi-am zis cu amărăciune.

V

MAŞINA DE UCIS

Ne-am uitat unul la altul şi, fără să rostim vreun cuvânt, am ieşit în curte. Lumina amurgului se revărsa puţin câte puţin peste culmile înghesuite unele în altele; noaptea avea să se lase peste câteva clipe, aprinzând focuri irizate pe câmpurile de zăpadă şi pe gheţari.

În timp ce observam împrejurimile, mă întrebam unde putuseră să dispară acele mici şi misterioase obiecte de metal, dacă se alăturaseră altora mii asemenea lor şi care puteau să fie forma şi puterea celorlalte.

M-am întors, m-am strecurat sub portalul ruinat şi am cuprins cu privirea depresiunea malefică. Neputând să cred ceea ce vedeam, m-am frecat la ochi, apoi, m-am repezit la marginea depresiunii. O ciocârlie ţâşnise de pe acoperişul unei clădiri şi urca în văzduh cântând, spre cerul întunecat, o frunzăriţă galbenă a traversat valea în zbor piuind de mama focului; în mijlocul vechiului drum, un iepure se oprise cât se poate de liniştit. Valea se întindea parcă senină, surâzătoare, lipsită de orice oroare sub lumina de ambră a serii.

Am pornit, cu pas nesigur, pe drumul pe care îl urcasem atât de anevoie cu mai puţin de o oră în urmă şi am coborât stăpânit de un sentiment de încredere şi de încântare care creştea pe măsură ce înaintam.

Dispăruse senzaţia de abandon şi de singurătate, acea forţă disperată care încercase să ne smulgă până şi dorinţa de a trăi. Cavitatea muntoasă nu mai era decât un colţişor fermecător, la poalele înălţimilor alpestre. Am

aruncat o privire în urmă: chiar şi ruinele îşi pierduseră aspectul sinistru; nu mai erau decât o îngrămădire de pietre uzate de timp, nimic mai mult.

I-am văzut pe Ruth şi pe Dick repezindu-se spre mine şi făcându-mi semne cu mâna. M-am întors.

— Totul e bine! am strigat, ajungând lângă ei. Se poate trece. Duceţi-vă repede să-i aduceţi pe Martin şi pe Chiu-Ming cât e calea liberă!

Un foc de armă a răsunat deasupra capetelor noastre; apoi, încă unul şi încă unul. Chiu-Ming a ţâşnit prin portal, cu veşmântul suflecat până la genunchi.

— Vin! a strigat el gâfâind. Iată-i!

Foarte sus, pe cărarea ale cărei sinuozităţi escaladau muntele, scânteiau suliţe; de pe înălţimi cobora o avalanşă de oameni. Am întrezărit căşti şi cămăşi de zale sclipind; trupa era precedată de un corp de cavalerie, călăreţii galopând pe două rânduri pe ponei de munte; săbiile lor scurte, îndreptate în sus, străluceau în razele soarelui care scăpăta.

În spatele lor, grosul armatei părea un roi deasupra căruia lucea o pădure de suliţe. Puteam auzi cu claritate strigătele de război ale soldaţilor.

Am auzit din nou detunătura armei lui Ventnor. Unul dintre călăreţii din faţă a căzut, altul s-a poticnit de el şi s-a prăbuşit. Asta a tăiat un moment elanul trupei.

— Dick, du-o pe Ruth până la intrarea în tunel! am strigat. Venim în urma voastră. De aici, putem să-i ţinem la respect. Mă duc după Martin. Tu, Chiu-Ming, fugi după ponei.

I-am împins pe Ruth şi pe Dick în direcţia pe care le-o indicasem. Apoi, împreună cu chinezul, am traversat din nou în fugă intrarea şi, lăsându-l pe Chiu-Ming să se ocupe de animal, m-am întors în fortăreaţă.

— Repede, Martin! am strigat de la capătul de jos al scării. Se poate traversa depresiunea. Ruth şi Drake au plecat deja. Grăbeşte-te!

— Bine, a răspuns Martin. O clipă numai.

L-am auzit golindu-şi încărcătorul într-un ritm care îl amintea pe cel al unui pistol-mitralieră. Apoi, după o tăcere foarte scurtă, a sărit la capătul de jos al scării.

— Unde e poneiul? m-a întrebat el, în timp ce alerga împreună cu mine spre portal. Are toată muniţia.

— Se ocupă de el Chiu-Ming, i-am răspuns gâfâind.

Am trecut de portal în fuga mare. La şapte sute de metri în faţa noastră, Ruth şi Drake alergau cu repeziciune spre intrarea plină de verdeaţă a tunelului. La jumătatea drumului dintre ei şi noi, Chiu-Ming mâna poneiul.

La un moment dat, în timp ce alergam, am întors capul. Revenindu-şi din spaimă, călăreţii se aflau la numai şase sute de metri de locul unde drumul trecea pe lângă fortăreaţă. În afară de săbii, erau înarmaţi cu arcuri mari. Un nor mic de săgeţi a zburat în direcţia noastră, dar nu ajungeau destul de departe ca să ne atingă.

— Nu te mai uita înapoi, Walter, şi măreşte pasul, mi-a zis Ventnor. Ne aşteaptă o surpriză. Sper să fi calculat bine timpul!

Am părăsit drumul vechi. Gâfâind, Martin a continuat:

— Am impresia că nu reuşim să ne distanţăm de ei. Prinde-i pe ceilalţi din urmă. Voi încerca să-i opresc până când veţi ajunge la intrarea în tunel. Nu trebuie să pună mâna pe Ruth.

— Bine, am răspuns cu sufletul în gât. *Noi* vom încerca să-i oprim, tu şi cu mine. Drake se va ocupa de Ruth.

— Nu îndrăzneam să-ţi cer asta, a recunoscut el zâmbind. Dar…

În spatele nostru, s-a auzit o explozie asurzitoare, apoi zgomot de ziduri care se prăbuşeau. Un nor de fum şi de praf s-a ridicat peste extremitatea nordică a fortăreţei. Norul s-a risipit repede şi am putut să văd

că se prăbuşise o întreagă porţiune din edificiu; rămăşiţe din el zăceau acum pe drum, unde o parte din trupa înarmată se oprise, stupefiată; ceilalţi soldaţi se zvârcoleau pe jos, urlând şi gemând.

— La timp! a exclamat Ventnor. Dinamita mea a reuşit măcar să-i întârzie puţin.

Am continuat să alergăm. Chiu-Ming ajunsese acum departe în faţa noastră; Ruth şi Dick se aflau la cinci sute de metri de intrarea tunelului. L-am văzut pe Drake oprindu-se. A dus la umăr carabina, a golit încărcătorul trăgând drept în faţa lui şi, prinzând-o pe Ruth de mână, a pornit spre noi în fugă. În acelaşi moment, din tunel a ieşit o altă trupă înarmată. Eram încercuiţi!

— La crevasă! a strigat Ventnor.

Drake l-a auzit probabil, pentru că a schimbat direcţia şi s-a îndreptat împreună cu Ruth spre crevasă unde, după spusele tinerei, Ventnor descoperise micile obiecte de metal. Soldaţii goneau spre noi scoţând strigăte războinice. Am pus un genunchi în pământ şi am tras spre ei câteva rafale care i-au făcut să ezite, apoi, să dea înapoi. Şi ne-am continuat alergarea.

Ruth şi Dick ajunseseră la numai şaizeci de metri de crevasă. L-am văzut pe Dick oprindu-se, împingând-o în faţa lui pe tânără, care îi făcea semn că nu voia. Chiu-Ming a ajuns lângă ei. Ruth s-a repezit la ponei şi a luat una dintre carabinele cărate de animal. Apoi, împreună cu Drake, a început să tragă în urmăritori, care s-au împrăştiat şi au fugit să se pună la adăpost.

Dar, în spatele lor, prima trupă strânsese rândurile. S-a auzit atunci un urlet sălbatic: duşmanii noştri trecuseră de obstacolul format de prăbuşirea fortăreţei.

Am alergat aşa cum nu mi-aş fi închipuit vreodată că eram în stare. Pe deasupra capetelor noastre şuierau gloanţele care ne acopereau fuga. Vom putea ajunge? Soldaţii se apropiau şi, de-acum, săgeţile lor aproape că ne puteau nimeri.

— N-o să reuşim, zise Ventnor. Măcar să le ţinem piept.

Ne-am aruncat la pământ, cu faţa spre trupa care a scos un urlet de triumf. Acum, îi vedeam clar şi puteam constata că Martin spusese adevărul: aveam în faţa noastră supravieţuitorii armatei lui Darius. În acelaşi timp, trăgeam în oamenii înarmaţi care înaintau fără să le pese de gloanţele noastre, lăsându-şi în urmă morţii şi răniţii. Nu mai trăgeau cu arcul. Primiseră oare ordin să ne prindă vii cu orice preţ?

— Nu mai am decât două cartuşe, l-am anunţat pe Martin. Drake ar trebui să-i poată ţine la respect, are multă muniţie pe ponei. Dar pe noi au să ne prindă.

Un alt urlet i-a răspuns şi atacatorii au dat înapoi.

Am sărit în picioare şi am tras în ei ultimele gloanţe, apoi ne-am pregătit să facem faţă asaltului. Ruth a scos un ţipăt. Şi eu, şi Martin am întors capul. Pe marginea crevasei, se ivise o femeie de o frumuseţe incredibilă, supraomenească.

* * *

Înaltă, stătea acolo, înfăşurată din cap şi până la călcâie în voaluri de culoarea ambrei palide, care îi scoteau în evidenţă formele somptuoase şi o făceau să pară mai înaltă decât Drake. Totuşi, nu talia mă impresiona şi îmi provoca o teroare pe jumătate de necrezut; nici părul imens, care îi forma în jurul capului un fel de nor arămiu, un tufiş de flăcări; nici măcar trupul care, sub voalurile transparente, se lăsa ghicit în splendoarea lui strălucitoare.

Nimic din toate acestea nu mă impresionau, doar ochii, ochii mari şi albaştri, adânci ca două lacuri în care înotau milioane de stele şi care aveau o sclipire rece.

Încă din prima clipă, am simţit că acel chip palid avea ceva supranatural pe care nu l-aş fi putut defini.

— Dumnezeule! a murmurat Ventnor.

Femeia a părăsit marginea crevasei, s-a întors spre Ruth, Drake şi Chiu-Ming, care păreau paralizaţi, şi le-a făcut semn. În timp ce chinezul, instinctiv, se trăgea înapoi, cei doi tineri s-au îndreptat spre apariţie. Necunoscuta s-a întors atunci spre mine şi spre Ventnor şi, cu mâna, ne-a făcut şi nouă semn să ne apropiem.

În spatele nostru, soldaţii stăteau nemişcaţi, tăcuţi, parcă vrăjiţi; numai ochii plini de o furie sălbatică arătau că erau vii.

— Repede! a şoptit Ventnor.

Am alegat spre acea femeie care oprise moartea în momentul în care gheara ei urma să se abată asupra noastră.

Pe la jumătatea drumului, un strigăt puternic a răsunat dinspre atacatori. Ca şi cum fuga noastră ar fi risipit vraja, soldaţii se puneau lent în mişcare, reluându-şi înaintarea cu un aer nesigur care, ştiam, nu va întârzia să se preschimbe într-o atitudine mai hotărâtă.

— La crevasă! i-am strigat lui Drake.

Nici el, nici Ruth nu m-au auzit, fascinaţi de apariţia acelei femei. Mâna lui Ventnor m-a prins de umăr şi m-a oprit din fugă. Necunoscuta îşi dăduse capul pe spate şi părul cu reflexe *metalice* începuse să se onduleze ca şi cum ar fi fost fluturat de vânt.

Din gât i-a ieşit un strigăt sonor, vibrant, armonios şi totodată tulburător, în care se regăsea ecoul a mii de secrete vrăjite. Înainte ca

strigătul să se fi stins, din crevasă au început să apără sute de mici obiecte de metal.

Sfere, cuburi, piramide, asemenea celor din fortăreaţa ruinată, dar mult mai mari, înalte de un metru şi douăzeci şi strălucind de miile de ochi care scânteiau pe suprafeţele lor netede.

Ele s-au rotit, s-au apropiat unele de altele şi s-au ordonat în cele din urmă astfel încât să formeze o baricadă între oamenii înarmaţi şi noi. Imediat, o aversă de săgeţi s-a revărsat asupra lor; am auzit strigătul de îndemn la luptă al căpitanilor şi grosul trupei s-a repezit înainte. Oamenii aceia erau curajoşi!

Femeia a scos din nou strigătul ei supranatural şi hotărât.

Sfere, cuburi şi piramide s-au apropiat, s-au lipit unele de altele; aveam impresia că vedeam topindu-se mercur. Şi, din locul astfel format, a ţâşnit o coloană groasă cu patru feţe, cu o latură de doi metri şi jumătate şi înaltă de şase metri. Din cele două feţe laterale s-au invit şase braţe formidabile, care au crescut, au crescut, s-au lungit pe măsură ce li se adăugau alte sfere, cuburi şi piramide.

În faţa noastră, se găsea un obiect geometric monstruos, având deasupra două sfere, care părea viu şi gata să atace. Braţele, care se terminau cu sfere asemănătoare cu pumnii unui boxer enorm, se îndoiau şi se ridicau.

Şi, deodată, monstrul a lovit. Două dintre braţele sale s-au înfipt în rândurile soldaţilor şi au deschis două breşe formidabile. Am văzut zburând prin aer bucăţi de oameni şi de cai. Cel de-al treilea braţ s-a întins şi i-a lovit pe supravieţuitori.

Soldaţii, aruncând claie peste grămadă săbii, suliţe, arcuri şi scuturi, au luat-o la fugă urlând.

Maşina de ucis părea să-i observe amuzată. Duşmanul nu străbătuse încă o sută de metri şi maşina s-a dezagregat ca să se reconstituie puţin mai departe, în apropierea fugarilor, pe care a început din nou să-i strivească cu toată forţa celor şase braţe.

Soldaţii fugeau acum în dezordine, în mici grupuri de doi-trei, ca nişte şobolani cuprinşi de panică. Şi, asemenea unei pisici monstruoase, maşina se juca cu ei.

Încă o dată, a părut să se dezintegreze, ca să ia apoi altă formă, cea a unui trepied înalt de nouă metri, deasupra cu un inel format din sfere ce se roteau în jurul lor; din centrul inelului ieşea un tentacul lung de optzeci de metri, care se răsucea ca un şarpe şi se termina în formă de trident. Servindu-se de acest trident ca de o furcă gigantică, maşina străpungea soldaţii rapid, cu un fel de bucurie.

Oroarea mă amuţise, îmi lipea limba de cerul gurii uscate. Oamenii înarmaţi îşi continuau fuga inutilă şi din trident şiroia o ploaie stacojie. Am auzit-o pe Ruth oftând şi, îndepărtându-mi privirea de la acel spectacol oribil, am întors capul şi am văzut-o leşinând în braţele lui Drake. Lângă ei, necunoscuta stătea dreaptă, privind acest spectacol nepăsătoare, supraterestră; şi mi-a trecut prin minte că asta era chiar indiferenţa cu care stelele asistă la cataclismele omeneşti.

Am auzit un tropot de paşi în stânga mea şi un geamăt scos de Chiu-Ming: îngroziţi de spaimă, împinşi de curajul disperării, supravieţuitorii încercau o scăpare prin tunel. Fără arcuri, străduindu-se să se apere cu scuturile lipite unul de altul, se apropiau repede de noi cu sabia scoasă, hotărâţi să ucidă înainte de a muri.

Maşina s-a întors spre noi şi tentaculul ei s-a întins ca s-o despartă pe necunoscută de cei care o ameninţau. Chiu-Ming a ţipat şi a alergat direct spre tridentul cu care se termina tentaculul.

M-am repezit la el. După nici cinci paşi, Ventnor s-a ivit lângă mine; am avut timp să-i zăresc revolverul cu care trăgea. O suliţă l-a nimerit drept în piept pe chinez, care s-a clătinat şi a căzut în genunchi.

În acelaşi moment, tentaculul îi lovea pe soldaţi, îi secera, apoi îi arunca, striviţi, ciopârţiţi, în cele patru colţuri ale văii.

Ventnor s-a lăsat în genunchi lângă chinez; m-am apropiat şi eu. O spumă stacojie apăruse pe buzele muribundului.

— Am crezut că Shin-je ne va masacra, a şoptit el. Spaima m-a orbit.

Capul i-a căzut, corpul i-a tremurat uşor, apoi a rămas nemişcat.

Ne-am ridicat şi am privit în jur ca nişte somnambuli. Necunoscuta stătea tot pe marginea crevasei; se uita ţintă la Drake, care o ţinea pe Ruth la pieptul lui, străduindu-se s-o cruţe de oroarea acelui spectacol. Cu excepţia micilor grămezi de carne informe răspândite peste tot, valea era pustie. Foarte sus, pe cărarea muntelui, urcau vreo douăzeci de forme omeneşti; erau supravieţuitorii trupei care ne atacase ca să ne masacreze sau să ne facă prizonieri. Pe cerul care se întuneca treptat, se adunau vulturii din Himalaya.

Necunoscuta a ridicat din nou mâna şi ne-a făcut semn. Ne-am apropiat încet. Ochii ei mari şi albaştrii îi căutau pe ai noştri.

VI

NORHALA

La început, n-am remarcat altceva decât limpezimea cristalină a ochilor ei, ca un cer de aprilie spălat de ploaie, ca un izvor consacrat Dianei; irisurile lor mari şi cenuşii erau presărate cu pete de culoarea aurului şi a firului. Apoi, înfiorându-mă, am constatat că aceste constelaţii se găseau nu numai pe irisuri, ci şi în pupile, unde aveau o strălucire molcomă ca stelele pe cerul catifelat al nopţii.

Privirii lor ameninţătoare îi luase locul o seninătate rece, din care răzbătea totuşi o luminiţă de interes şi, da, chiar de prietenie.

Sprâncenele de deasupra lor erau ca de bronz, delicat desenate; buzele, armonios conturate, erau corai şi total inexpresive, ca şi cum maestrul care realizase această capodoperă ar fi omis să-i insufle viaţă.

Nasul drept avea o linie mândră; fruntea, lată şi joasă, dispărea în parte sub masa părului de culoarea topazului, metalic prin sclipire şi totuşi asemănător cu un nor.

Faţa admirabilă continua cu coloana perfect rotunjită a gâtului care, sub voaluri, se îmbina în linii admirabile cu acele curbe ale umerilor şi sânilor. Dar această fiinţă fermecătoare avea ceva neomenesc.

— Nu e o femeie ca toate celelalte, mi-a şoptit Ventnor la ureche. Priveşte-i ochii, pielea…

Pielea avea albul unui lapte de perle; de o fineţe mătăsoasă, prea translucidă, traversată parcă de licărirea unei flăcări interioare. Lângă

necunoscută, Ruth părea să aibă pielea grosolană a unei ţărăncuţe în comparaţie cu aceea a Titaniei.

Necunoscuta ne examina ca şi cum s-ar fi aflat pentru prima dată în prezenţa unor fiinţe omeneşti. Apoi, a vorbit şi am avut impresia că auzeam sunetul a o mie de clopoţei de aur; şovăitoare la fiecare cuvânt, ca şi cum n-ar fi fost obişnuită să folosească limbajul vorbit, necunoscuta ne-a spus în cea mai pură persană veche:

— Sunt Norhala.

A întins mâna spre capul lui Ruth, pe care l-a întors spre ea, ca s-o poată privi în ochi. S-au privit aşa îndelung, apoi, Norhala a atins cu vârful degetului arătător o lacrimă care stăruia încă între genele lui Ruth şi a examinat-o cu aer surprins. Şi amintindu-şi parcă ceva ce recunoştea, a întrebat:

— Eşti speriată?

Ruth a răspuns cu un semn că „nu”.

— *Asta* te sperie? a insistat Norhala, arătând spre cadavrele dezmembrate care zăceau în vale.

— Nu, a răspuns Ruth. Îl plâng pe *el*. Şi a arătat locul unde zăcea trupul neînsufleţit al lui Chiu-Ming.

— Pe *el*? a repetat femeia cu voce mirată. Dar de ce?

S-a uitat la cadavru şi am putut să-mi dau seama că acest spectacol nu evoca pentru ea nimic omenesc. Când s-a întors din nou spre noi, avea ochii mai puţin luminoşi. Ne-a observat mult timp în tăcere. În cele din urmă, a zis:

— Simt acum o emoţie care adormise de mult timp şi care îmi cere să vă iau cu mine. Veniţi!

Ne-a întors brusc spatele şi s-a îndreptat cu un pas alunecat spre crevasă. Ne-am uitat unii la alţii întrebători.

Drake a vorbit primul:

— Nu-l putem lăsa aşa pe Chiu-Ming; trebuie să-l îngropăm. Măcar să-l acoperim ca să-l ferim de vulturi.

Norhala ajunsese la intrarea în crevasă.

— Veniţi, a repetat ea.

— Mi-e teamă! O, Martin, mi-e teamă! a gemut Ruth, întinzându-şi mâinile tremurătoare spre fratele ei.

— Veniţi! a repetat din nou Norhala, cu o voce din care răzbătea o nuanţă poruncitoare, inexorabilă.

— Să mergem, ne-a recomandat Ventnor, ridicând din umeri.

După o ultimă privire spre cadavrul chinezului, deasupra căruia vulturii descriau deja cercuri largi, ne-am apropiat de crevasă, unde ne aştepta Norhala. După ce am trecut prin faţa ei, ne-a urmat.

După nici zece paşi, mi-am dat seama că nu era o crevasă, ci un tunel pe care mâna omului îl săpase şi îl împodobise cu basoreliefuri reprezentând dragoni. Tunelul pătrundea în munte.

Necunoscuta a trecut înaintea noastră. Foarte departe în faţă, am văzut pâlpâind o licărire slabă.

Am străbătut cei o mie cinci sute de metri până la lumină şi am ajuns afară din tunel. În faţa noastră, se afla o trecătoare îngustă asemenea crestăturii pe care o lovitură de sabie ar fi lăsat-o în corpul muntelui enorm prin care trecea tunelul. Foarte sus, deasupra capetelor noastre, se întindea panglica cerului.

Am constatat absenţa copacilor, a vegetaţiei; fundul trecătorii era acoperit de stânci cu forme fantastice şi neclare în umbra tot mai densă.

Doi monoliţi încadrau extremitatea culoarului natural; pietrele enorme păreau gata să se prăbuşească şi, din deschizătură, radiau fisuri asemenea unor riduri adânci ale rocii.

— Opriţi-vă! a ordonat Norhala, cu vocea ei de aur.

Şi am văzut fulgerul de autoritate trecând prin ochii ei luminoşi.

— Poate e mai bine să închidem această ieşire, a adăugat, ca şi cum şi-ar fi vorbit ei însăşi. Nu e utilă.

Vocea i-a răsunat vibrantă, ciudat de tulburătoare, în pofida armoniei sale, asemănătoare cu o incantaţie, ritmată, joasă. În ea răzbăteau accente cristaline, sunete de clopote de aur, şi totul ordonat, matematic, *geometric*, aşa cum fuseseră mişcările obiectelor de metal. Şi, brusc, am înţeles: vocea ei nu era nimic altceva decât toate acele mişcări transpuse în sunete.

La intrarea în tunel, s-a stârnit o mişcare; mişcarea a părut să se amplifice, să vibreze în ritmul incantaţiei necunoscutei. În întuneric, s-au ivit scântei de diamante şi de opale, de smaralde şi de rubine, totul învăluit într-o ceaţă tremurătoare, învolburată. Ceaţa se făcea tot mai groasă, străpunsă de fire luminase, a căror reţea a devenit complicată; firele au căpătat grosime, s-au amestecat cu scântei minuscule, dar ciudat de vii, care s-au grupat, s-au contopit.

În mai puţin de o secundă, fulgere monstruoase au ţâşnit din acest tot. Zidul de stânci a făcut explozie într-o cascadă de flăcări verzi, fisurile s-au mărit, monoliţii s-au clătinat şi s-au prăbuşit.

Apoi, ne-am pomenit cufundaţi într-o beznă totală. Fulgerele de lumină verde au dispărut treptat; o ultimă licărire, care părea să se agaţe de flancul muntelui, m-a ajutat să constat că intrarea tunelului dispăruse, pecetluită parcă; în locul ei, se aflau acum îngrămădite câteva tone de roci.

Am simţit trecând pe lângă noi nişte mase enorme; mi-am simţit mâna atinsă uşor de ceva care, în urma contactului, mi s-a părut a fi metal cald — dar un metal viu, căruia i se putea percepe pulsaţia.

— Urmaţi-mă! a comandat Norhala.

Ne-am supus. Mă găseam lângă Ruth şi am simţit că m-a prins de mână.

— Walter, femeia asta nu e o fiinţă omenească! mi-a şoptit ea.

— Nu spune prostii, Ruth, am murmurat. Ce crezi că este? O zeiţă? Un spirit al Munţilor Himalaya? Femeia asta este la fel de umană ca mine şi ca tine.

— Nu cu totul. (În întuneric, am ghicit că-şi scutura părul buclat, deloc convinsă.) Altfel, cum îţi explici că poate să le comande acelor obiecte de metal şi fulgerelor care au provocat surparea? Nu mai vorbesc de lumina din jurul ei. Iar, când m-a atins, mai adineauri, am avut impresia că şi eu străluceam. Umană, poate; dar cu ceva în plus, ceva care ţine în amorţire calitatea ei de fiinţă omenească.

Pe solul la fel de neted ca podeaua unei săli de bal, am urmat-o pe Norhala şi licărirea care părea să facă parte din fiinţa ei. În jurul nostru, domnea întunericul; cerul era negru, fără stele.

Dar am simţit din nou mişcându-se în jurul meu o prezenţă străină, invizibilă, multiplă. Ruth mi-a şoptit:

— Am impresia că *ceva* se deplasează în acelaşi timp cu noi.

— E vântul, i-am răspuns.

Apoi, m-am întrerupt, pentru că nu putea fi vorba nici de cea mai mică adiere de vânt.

În faţa noastră, a răsunat un zgomot asemănător cu cel pe care l-ar face o mitralieră, dar căreia s-ar încerca să i se înăbuşe sunetul. Haloul luminos

din jurul necunoscutei a devenit mai intens, făcând întunericul să apară, prin contrast, şi mai adânc.

— Traversaţi, a ordonat Norhala, arătând golul spre care ne îndreptam.

În momentul în care păşeam înainte, a reţinut-o pe Ruth cu un gest. Drake şi Ventnor s-au apropiat de tânără întrebători, dar eu am făcut un pas şi am ieşit din cercul luminos care mă orbea.

În faţa mea se găseau două cuburi, unul înalt de un metru optzeci, celălalt doar pe jumătatea celui dintâi; ambele emiteau o rază fosforescentă de un albastru-pal; se sprijineau unul de altul, ca două cuburi scăpate dintr-o cameră de joacă a copiilor de dimensiuni enorme. Am înţeles atunci: ceea ce crezusem a fi un fascicul luminos era în realitate un şir continuu de cuburi care, în linie dreaptă, se întindea peste prăpastia deschisă la picioarele mele şi dinspre care auzeam, de la o adâncime de câteva sute de metri, susurul îndepărtat al unui torent.

Am simţit cum mă părăsea şi bruma de siguranţă care îmi mai rămăsese: acele cuburi de metal formaseră, cu câteva ore în urmă, corpul monstrului, al maşinii de ucis care masacrase cu atâta cruzime oamenii înarmaţi. Aceleaşi cuburi luaseră acum forma unei punţi indispensabile.

— Nu vă fie teamă, a spus încetişor Norhala, pe tonul cu care îi vorbeşti unui copil ca să-i alungi frica. Traversaţi, *ele* se spun voinţei mele.

Mi-am luat inima în dinţi şi am păşit pe primul cub, apoi pe al doilea. Puntea se întindea în faţa noastră netedă, îngustă; numai o linie fină şi luminoasă indica punctele de joncţiune dintre blocuri.

La început, înaintasem lent, dar am căpătat treptat încredere. Într-adevăr, suprafaţa pasarelei părea să radieze o forţă care mă ghida, mă ţinea, ca şi cum o mie de mâini mici îmi supravegheau echilibrul şi îmi asigurau mersul. M-am uitat la picioare: o puzderie de ochi enigmatici mă priveau ţintă din adâncul metalului. Mă fascinau şi am simţit cum pasul mi se

încetinea. Am ridicat însă capul cu hotărâre şi, privind drept înainte, mi-am continuat drumul.

Din adâncul prăpastiei, se auzea acum mai bine glasul torentului. Nu mai aveam în faţă decât vreo doi metri de punte; am ajuns la capăt şi am coborât.

Ventnor a trecut şi el peste prăpastie; îşi conducea poneiul încărcat, pe care îl legase la ochi să nu sufere de ameţeală. Şi, în urma lui, venea Drake care, cu o mână pe animal, înainta cu un aer neglijent. Micul ponei a traversat liniştit puntea cu un mers sigur.

În fine, cu un braţ petrecut pe după umerii lui Ruth, Norhala a plutit până la noi şi, când a ajuns în dreptul nostru, a lăsat-o pe tânără şi a luat din nou conducerea grupului. După vreo sută de metri, ne-a dus aproape de peretele canionului care nu se vedea în întuneric.

S-a oprit în faţa noastră şi a lansat un apel cu vocea ei de aur.

Am întors capul şi am privit în întuneric. Ceva ce semăna cu o baghetă imensă şi vag luminoasă a început să se ridice şi, când a ajuns la verticală, arăta ca un stâlp subţire, gigantic, al cărui capăt de sus ne domina de la o înălţime de trei sute de metri.

Apoi, lent, s-a înclinat spre noi, s-a apropiat de sol şi s-a întins pe el; a rămas aşa, un moment, în nemişcare. Apoi, a dispărut fulgerător.

Dar ştiam ce văzusem: o punte de metal care putea să se construiască singură şi să se dezintegreze după dorinţă; o punte care ne urmase până aici şi avea să ne însoţească, invizibilă; o punte de metal înzestrată cu voinţă şi conştiinţă.

În spatele nostru răsuna un fel de geamăt domol şi continuu, care se apropia din ce în ce mai mult. Un fel de şarpe rigid, în realitate din oţel lustruit, ne-a ajuns din urmă şi s-a oprit lângă noi.

Capul lui, o piramidă cu patru laturi, s-a ridicat; blocurile care îi formau gâtul s-au separat, formând astfel îndoituri asemenea celor care se văd la micii şerpi din lemn articulat fabricaţi de japonezi.

Capul părea să ne privească ironic. Apoi, s-a lăsat în jos; corpul a trecut pe lângă noi ondulându-se, încărcat de alte piramide; în fine, a apărut şi coada, alcătuită dintr-o piramidă asemănătore cu cea care forma capul. Apoi, totul a dispărut.

Am crezut că, spre a ne urma, puntea era obligată să se dezintegreze. Nu! Se putea deplasa întreagă.

Încă o dată, Norhala a ordonat:

— Veniţi!

Şi asta a pus capăt gândurilor mele. Am urmat-o. Ridicând ochii, am zărit o stea şi am înţeles: crevasa se va lărgi.

Am ajuns într-o vale la fel de îngustă ca aceea de unde fugisem cu câteva ore în urmă şi încununată, asemenea celei dintâi, de piscuri ce păreau să atingă cerul. Acum, puteam să văd clar în jur. În vale, domnea o lumină difuză care părea să coboare din stelele îndepărtate; te-ai fi crezut într-o vale din Alaska, într-una dintre acele nopţi alburii din Arctica, unde athabascainii cred că văd suliţe ale zeilor plecaţi să exploreze terenurile de vânătoare. Pereţii văii parcă s-ar fi depărtat la distanţe infinite.

Ceaţa luminoasă care o înconjurase pe Norhala dispăruse, absorbită poate de lumina difuză care domnea acolo.

O priveam atent pe Norhala, încercând să-mi limpezesc gândurile. Care era acel element neuman pe care îl simţisem la ea? Convingerea că tânăra femeie nu era din lumea noastră nu era determinată de haloul luminos care o înconjura, nici de capacitatea de a comanda fulgerele sau obiectele de metal.

Eram sigur că toate aceste fenomene se situau în domeniul explicabilului şi-mi vor apărea normale din momentul în care voi dispune de datele fundamentale care acum îmi lipseau.

Şi, deodată, am înţeles. Această femeie avea, în afara caracteristicilor pe care obişnuim să le numim umane, o conştiinţă reală, străină de Pământ, lipsită de pasiune în sensul în care înţelegem acest cuvânt; o conştiinţă ordonată, matematică — o emanaţie a legii eterne care dirijează stelele în drumul lor.

Această conştiinţă o presimţisem în incantaţia ciudatei Norhala, în gesturile prin care făcuse să se ivească fulgerele; ceva pe care o parte din mine, mai vastă decât propria-mi conştiinţă, o cunoştea şi o accepta.

Această conştiinţă de ordin superior domnea asupra necunoscutei, senină, nepăsătoare, total incapabilă să înţeleagă, să aibă, să întrezărească emoţiile oamenilor şi acoperea cealaltă conştiinţă a ei, îşi lăsa amprenta, asemenea acelei urme enorme pe care o văzusem în câmpul cu maci albaştri.

Mă străduiam să revin la realitate, deoarece, în acel moment, aveam impresia că mintea ceda unui vârtej de imagini fanteziste şi m-am silit s-o examinez pe necunoscută.

Voalurile îi alunecaseră, dezvelindu-i gâtul, braţele, umărul drept. Sub gâtul neted, o pafta de aur reţinea cutele diafane ale tunicii de mătase de culoarea ambrei care îi acoperea sânii rotunzi şi ridicaţi, foarte omeneşti.

O centură lată de aur îi strângea talia, şoldurile şi coapsele. Picioarele lungi, subţiri şi foarte cambrate purtau sandale de aur legate cu panglici încrustate cu turcoaze, prinse sub genunchi.

Şi, prin pliurile mătăsii de culoarea ambrei, se putea vedea strălucind miracolul trupului ei.

Norhala a ridicat capul şi a rupt tăcerea:

— Acum, când sunt cu voi, simt trezindu-se în mine gânduri vechi, întrebări vechi, o cunoaştere dintr-un alt timp…, a zis ea cu voce visătoare. Tot ce am crezut uitat pentru totdeauna…

Vocea de aur s-a stins şi necunoscuta a dispărut aşa cum se risipeşte o fantomă, cum se rupe o pânză de păianjen.

Pe cer a ţâşnit o scânteie, apoi alta. Un fascicul luminos de un verde intens a măturat zenitul, apoi a dispărut. Lăncile şi panglicile zorilor şi-au făcut atunci apariţia, verzi, albastre, roşii.

Am simţit mâna lui Ventnor crispându-se pe braţul meu; i-am urmărit direcţia privirii: la şapte metri de noi, în dreapta, se ridica un pinten de stâncă înalt de o mie cinci sute de metri. În vârful lui se afla Norhala!

Necunoscuta ridica braţele spre cer; părul era desfăcut şi se ondula, vibra în acelaşi ritm ca luminile aurorei; norii mici se învârteau cu repeziciune, asemenea unor licurici.

Şi această lumină vie contura în linii clare corpul necunoscutei. Norhala părea să se scalde în lumină, se legăna lent în ea, în cadenţă; ecoul cântecului ei ajungea până la noi, îndepărtat şi pur.

Deodată, în jurul ei a început să strălucească o puzderie de flăcări ca nişte pietre preţioase, din care au ţâşnit tot atâtea fulgere, toate îndreptate spre silueta fermecătoare şi prelingându-se pe corpul ei strălucitor. O baie de fulgere. Apoi, cerul s-a acoperit repede; o ceaţă a ascuns aurora. Întreaga vale s-a umplut de o lumină difuză şi tremurătoare — un fel de perdea luminoasă care a învăluit totul şi a ascuns-o pe Norhala în faldurile sale.

VII

ÎN CEAŢĂ

Stăteam în acea lumină spectrală şi priveam, muţi şi livizi.

Valea se cufundase într-o linişte adâncă. Ceaţa luminoasă devenise considerabil de densă şi ascundea solul. Mintea mi se zbătea în acea linişte care o înfăşura ca un giulgiu şi-mi simţeam tulburarea şi temerile devenind tot mai mari. Fără o vorbă, am aranjat şaua poneiului şi muniţiile pe care le transporta; apoi, am aşteptat să se întoarcă Norhala.

Remarcasem din instinct că ne aflam probabil deasupra nivelului văii. Ceaţa urcase întruna, dar încă se găsea la trei metri sub noi.

Deodată, din ceaţă a apărut un pătrat uşor fosforescent care s-a ridicat lent, apoi a alunecat şi s-a aşezat aproape la picioarele noastre; era un cub cu latura de un metru optzeci, care lucea discret. A rămas nemişcat şi a părut să ne observe cu puzderia lui de ochi scânteietori.

În spatele lui, unul câte unul, alte şase cuburi, ieşeau ca şi primul din ceaţă şi se opreau şi ele în faţa noastră, asemenea spinărilor lucitoare ale unor monştri marini, la fel ca turelele unor submarine fantastice ivite din ape fosforescente.

S-au aşezat în formă de semilună, în timp ce noi ne dădeam lent înapoi.

Cuburile ne observau nemişcate.

Şi, despicând ceaţa, Norhala a plutit în urma lor. Preţ de o clipă, cuburile ne-au ascuns-o, apoi, a apărut zburând deasupra lor ca însuşi

spiritul luminii şi s-a aşezat în faţa noastră.

Voalurile o acopereau din nou, intacte, ca şi cum niciun fulger nu le-ar fi atins. Trupul ei avea strălucirea perlei.

Femeia s-a îndreptat spre noi, apoi s-a întors spre cuburi. N-a rostit niciun cuvânt, dar, ca la un semn de-al ei, cubul din centru a alunecat înainte şi i s-a oprit în faţă. Norhala şi-a sprijinit mâna de el.

— Vino cu mine, i-a spus lui Ruth.

Ventnor a făcut un pas înainte.

— Norhala, trebuie s-o urmăm pe Ruth, i-a explicat el. Iar acesta nu trebuie să ne părăsească, a adăugat arătând spre ponei.

— Aveam intenţia să vă iau pe toţi cu mine, dar nu mă gândisem la… asta, a răsunat vocea îndepărtată şi melodioasă.

S-a gândit un moment, apoi s-a întors spre cele şase cuburi care aşteptau. Din nou, ca la un ordin, patru dintre ele au înaintat, s-au apropiat unele de altele şi, cu o precizie impresionantă, au format sub ochii noştri o platformă înaltă de un metru optzeci şi cu o suprafaţă mai mare de un metru pătrat.

— Urcaţi, a zise Norhala, oftând.

Ventnor a privit derutat suprafaţa netedă din faţa lui.

— Urcaţi, a insistat Norhala, cu o fărâmă de nerăbdare uimită în glas. Uitaţi-vă!

A apucat-o pe Ruth de mijloc şi, în aceeaşi clipă, a ajuns cu ea în vârful primului cub. S-ar fi zis că amândouă fuseseră purtate de o mişcare de levitaţie cu o rapiditate incredibilă.

Ventnor a legat încet ochii poneiului. Mi-am aşezat mâna pe marginea celui mai mare cub şi am sărit. M-am simţit apucat de o mulţime de mâini invizibile, care m-au ridicat în sus şi, instantaneu, m-au aşezat pe faţa lui superioară.

— Dă-mi poneiul! i-am strigat lui Ventnor.

— Să ţi-l dau? a repetat el cu o voce mirată.

În starea de spaimă îngrozitoare în care mă aflam, zâmbetul lui Drake a avut asupra mea efectul unei raze de soare.

— Prinde-l! a exclamat el.

Şi, plasându-şi mâna dreaptă sub burta animalului şi stânga sub piept, a încercat să-l ridice. Poneiul a părut să ţâşnească şi a aterizat cu întreaga încărcătură lângă mine.

Vedeam bine că Ventnor şi Drake nu ştiau ce să mai creadă. Au făcut amândoi un salt şi au ajuns şi ei în vârful cubului enorm; i-am auzind înjurând încet. Apoi, am simţit din nou strânsoarea mâinilor invizibile, de la gleznă la coapsă, ţinându-ne ferm pe loc.

Cubul pe care se aflau Norhala şi Ruth şi-a luat zborul; am zărit-o pe Ruth care, ghemuită, cu capul în jos, ţinea strâns cu braţele genunchii Norhalei. Cubul s-a strecurat printre faldurile ceţii şi a dispărut. Am plonjat din nou în aburul uşor luminos.

Deplasarea cuburilor se făcea fără nicio vibraţie, într-un mod atât de uniform încât, dacă n-ar fi fost vântul care ne biciuia faţa încă de la plecare, am fi putut crede că nu ne mişcam din loc.

Am văzut silueta lui Ventnor înaintând spre partea din faţă a cubului. Am încercat să-l urmez, dar n-am fost în stare să-mi deplasez picioarele; am înaintat şi eu doar făcându-le să alunece pe suprafaţa metalică, ca şi cum aş fi patinat. Forţa care mă reţinea părea să mă încredinţeze acelor mici strânsori invizibile, trecându-mă de la una la alta; aveam impresia că mă mişcam într-o substanţă fluidă şi totodată vâscoasă şi mi-a trecut prin minte fantastica idee că, dacă aş fi vrut, aş fi putut să mă târăsc ca o muscă pe toate feţele cubului fără să cad.

Am ajuns lângă Ventnor: privea în faţă şi ştiam că încerca s-o zărească pe Ruth prin ceaţă.

S-a întors spre mine; era tras la faţă din cauza spaimei şi avea ochii neliniştiţi.

— Le vezi, Walter? m-a întrebat el cu o voce tremurătoare. Fir-ar să fie! De ce-oi fi lăsat-o să plece fără măcar să protestez? De ce?

— Nu sunt foarte departe, i-am răspuns, cu o convingere pe care mi-ar fi fost greu s-o justific. Oriunde ne-ar duce femeia asta, este evident că, cel puţin deocamdată, nu are intenţia să ne despartă. Sunt sigur.

— Ne-a spus s-o urmăm, a replicat el. Cum naiba puteam să facem altfel? Doar dacă nu cumva ordinul s-a adresat cubului pe care ne aflăm…

A întors din nou capul şi a încercat să scruteze ceaţa care ne învăluia. Şi, deodată, a scos un strigăt de uşurare. M-am uitat în sus, ca şi Drake, şi am observat că străpungeam cu capetele bolta de nori; luasem înălţime fără să ne dăm seama.

Şi, la o sută de metri în faţa noastră, despicând ceaţa, se afla Norhala; lângă imensul ei păr arămiu, puteam să zărim buclele negre ale lui Ruth. Aceasta, auzind strigătul fratelui ei, a întors capul şi ne-a făcut cu braţul un gest liniştitor.

La o mie cinci sute de metri mai departe, se putea zări o deschizătură într-unul dintre pereţii muntoşi ai văii; către ea ne îndreptam. Nu era vorba de o crevasă naturală, ci de un fel de portal enorm cu forme simetrice.

— Priviţi! a murmurat Drake.

Între acest portal şi cuburile care ne transportau tocmai apăruseră triunghiuri lucitoare, care despicau marea de nori ca nişte înotătoare de rechin, mase rotunjite şi strălucitoare asemenea unor ţestoase de dimensiuni incredibile. Am fost înconjuraţi foarte repede de acele forme diferite:

obiectele de metal se jucau în jurul nostru, ne conduceau spre portalul prin care ieşeau şi intrau iar şi iar.

Acel spectacol al văii imense şi tăcute, înecată în valul neted de ceaţă din care ieşeau capul strălucitor al uimitoarei Norhala şi misterioasele obiecte de metal, avea un fel de frumuseţe imposibil de descris care înspăimânta.

Am trecut prin portal transportaţi de cuburi.

VIII

TUNETE

În prag, ceţurile se învârtejeau şi dispăreau brusc. În faţa noastră, mereu la aceeaşi distanţă, plutea cubul care le purta pe Ruth şi Norhala; el se contura în linii clare în lumina vie ce se revărsa în acel loc în care ne aflam.

Norhala o ţinea cu braţul pe Ruth şi gestul ei avea ceva protector, primul elan cu adevărat omenesc care o însufleţise în prezenţa noastră pe acea creatură frumoasă şi misterioasă.

În faţă, pluteau vreo douăzeci de obiecte de metal, cu care începuserăm să ne obişnuim, dar care deveniseră acum strălucitoare, ca şi cum ar fi fost făcute din oţel albastru.

Am întors capul: altele veneau după noi, într-o ordine mai puţin strictă, dar la fel de numeroase. Pe măsură ce treceau prin portal, căpătau aceeaşi strălucire ca primele.

Deoarece înaintarea noastră devenise mai lentă, am privit în jur. Pereţii crevasei sau ai tunelului erau verticali, netezi şi aveau şi ei aceeaşi strălucire metalică, rece, cu o nuanţă uşoară de verde.

De la un perete la altul, treceau fulgerător licăriri scurte care aminteau un schimb de electroni; şi ele răspândeau o lumină verde. Totuşi, ştiam în mod sigur că nu proveneau din pereţi.

În afara acestor licăriri, interiorul tunelului era scăldat într-o lumină cristalină, în pofida tonalităţii sale crepusculare. Foarte sus, deasupra

capetelor noastre — la două-trei mii de metri —, pereţii păreau să se împreuneze într-o ceaţă verde-pal. Pereţii erau cu siguranţă din rocă, dar din rocă cioplită, aplatizată, netezită. Şi chiar acoperiți cu o substanţă metalică părând a fi o sursă de lumină în sine şi din care radia forţa ce însufleţea particulele luminoase. Dar ce cauză se afla la originea acestui fenomen? Ce explicaţie?

Chiar perfecţiunea acestor pereţi netezi mă călca pe nervi ca un scrâşnet, stârnind în sufletul meu un resentiment vag, în acelaşi timp cu dorinţa de a regăsi dezordinea şi imperfecţiunea, care indicau mâna omului.

Absorbit de aceste gânduri, uitasem de cei care îmi împărtăşeau îndoielile şi erau expuşi aceloraşi pericole ca mine.

— Dacă o să ne apropiem destul de mult de celălalt cub şi reuşesc să-mi eliberez picioarele de forţa care le reţine, o să sar, mi-a şoptit Drake.

Am privit în direcţia pe care mi-o arăta cu degetul: ne apropiam cu rapiditate de primul cub, care se afla acum la vreo douăzeci de metri în faţa noastră; ba chiar am avut impresia că se va opri dintr-un moment în altul. Tremurând de nerăbdare, Ventnor s-a aplecat în faţă şi a strigat:

— Eşti bine, Ruth?

Tânără a întors lent capul spre noi şi inima mi-a zvâcnit în piept, ca apoi să mi se pară că se oprise: chipul fermecător exprima o seninătate dintr-o altă lume, exact cea pe care o avea Norhala. În ochii ei căprui se ghicea aceeaşi absenţă a pasiunii ca în ochii celeilalte şi, când a răspuns, vocea însăşi avea tonalitatea îndepărtată, rezonanţa cristalină a glasului necunoscutei.

— Sunt bine, Martin, a răspuns ea. Nu-ţi face griji pentru mine.

Apoi, și-a întors din nou capul şi, ca Norhala, a privit iar, în tăcere, drept înainte.

M-am uitat pe furiş la însoţitorii mei. Văzuseră şi ei ce văzusem eu sau fusesem victima propriei imaginaţii? A fost de-ajuns să zăresc faţa palidă a lui Ventnor şi maxilarele încleştate ale lui Drake ca să-mi dau seama că nu mă înşelasem.

Cu ochii aprinşi de furie, Drake a exclamat:

— Ce-a putut să-i facă femeia asta lui Ruth? I-aţi văzut faţa…

— Ruth! a strigat Ventnor înspăimântat.

Dar, de data asta, tânăra n-a mai întors capul. S-ar fi crezut că nu-şi auzise fratele.

Cuburile ajunseseră acum la vreo cinci metri unul de altul. Ca şi cum strigătul lui Ventnor ar fi fost un semnal, cel care ne transporta a făcut un salt înainte şi a ajuns lângă celălalt.

Avangarda de obiecte de metal şi-a accelerat deplasarea şi s-a pierdut în depărtarea luminoasă cu o viteză inimaginabilă. Cubul care le transporta pe necunoscută şi pe Ruth luă şi el viteză, urmat de al nostru. De o parte şi de alta, pereţii netezi şi luminoşi defilau cu o viteză vertiginoasă.

Ne apropiasem de peretele din dreapta şi ne îndreptam spre o platformă largă care, la prima vedere, părea să măsoare pe puţin trei sute de metri. De la această platformă, solul părea să coboare cu repeziciune. Fundul prăpastiilor dădea impresia că urca spre noi. Armata de obiecte de metal continua să vină în urma noastră.

Ne găseam acum la şase metri deasupra platformei; apoi, la zece metri. Şi, în acelaşi timp, natura pereţilor se modifica. Puteam vedea strălucind sub suprafaţa metalică filoane de cuarţ asemenea unui cristal tăiat sau unor opale lăptoase; ici, apărea o pată de cinabru, colo, o alta de ambră, pe care le decupau fâşii de ocru-pal.

Privirea mi-a fost atrasă de o linie de un negru de cerneală, care se afla în centrul geometric al solului — o linie atât de neagră, încât am luat-o la

început drept un filon de lignit.

Apoi, linia s-a lăţit. Era o fisură, o falie. Curând, s-a transformat într-o crevasă lată de trei metri, din care negrul însuşi părea să emane din adâncurile pământului.

Şi, brusc, pământul însuşi a dispărut. Lângă noi, se deschisese un hău, o prăpastie care sfida dimensiunile umane. În faţă, obscuritatea a început să devină tot mai densă; curând, ne-am deplasat în beznă. O lance lungă de lumină de un albastru-pal şi fosforescent a străpuns întunericul, apoi s-a derulat ca o panglică de foc, s-a ondulat, a vibrat şi, în fine, a încremenit. Am simţit cum creştea viteza cubului care ne transporta; rapiditatea lui era extraordinară; curentul provocat de acea goană ne biciuia cu violenţa unui uragan. Protejându-mi ochii cu mâna, priveam printre degete. În faţa noastră, se ridica o baricadă formată din alte cuburi; ne duceam drept spre ea. Am închis ochii fără să vreau, aşteptând şocul mortal care părea inevitabil.

Cubul care ne transporta a luat altitudine, purtându-ne într-o urcare oblică spre vârful baricadei. Am ajuns sus şi, fără să încetinim, ne-am năpustit în întuneric, zburând pe deasupra lăncii de lumină albastră care, ştiam acum, era o nouă armată de monştri de metal. Sub mine, ghiceam că se întindea un gol fără limite.

A început atunci un tumult enorm, în care se amestecau urlete şi un vuiet cu provenienţe diferite, care s-a abătut asupra noastră ca valurile unei mări foarte agitate.

Foarte departe, a apărut o luminiţă difuză, asemenea unui răsărit de soare văzut printr-o ceaţă groasă. Ceaţa s-a risipit şi, la câţiva kilometri de noi, a apărut un glob enorm a cărei parte inferioară se sprijinea pe orizontul de un negru absolut.

Soarele? Raţiunea mi-a spus că era imposibil. Atunci, ce era? Acel glob răspândea o lumină care radia, multicoloră, şi străpungea întunericul prin care călătorisem.

Ne apropiam de el din ce în ce mai mult şi, în timp ce lumina devenea tot mai intensă cu fiecare minut, am putut să constat că ne deplasam tot pe lângă prăpastie. Şi vacarmul devenise mai puternic.

La baza discului luminos, am zărit o pată lucitoare, aşa cum ar fi arătat de departe un iaz în lumina soarelui. Din această pată, ieşea o imensă limbă dreptunghiulară, care lucea ca oţelul. Pe limbă, s-a conturat o formă neagră care, urcând din prăpastie, a părut să se precipite spre disc şi a devenit mai clară. Ai fi crezut că era un păianjen enorm ce s-ar fi ghemuit ca să sară asupra prăzii. Preţ de o clipă, silueta i s-a profilat pe discul strălucitor, apoi a dispărut, absorbită parcă. Şi, nu foarte departe, a apărut şi cubul care le transporta pe Ruth şi pe Norhala. Forma neagră a cubului a părut să ezite, să aştepte.

— E o poartă! mi-a strigat Drake, încercând să se facă auzit în vacarmul din jur.

Ceea ce crezusem a fi un glob era în realitate un portal gigantic. Acest portal lăsa să treacă valuri de lumină, flăcări colorate, o strălucire la fel de vie ca a unui fulger. Mi se păruse că era o sferă din cauza întunericului în care ne deplasam şi care conferea un relief suplimentar acelei surse de lumină.

Şi am descoperit că limba de oţel era o pantă ce cobora până la prăpastie.

Norhala şi-a ridicat mâinile foarte sus deasupra capului. Din întuneric, a ieşit o formă fantastică, asemenea unui crab monstruos, cu spatele acoperit de o carapace plată din care ieşeau ţepi; corpul enorm era înconjurat de flăcări verzi şi ameninţătoare.

Monstrul a trecut pe sub cubul care ne transporta, depăşindu-ne. Am putut să-i vedem de aproape spatele, dotat cu mulţi sâni din care ieşeau fulgere orbitoare de toate culorile. S-a oprit un moment, apoi şi-a schimbat forma şi a părut să se dezintegreze.

Şi am văzut sfere rotindu-se, cuburi ţâşnind ca săgeţile, piramide; şi toate acele obiecte de metal s-au aranjat altfel. Am avut în faţă alt monstru, sprijinit pe picioare asemenea unor coloane, cele din spate mai scurte decât celelalte; un fel de rampă vie care se adapta la un unghi precis.

Nu era o himeră ivită din prăpastie, ci un vehicul alcătuit din mii de forme de metal. Încă odată, am văzut scânteind puzderia de ochi mici.

Monstrul a dispărut şi în locul lui s-a ivit cubul care le transporta pe femeia misterioasă şi pe Ruth. Apoi, a dispărut şi cubul şi al nostru a ajuns în locul lui.

Zburam foarte sus pe deasupra unui ocean de lumină vie, o mare de splendori incandescente care se întindea pe kilometri şi ale cărei valuri monumentale se ridicau la înălţimi incredibile, asemenea unor stindarde multicolore.

Şi, în timp ce tabloul devenea tot mai clar, am văzut apărând forme ciclopice imposibil de descris. Se mişcau lent, cu un fel de hotărâre terifiantă şi, având o strălucire întunecată, emiteau în mijlocul flăcărilor salve de fulgere.

Erau vreo douăzeci, enorme, enigmatice. Iar tumultul semăna cu cel al fierăriei titanilor care, pe nicovalele lor, ar fi făurit o lume nouă.

O lume de metal! Gândul acesta mi-a trecut prin minte ca un fulger; avea să-mi revină mult mai târziu. Deodată, vacarmul a încetat, fulgerele au dispărut, luminozitatea tabloului a pălit şi formele ciudate s-au estompat, pe când oceanul de flăcări se risipea treptat.

Am văzut strălucind o fâşie lată de ametist, din care coborau perdele tremurătoare şi subţiri, ale căror cute le aminteau pe cele ale aurorei. Pe opalescenţa lor a apărut, în violet-închis, masa mare a ceea ce am crezut la început a fi un munte, dar, imediat, am înţeles că eram pe cale să transpun în ceva veridic neverosimilul însuşi.

Un oraş înalt de cincisprezece mii de metri, cu nenumărate turnuleţe, fleşe, arcuri monumentale, domuri enorme; am fi putut să credem că zgârie-norii din New York, de douăzeci de ori mai înalţi, se detaşau pe acel cer ciudat.

Obscuritatea a devenit tot mai densă; marile ziduri purpurii ale oraşului au strălucit de nenumărate lumini ce păreau să străpungă umbrele violete; şi, din înălţimea arcadelor şi a turnurilor, au ţâşnit filamente late luminoase, care aveau ceva electric.

Şi — să fi fost efectul unei oboseli vizuale sau jocul de umbre şi de lumină — mi s-a părut că vedeam arcade, turnuri, domuri schimbându-şi locul, rotindu-se, modificându-şi forma, dispărând, agitându-se. Şi am simţit o mână rece strângându-mi inima.

Chemându-mi în ajutor tot curajul, am schimbat direcţia privirii şi am observat că, acum, cubul nostru se aşezase pe o platformă lată, argintie, din apropierea portalului şi la mai puţin de un metru de cubul pe care Norhala ţinea îmbrăţişată forma rigidă a lui Ruth. L-am auzit pe Ventnor oftând, pe Drake scoţând o exclamaţie.

Înainte să ne putem adresa lui Ruth, celălalt cub a alunecat până la marginea platformei şi a dispărut. Cel care ne transporta a tremurat uşor şi a pornit în urmărirea primului. Am avut impresia că ne prăbuşeam şi am început să ne clătinăm; pentru prima dată, poneiul a nechezat de spaimă.

Bubuitul tunetului a răsunat din nou în jurul nostru.

IX

PORTALUL DE FLĂCĂRI

S-ar fi putut crede că ne aflam pe un meteor ce zbura prin spaţiu. Aerul şuiera în jurul nostru şi suflul lui ne împingea în spate coapsele, ţinute ferm de strânsoarea magnetică.

Poneiul şi-a îndepărtat picioarele, şi-a lăsat capul în jos şi, prin acel uragan, s-a auzit tânguirea lui ascuţită, acea lamentaţie cumplită proprie calului, care se aude numai atunci când animalul a atins limita rezistenţei.

Ventnor se ghemuia din ce în ce mai jos şi, protejându-şi ochii cu braţele încrucişate deasupra frunţii, încerca s-o zărească pe Ruth; Drake, ghemuit lângă el, îl susţinea.

Direcţia în care zburam a devenit mai puţin verticală, dar viteza a crescut şi presiunea exercitată asupra noastră de vânt din cauza deplasării atât de rapide a ajuns aproape insuportabilă. M-am întors, am căzut pe braţul drept şi, sprijinindu-mi capul de umăr, am aruncat o privire în urmă; nu ne găseam într-o grotă, deoarece zăream stelele; şi, spre marea mea uşurare, am recunoscut constelaţiile familiare de pe cerul septentrional. Ne aflam probabil într-o crevasă, dar, indiferent ce orori şi încercări ne mai aşteptau, cel puţin nu le-am mai fi suportat în adâncurile pământului.

Această constatare a fost pentru mine ca un fel de îmbărbătare. Apoi, cerul şi stelele au dispărut brusc. Plonjasem în marea luminoasă.

Din poziţia în care mă aflam, am remarcat o scădere importantă a forţei ciclonului care ne împingea şi care părea să zboare acum pe deasupra

noastră. Nu mai auzeam decât şuieratul pe care îl făcea aerul ce trecea pe lângă cubul nostru şi gemetele de spaimă ale poneiului.

Am întors capul cu mare grijă. La limita extremă a cubului, Drake şi Ventnor stăteau ghemuiţi într-o poziţie grotescă, care îi făcea să semene cu nişte mari broaşte de baltă. M-am târât pur şi simplu spre ei. Peste tot unde corpul meu atingea suprafaţa cubului, forţa magnetică îl reţinea, nu-i permitea altă mişcare decât o alunecare înainte. În cele din urmă, asemenea unei râme, am ajuns la tovarăşii mei. L-am lovit cu capul pe Drake şi i-am strigat:

— Nu pot să-mi eliberez mâinile; sunt lipit ca o muscă.

— Trece-le pe deasupra genunchilor, a răspuns el, aplecându-se spre mine. Alunecând, scapă de magnetism.

I-am urmat sfatul şi, spre marea mea surprindere, am putut să-mi folosesc din nou mâinile. M-am agăţat de centura lui Drake şi am încercat să mă ridic în picioare. N-am putut.

— Va trebui să continui să te rogi, mi-a zis tânărul, şi un zâmbet i-a luminat preţ de o clipă faţa încordată.

Tot în genunchi, m-am apropiat de el şi m-am aşezat pe călcâie ca să-mi odihnesc muşchii picioarelor.

— Le vezi, Walter? m-a întrebat Ventnor, întorcându-şi spre mine privirea neliniştită.

Am scrutat şi eu acea obscuritate scânteietoare şi am făcut semn că „nu”. Nu vedeam nimic. Mi se părea că ne deplasam chiar prin mijlocul ceţii. Totuşi, aveam sentimentul persistent că dincolo de aceste ceţuri exista o mişcare vastă şi ordonată prin care se deplasau armate mai mari chiar decât cea a lui Gengis-han. Şi vedeam zburând de colo-colo umbrele unor mase enorme, imposibil de descris, care treceau cu rapiditate pe lângă cubul

nostru, printre scânteile care străpungeau faldurile de ceaţă ca nişte lănci lungi de foc.

Încă o dată, aveam impresia că mă aflam la marginea unei prăpastii conţinând o revelaţie incredibilă; neputincios, mă străduiam să înţeleg şi-mi dădeam seama în acelaşi timp că viteza noastră se micşora şi ceaţa se risipea.

I-am văzut pe Drake şi pe Ventnor ridicându-se şi m-am sculat şi eu. Ne aflam la extremitatea unui vârtej care forma un fel de tunel în mijlocul unor vapori luminoşi, iar celălalt capăt, situat la o mie cinci sute de metri de noi, se lărgea, devenea un cerc imens ale cărui limite depăşeau oraşul înalt. Am fi putut crede că ne aflam în faţa unui con de aer cristalin culcat pe o parte, care era înconjurat de un element ce radia mai greu decât aerul, mai uşor decât apa.

Arcul superior al bazei sale se ridica la o înălţime de cel puţin trei mii de metri; mai sus, totul era învăluit în nebulozitatea scânteietoare ce semăna cu nişte nori de licurici fosforescenţi. De jur împrejurul conului, nebulozitatea părea să se întindă până la distanţe infinite.

Deodată, din toate părţile au ţâşnit, ca nişte proiectoare gigantice, mii de raze, fascicule de lumină lansate de faruri în ceaţa fosforescentă, şi totul ordonat într-un mod terifiant.

De unde provenea forţa, mecanismul care producea, pe de o parte, fasciculele luminoase şi, pe de altă parte, acea obscuritate totală chiar în mijlocul luminii? Am întors capul, căutând instinctiv în urma mea o sursă de lumină, dar ceaţa era la fel de groasă. Şi, deodată, nu ştiu de ce, mi-a trecut prin minte că acea forţă emana chiar din perete.

Conul nu provenea din locul în care ne oprisem, ci din perete, spre care părea îndreptat.

În interiorul cercului mare, peretele era perfect neted; nu se vedea nici urmă de licăririle mişcătoare pe care le zărisem în momentul în care plonjasem în marea de nori. Peretele avea o fosforescenţă de un albastru-pal. Era un zid neted de metal albastru, lustruit, nimic altceva.

— Unde e Ruth? a gemut Ventnor.

Stupefiat că uitasem cu totul de prietenul meu, furios pe mine pentru indiferenţa de care dădeam dovadă, am încercat să mă târăsc până la el, să-l îmbărbătez cât puteam mai bine. Şi, ca şi cum strigătul lui ar fi fost un semnal, marele con s-a pus în mişcare. Lent, baza circulară a alunecat spre partea de jos a peretelui neted. Mi-am dat seama că ne oprisem la marginea unei declivităţi abrupte, deoarece baza conului era acum înclinată, iar partea superioară a cercului se găsea la şaizeci de metri sub poziţia sa iniţială şi continua să coboare.

I-am auzit pe Ventnor şi Drake oftând de uşurare şi am avut impresia că mi se lua o greutate de pe piept. La mai puţin de zece metri de noi, tocmai apăruseră capul regal al misterioasei Norhala şi cel adorabil al lui Ruth. Amândouă se iviseră din valul de lumină ca doi înotători care urcă din adâncuri. Le puteam vedea clar în faţa noastră.

Dar niciuna dintre ele nu s-a întors spre noi; priveau drept înainte, nemişcate; iar Norhala o ţinea pe tânără lipită de ea cu mâna stângă.

Drake m-a apucat de braţ şi a scos un strigăt: conul îşi terminase coborârea; partea pe care căzuse era acum aplatizată într-o formă de triunghi al cărui unghi superior era ocupat de noi. Baza corespunzătoare, lungă de o sută cincizeci de metri, se sprijinea pe zidul albastru cu care făcea un unghi de treizeci de grade.

Cercul devenise oval, o elipsă înaltă de o sută cincizeci de metri şi lungă de patru sute de metri. În centrul ei geometric se încadra, strălucind, un portal ciclopic.

De fiecare parte a portalului se deschidea, în peretele de metal compact în aparenţă, o fantă îngustă.

Cele două fante au fost la început doar două linii subţiri înalte de o sută de metri, prin care lumina intensă ieşea şuierând; dar, foarte repede, s-au lărgit ca pupilele unei pisici monstruoase şi, atingând lăţimea definitivă, au devenit valuri de lumină albastră.

În interiorul fantelor, am ghicit o mişcare. Şi, în realitate, ele lăsau să treacă sute de obiecte de metal de toate formele, imense, toate reflectând atât de bine lumina puternică, încât păreau să fie încălzite până la alb. După ce-au trecut, s-au pierdut în ceaţă învârtindu-se, iar fantele s-au contractat, s-au micşorat şi au dispărut şi ele. În faţa noastră, în interiorul ovalului, nu se mai afla decât portalul.

Primul cub a ţâşnit înainte; al doilea l-a urmat. Ne-am reluat zborul vertiginos şi ne-am agăţat unul de altul, în timp ce poneiul reîncepea să geamă de spaimă. Goneam spre peretele de metal; portalul s-a deschis în faţa noastră şi am intrat, ca şi cum ne-ar fi devorat.

Lumina orbitoare în care pluteam ne biciuia cu valurile ei atotputernice; ne dureau ochii. Ne-am lipit toţi trei de ponei, încercând să ne ascundem capul în părul lui aspru ca să ne ferim ochii de acea lumină strălucitoare, care părea să pătrundă până în fundul craniilor noastre prin pleoapele închise.

X

„VEĂJITOAREO, DĂ-MI SORA ÎNAPOI”

Nu ştiu cât timp a durat. Ore, dacă e să mă încred în propriile-mi impresii; în realitate, nu mai mult de câteva minute, poate chiar secunde. Apoi, am simţit prezenţa umbrei, a unui întuneric blând şi liniştitor.

Am ridicat capul şi am redeschis ochii. Ne deplasam lent, într-un întuneric albăstrui şi vibrant; am avut impresia că pluteam în derivă la limita extremă a luminii, într-o zonă unde această vibraţie rapidă pe care o numim violet ajungea la creier, dar atât de repede, încât ideea de culoare nu avea timp să se formeze. Şi mi se părea că o peliculă subţire îmi acoperea ochii. Am scuturat neputincios din cap, voiam să văd în acel simptom un rest de orbire provocată de strălucirea supranaturală a luminii prin care trecusem.

Privirea mi s-a oprit la un obiect care nu se găsea la mai mult de treizeci de centimetri de mine şi, incapabil să cred ceea ce vedeam, am simţit furnicături de oroare pe pielea capului. Aveam în faţa mea mâna unui schelet. Fiecare os era de un negru cenuşiu, clar conturat; mâna se întindea ca şi cum ar fi vrut să apuce ceva… Ce? Ce?

Şi părul mi s-a zbârlit din nou, pentru că degetele erau agăţate de un bidiviu care ar fi putut să fie cel al Morţii, un căluţ al cărui craniu gol atârna la capătul unei coloane vertebrale înclinate.

Mi-am ridicat mâinile spre ochi ca să scap de acest spectacol oribil şi, imediat, mâna scheletului s-a ridicat, s-a apropiat şi m-a atins.

Strigătul de oroare pe care l-am scos mi s-a oprit în gât, pentru că înţelesesem; şi m-am simţit atât de uşurat că puteam, în mijlocul atâtor mistere, să-i găsesc unuia o explicaţie logică şi pământească, încât am izbucnit în râs.

Mâna scheletului era a mea, iar bidiviul fantomatic nu era altul decât poneiul nostru. Şi când am privit din nou în jur, eram pregătit pentru spectacolul care mă aştepta: două schelete mari ale căror cranii stăteau pe braţele încrucişate şi se sprijineau de scheletul animalului.

Departe în faţa noastră, pe suprafaţa lucitoare a primului cub, se vedeau două schelete de femeie: Ruth şi Norhala.

Tabloul era demn de Dürer; părea o materializare a *Dansului macabru*. Şi totuşi, mă simţeam reconfortat, deoarece fenomenul ale cărui efecte le constatam era de domeniul cunoştinţelor omeneşti. Fusese provocat de lumina care ne înconjura, a cărei vibraţie se situa în vecinătatea celei a ultravioletelor. Dar efectele ei erau aici perfecte, pentru că nu zăream nici măcar acel halo al trupului pe care razele ultraviolete nu reuşeşte să-l facă total invizibil.

M-am apropiat şi le-am zis însoţitorilor mei:

— Nu deschideţi încă ochii. Traversăm o lumină ciudată, ce pare să aibă aceleaşi proprietăţi ca razele X. Când o să vă uitaţi la mine, o să vă apar ca un schelet…

— Ce? a strigat Drake care, trecând imediat peste avertismentul meu, a ridicat capul şi a deschis ochii.

Şi, cu toate că eram prevenit, n-am reuşit să-mi reţin fiorul când am văzut acel cap de mort care mă privea de aproape.

Scheletul care era Ventnor s-a întors spre mine şi, când a văzut celelalte două schelete, a strâns din dinţi, apoi a deschis gura să vorbească.

Deodată, cele două schelete care se găseau pe primul cub au părut să se întrupeze din nou şi cele două femei au apărut la fel ca înainte.

Transformarea fusese atât de rapidă încât, deşi cunoşteam foarte bine explicaţia fenomenului, n-am putut preveni efectul unui şoc lugubru. În clipa următoare, ne-am privit: ne recăpătasem şi noi, bărbaţii, aspectul obişnuit, iar poneiul redevenise micul însoţitor răbdător pe care îl cunoşteam foarte bine.

Lumina se modificase; îşi pierduse calitatea ultravioletă, înlocuită cu o strălucire galbenă ce ducea cu gândul la un reflector de teatru. Străbăteam un culoar vast, care părea să nu aibă sfârşit. Lumina galbenă a devenit tot mai intensă.

În fine, culoarul s-a sfârşit într-un fel de templu, imens, impresionant, dar diferit de toate celelalte pe care le putusem vedea în viaţa mea, consacrate unor zei în care se găsea o scânteie din ceea ce numim esenţa omenirii.

Aici, spiritul, forţa care umplea locul unde ne aflam nu avea nimic omenesc. Numai Stonehenge, acel cerc de monoliţi, îmi inspirase cândva un sentiment vecin cu cel pe care îl aveam în acel moment: sanctuarul format din menhire îmi impusese senzaţia că nu era opera unor fiinţe omeneşti, ci a unui popor de pietre.

Cel în care ajunsesem era opera unui popor de metal!

Din solul acelui sanctuar ţâşneau sute de stâlpi cu patru feţe, de dimensiuni monumentale, pe care părea să şiroiască o lumină de un galben-pal, foarte blândă. Cât de departe putea să străbată privirea, stâlpii se aliniau într-o ordine sufocantă, matematică. Masa lor părea să secrete o forţă misterioasă, mecanică şi totodată vie. Acea pădure de metal avea ceva sacru, hierofantic, ca şi cum coloanele imense ar fi fost păzitoarele unui altar.

Puteam să văd acum de unde venea lumina ce scălda templul. Foarte sus, printre stâlpi, pluteau sute de globuri care răspândeau o strălucire palidă, asemenea celei a unor sori de gheaţă. De toate mărimile, nemişcate, acele sfere stăteau suspendate în spaţiu, fără suport.

— S-ar zice că sunt globuri enorme de sticlă pentru pomi de Crăciun, a murmurat Drake.

— Nu sunt făcute din nimic solid, am replicat. Cel puţin, nu din metal…

— Pe mine mă duc cu gândul, a intervenit calm Ventnor, la nişte condensări de electricitate conţinute în atmosferă, la focurile Sfântului Elmo.

Acum, când ne apropiam de miezul misterului, Martin Ventnor părea să-şi fi redobândit stăpânirea de sine şi spiritul ştiinţific.

Am tăcut şi am continuat să observăm ce se petrecea în jurul nostru. Şi, de fapt, nu prea vorbisem de la începutul acelei aventuri extraordinare, ghicind că se apropia de apogeu. Pluteam acum lent prin pădurea de stâlpi; zborul nostru era uniform, atât de uşor în aparenţă încât am fi putut să credem că ne-am oprit dacă n-ar fi fost defilarea vertiginoasă a coloanelor imense de o parte şi de alta a cubului. Orbit, am închis ochii.

— Priveşte! a exclamat Drake, scuturându-mă. Ce zici de asta?

La opt sute de metri înaintea noastră, stâlpii se terminau la limita pe care o forma o perdea tremurândă de lumină verde, ale cărei cute urcau foarte sus, mai sus decât globurile aurii, până în ceaţa de culoarea ambrei de deasupra coloanelor.

Cubul care le transporta pe Ruth şi pe Norhala s-a oprit la baza perdelei. Femeia a sărit, trăgând-o după ea pe Ruth, apoi s-a întors spre noi şi ne-a făcut semn.

Cubul nostru s-a apropiat de ea. L-am simţit vibrând sub mine şi, în acelaşi timp, dispărea strânsoare magnetică care ne menţinuse pe suprafaţa de metal. Cu o mişcare nesigură, m-am ridicat pe genunchii care mă dureau şi apoi în picioare. L-am văzut pe Ventnor sărind de pe cub şi, cu carabina în mână, alergând spre sora lui.

Drake şi-a luat şi el arma. M-am îndreptat spre marginea cubului; mă simţeam împins de o forţă domoală. Drake şi poneiul păreau să alunece spre mine.

Cubul s-a înclinat uşor şi, fără nicio zdruncinătură, am ajuns toţi trei în picioare pe sol. Şi, în timp ce eu şi Drake păstram tăcerea în faţa acestui nou miracol, micul animal a început să necheze de uşurare.

Cele patru blocuri care formau cubul nostru s-au desprins unul de altul, lor alăturându-li-se cel care le transportase pe Norhala şi pe Ruth. Cu un clinchet, s-au lipit cap la cap şi, ţâşnind ca o săgeată, au dispărut.

— Ruth! a strigat Ventnor cu o voce vibrând de spaimă. Ce ai, Ruth? Ce ţi-a făcut?

Am ajuns lângă el. Strângându-şi sora de mâini, îi căuta privirea. Ochii tinerei erau larg deschişi ca la orbi, plini de visare. Pe chip i se citea acelaşi calm indiferent, aceeaşi absenţă a vieţii ca pe cel al misterioasei Norhala.

— Totul e bine, frate. N-am păţit nimic…, a răspuns, parcă de foarte departe, vocea dulce care mi s-a părut a fi un ecou al vocii Norhalei.

Martin Ventnor a dat drumul mâinilor mici şi fără viaţă şi s-a întors, plin de furie şi teamă, spre femeie.

— Ce i-ai făcut? a întrebat el încet, în limba Norhalei.

Privirea senină a necunoscutei a reflectat o umbră de mirare în faţa acestei explozii de furie.

— Ce i-am făcut? a repetat ea lent. Am domolit neliniştea din ea; am ridicat-o mai presus de durerea ei. I-am dăruit pacea, cum ţi-o voi dărui şi

ţie dacă…

— N-ai să-mi dăruieşti nimic! a întrerupt-o el cu violenţă.

Apoi, furia dominând orice alt sentiment, a adăugat:

— Ba da, vrăjitoare blestemată, îmi vei dărui ceva, o să-mi dai înapoi sora!

Din cauza mâniei, se exprimase în engleză. Bineînţeles, Norhala nu putuse să înţeleagă cuvintele pe care le folosise, dar a priceput probabil ce se ascundea în spatele furiei şi urii din vocea lui. Seninătatea necunoscutei s-a tulburat; stelele ciudate din ochii ei au început să scânteieze ca în momentul în care făcuse să se ivească maşina de ucis. Fără să ţină cont de asta, Ventnor a scuturat-o violent de umeri.

— Îţi spun să-mi dai înapoi sora! a strigat el. Îţi spun să mi-o dai înapoi!

Ochii femeii au căpătat o expresie cumplită; constelaţiile misterioase au început să strălucească în mod periculos, în timp ce chipul căpăta o expresie de zeiţă ofensată. Am simţit trecând umbra aripilor Morţii.

— Nu, Norhala! Martin, nu!

Voalurile de seninătate neumană se sfâşiaseră şi Ruth, aşa cum o cunoscusem, s-a aruncat între Martin şi Norhala.

— Ventnor, nu în felul acesta îţi vei salva sora! i-a strigat Drake, apucându-l de braţ.

Ventnor a rămas nemişcat, tremurând, aproape hohotind. Abia atunci am înţeles cât de mult îşi iubea sora. Femeia şi-a dat şi ea seama, vag; sub şocul acestei pasiuni omeneşti, de care nu-l crezusem în stare până atunci, sufletul ei adormit a părut să se trezească.

Furia i-a dispărut de pe faţă; ochii, pierzându-şi expresia cumplită, au coborât spre tânără şi s-au îmblânzit. Apoi, s-a întors spre Ventnor, pe care

l-a privit îndelung, cu un interes plin de tulburare, cu multă curiozitate.

Apoi, a zâmbit, un zâmbet care i-a umanizat chipul, transfigurându-l, aşternând tandreţe în colţul buzelor fermecătoare, dar lipsite de expresie până atunci.

Iar pe faţa lui Ruth, ca într-o oglindă, am văzut reflectându-se acelaşi val de tandreţe.

— Veniţi! a ordonat Norhala.

Şi am păşit în urma ei printre cutele perdelei sclipitoare. În momentul în care, făcând asta, îşi pusese un braţ în jurul gâtului lui Ruth, am văzut pe umărul ei urmele roşii pe care le lăsaseră degetele lui Ventnor.

Am rămas un moment în urmă, privindu-le siluetele pierzându-se în umbrele scânteietoare; apoi, m-am grăbit să-i ajung. Când am pătruns şi eu în ceţuri, am fost conştient de accelerarea pulsului şi de senzaţia de bine care, de la începutul acelei călătorii ciudate, contrabalansase tot timpul tensiunea nervoasă provocată de contactul constant cu anormalul.

În vreo doisprezece paşi, i-am ajuns pe ceilalţi din urmă. Câţiva paşi în plus ne-au condus în afara faldurilor perdelei luminoase.

XI

ÎMPĂRATUL DE OŢEL

Ne aflam pe marginea unui puţ, ai cărui pereţi aveau acelaşi aspect vaporos, irizat, precum ceţurile prin care trecuserăm, dar cu ceva mai compact. La câteva mii de metri deasupra noastră, în cercul relativ minuscul care marca vârful cilindrului în care ne aflam, am zărit strălucind stelele.

Având un diametru de şapte sute cincizeci de metri, cilindrul era împodobit cu inele de culoarea ametistului care, cu o mişcare uniformă, dar cu o viteză nebună, se roteau constant în jurul lor.

Le-am acordat numai o privire rapidă, deoarece întreaga atenţie mi-a fost imediat absorbită de un obiect dintre cele mai extraordinare pentru care, pe moment, n-am putut găsi niciun nume.

Edificiu? Altar? Maşină? Baza se afla la numai o sută de metri de noi, plasată în aşa fel încât să formeze un cerc concentric cu cel al puţului. Obiectul se înălţa pe un piedestal circular, gros, făcut dintr-o materie care semăna a cristal de rocă fumuriu, şi aşezat pe sute de tigri din acelaşi material.

Obiectul însuşi era format din conuri scânteinde şi din discuri aurii ce se roteau neobosit în jurul lor. Conurile îşi ţineau vârfurile îndreptate în toate direcţiile şi, când priveai acea structură asemănătoare cu coafura unei balerine javaneze, aveai impresia că se amestecau sculuri de lumină şi fire de metal.

Ansamblul se termina cu o fleşă foarte înaltă, care aproape că atingea partea de sus a puţului.

În organizarea acestor elemente, se ghicea contribuţia unor calcule de o complexitate inimaginabilă şi împinse la infinit, un fel de apoteoză a unei geometrii în care îşi aveau locul ritmurile unor dimensiuni spaţiale necunoscute, concentrarea unor ecuaţii privind roiurile de stele.

Matematica cosmosului.

În dreapta bazei cristaline s-a ivit o sferă de oţel. Înaltă de aproape patru metri, era de un albastru mai deschis decât cel al obiectelor de metal pe care le văzusem până atunci, de un albastru aproape azuriu. În plus, intuiam că se deosebea de ele printr-o diferenţă mai subtilă, pe care nu reuşeam s-o definesc.

Sfera era urmată de două piramide ale căror vârfuri ascuţite depăşeau cel puţin un metru. Piramidele s-au oprit, vrând parcă să ne privească. Dinspre arcul opus al piedestalului de cristal s-au ivit alte şase globuri, mai mici decât primul, de un violet-închis şi lucitor.

Sferele s-au despărţit şi s-au aliniat de o parte şi de alta a sferei mari, care se poziţionase puţin mai în faţa tetraedrelor gemene asemenea cu nişte corpuri mari, rigide şi nemişcate.

Şi, în acel moment, am simţit cristalizându-se în mine, sublimat, sentimentul tuturor anomaliilor pe care le observasem de la începutul aventurii noastre; am avut impresia că mă rătăcisem într-un univers necunoscut, la fel de străin omenirii cum ar fi universul nostru faţă de un cristal gânditor aruncat din întâmplare în lumea oamenilor.

Norhala şi-a ridicat braţele albe ca un fel de salut şi din gât i-a ţâşnit o incantaţie melodioasă şi bizară. Era un limbaj? Şi, în acest caz, era o rugăciune, un ordin?

Sfera mare a vibrat, s-a umflat şi s-a deschis.

Acolo unde, cu o secundă înainte, văzusem un glob azuriu, se găsea acum un disc strălucind de flăcări, miezul însuşi al focului! Şi, simultan, cele două piramide s-au deplasat brusc şi s-au plasat în spatele Discului, transformându-se în acelaşi timp în două stele gigantice, ale căror patru braţe ardeau cu flăcări albastre.

Perdeaua de un verde fosforescent a părut să ia foc, ca şi cum zeul bijuteriilor ar fi răspândit în puţul unde ne aflam toate comorile. Norhala a tăcut şi şi-a lăsat braţele pe umerii lui Ruth.

Apoi, femeia şi tânăra şi-au luat zborul spre Discul strălucitor.

Am sărit imediat toţi trei ca să ajungem la ele şi am simţit atunci un şoc, ca şi cum o lovitură mi-ar fi făcut rigizi, mi-ar fi imobilizat toţi nervii şi toţi muşchii.

Şocul ne paralizase, dar fără să ne producă durere; ba dimpotrivă, părea să ne fi sporit acuitatea vederii şi auzului, să ne fi crescut capacitatea de observaţie.

Vedeam până în detaliile cele mai infime minunea scânteindă a strălucirilor colorate ale unor pietre preţioase. Un timp, Norhala şi Ruth au planat spre Disc, fără să pot să descoper la ele nici cea mai mică mişcare voluntară; ştiam că forţa care le transporta înainte era chiar cea care ne ţinea pe noi nemişcaţi.

Apoi, am început să privesc Discul şi am uitat de cele două femei.

Nu era un disc propriu-zis, ci un oval, înalt de şase metri, lat de doi, înconjurat de o bandă lată, translucidă, asemenea unui crisolit auriu.

În interiorul acestei elipse se găseau nouă forme ovoide, spaţiate cu o regularitate matematică şi luminate intens, viu: străluceau ca nouă pietre enorme de safir tăiat şi nuanţele lor de albastru variau de la azurul cel mai palid şi cel mai limpede până la un mov fantomatic cu reflexe stacojii. Fiecare conţinea o flacără ce părea să fie esenţa însăşi a vieţii.

Corpul însuşi era convex, cristalin şi răspândea o luminozitate gri-rozalie. Din ovoide iradia o reţea de fire scânteinde, irizate, care convergeau în spirale, în volute şi în triunghiuri spre nucleu.

Dar ce era acest nucleu?

Sunt obligat să mă mulţumesc chiar şi acum cu ipoteze: probabil un creier, în sensul pe care îl dăm acestui cuvânt, dar şi altceva, o rezervă de energii, de forţe inimaginabile.

Nucleul semăna cu un trandafir imens, incredibil, cu o mie de petale care se deschideau într-o puzderie de nuanţe schimbătoare, când mai intense, când mai palide.

Miezul trandafirului era o stea de rubin incandescent. Şi din acest centru stacojiu „izvora” o forţă imensă şi conştientă.

Mi-au plăcut mai puţin formele celor două stele plasate de fiecare parte a Discului. Mai puţin strălucitoare, erau de un albastru special, ca şi firele scânteinde ce ieşeau din convexităţile de un albastru bătând în negru, care apăreau la extremităţile fiecăruia dintre braţe. Am ghicit că aceste stele erau într-un fel *organe* senzoriale, dar în serviciul unor simţuri necunoscute.

Cele două siluete feminine s-au apropiat de Disc şi s-au oprit. Şi, în momentul în care s-au oprit, am simţit dispărând brusc magia care mă ţinuse locului, ca înlănţuit, şi revenindu-mi forţa. Ventnor a luat-o la fugă, cu carabina îndreptată înainte. Am alergat în spatele lui şi, gâfâind, ne-am oprit la zece paşi de formele strălucitoare: ca şi cum mii de mâini ar fi purtat-o încetişor, Norhala şi-a luat zborul spre trandafirul strălucitor al Discului; am văzut-o legănându-se în faţa lui, în gol, un moment, apoi a început să urce din nou şi s-a deplasat spre dreapta elipsei. Din marginile celor trei ovoide au ţâşnit filamente de culoarea opalului, foarte fine, care au atins-o, au mângâiat-o.

S-a oprit o clipă, apoi s-a aşezat încetişor pe picioare. Pe urmă, Ruth a zburat şi ea spre Disc; chipul ei exprima un extaz paradiziac, seninătatea spaţiilor infinite. Ochii mari i s-au fixat asupra trandafirului de flăcări, ale cărui nuanţe se modificau mai repede acum, ca sub efectul unei pulsări mai intense; în jurul capului tinerei a început să apară o aureolă palidă.

Filamentele irizate au ţâşnit din nou, ca nişte tentacule, şi i-au mângâiat gâtul, i-ai răscolit părul, i-au atins uşor fruntea; au părut să se oprească parcă mirate pe hainele ei de stofă groasă, apoi, i-au încercuit talia şi pieptul.

S-ar fi putut crede că tânăra era studiată de o creatură necunoscută care se mira de diferenţele dintre ea şi Norhala, căutând o explicaţie în stare să concilieze paradoxul. Şi, parcă spre a-i cere sfatul, a ridicat-o pe fată spre steaua din dreapta.

S-a auzit o împuşcătură; apoi, alta. Fără să ne dăm seama, Ventnor se strecurase într-un colţ de unde putea să tragă în centrul flăcărilor rubinului, care i se păruse probabil că reprezenta inima trandafirului de foc al Discului. Cu un genunchi în pământ, buze decolorate, ochi cenuşii exprimând o hotărâre rece, fratele lui Ruth se pregătea să tragă al treilea glonţ.

— Nu, Martin, nu trage! am strigat, repezindu-mă spre el.

— Opreşte-te, Ventnor! i-a strigat şi Drake în acelaşi moment.

Dar Norhala a ajuns la el înaintea noastră. Corpul rigid al lui Ruth a alunecat pe faţa Discului şi s-a aşezat uşor pe sol.

Din una din convexităţile de un albastru-închis, care se găseau la extremitatea fiecărui braţ al celor două stele, a ţâşnit o lance de flăcări de un verde intens, un fulger care a pornit ca o săgeată în direcţia lui Ventnor. Detunătura a făcut un zgomot de sticlă spartă şi fulgerul a lovit-o pe Norhala. A părut s-o stropească, să curgă pe ea ca apa. O limbă de foc s-a

îndoit pe umerii tinerei femei, apoi a atins ţeava carabinei pe care Ventnor n-o lăsase din mână; după aceea, flacăra a urcat şi l-a atins uşor şi pe Ventnor. Arma, smulsă din mâinile lui, a zburat în aer şi a făcut explozie. Tânărul a avut o tresărire şi s-a prăbuşit.

Am auzit un strigăt de durere. Ruth a trecut pe lângă noi în fugă; de pe faţă îi dispăruse expresia ireală, neumană şi arăta acum ca o mască tragică pe care se zugrăveau spaima şi durerea sufletească. Tânăra a căzut în genunchi lângă fratele ei, şi-a pus mâna pe inima lui, apoi, ridicându-i capul, a întins spre monstrul de metal mâinile imploratoare.

— Nu-i mai face rău, a gemut ea ca un copil. N-a făcut-o intenţionat.

Apoi, a prins-o de mână pe Norhala şi a continuat:

— Norhala, nu-i lăsa să-l omoare, nu-i lăsa să-i facă rău! a hohotit ea. Te implor!

Lângă mine, Drake a început să înjure.

— Dacă se atinge de un fir din părul lui Ruth, o omor pe Norhala, jur! a izbucnit el, îndreptându-se spre necunoscută.

— Dacă ţii la viaţă, opreşte demonii ăştia! i-a zis el cu o voce sugrumată.

Tânăra l-a privit cu un aer şi mai mirat. Bineînţeles, nu putuse să înţeleagă cuvintele pe care i le adresase tânărul; dar simţeam cum îmi creşte teama din alt motiv. Norhala nu înţelegea ce voia Drake; nici măcar nu ghicea cauza durerii lui Ruth, a implorărilor ei. Iar uimirea a crescut şi mai mult în ochii Norhalei după ce i-a privit cu atenţie, succesiv, pe Drake care o ameninţa, pe Ruth care o implora şi, în fine, corpul nemişcat al lui Ventnor.

— Tradu-i ce i-am spus, Goodwin, mi-a cerut tânărul. Te asigur că nu glumesc.

I-am răspuns printr-un semn că nu voi face asta. Ştiam că nu aşa trebuia procedat. M-am întors spre Discul înconjurat de cele şase sfere şi de stelele de un albastru strălucitor. Erau toate nemişcate, calme şi păreau să ne observe. Nu simţeam la ele nicio ostilitate, nicio furie. Păreau să aştepte ceva din partea noastră. Dar ce?

Şi, deodată, am înţeles: le eram indiferenţi, aşa cum ne putea fi nouă indiferentă o insectă care se zbătea; nu le inspiram decât un val de curiozitate.

M-am întors spre tânăra femeie şi i-am spus:

— Norhala, Ruth nu vrea ca fratele ei să sufere, nu vrea să moară; îi e drag, îl iubeşte.

— Îl iubeşte? a repetat ea.

Apoi, nu ştiu de ce, am adăugat arătând cu degetul spre Drake:

— Iar el o iubeşte pe Ruth.

Ruth a suspinat uşor, surprinsă. Norhala a privit-o din nou îndelung pe tânără. Apoi, a oftat dezolată şi s-a aşezat în faţa marelui Disc.

Aşteptam încordaţi. Această femeie supranaturală şi forma metalică complet neumană comunicau între ele, schimbau gânduri. Cum? Nici măcar nu îndrăzneam să mă întreb. Dar era vizibil că se înţelegeau.

Am avut dovada atunci când Norhala s-a întors spre noi: corpul lui Martin Ventnor a tremurat, s-a ridicat deasupra solului şi, drept, cu ochii închişi, capul aplecat pe un umăr, a alunecat spre Disc. Ruth a gemut şi şi-a ascuns ochii. Drake a luat-o în braţe şi a strâns-o la piept.

Corpul lui Ventnor s-a oprit în faţa Discului, apoi, tot plutind, a urcat în spaţiu. Tentaculele fine s-au lungit, au pătruns pe sub gulerul desfăcut al cămăşii tânărului, l-au pipăit. Silueta a plutit mai sus, până în vârful stelei

prin faţa căreia tocmai trecea Ruth când împuşcătura lui Ventnor provocase catastrofa. Am văzut apărând alte tentacule şi mângâindu-l pe tânăr.

Apoi, corpul a început să coboare, a planat un moment şi s-a aşezat lin la picioarele noastre.

— Nu e… mort, a zis Norhala, care se afla lângă mine. Nu va muri; poate chiar va putea să meargă din nou. *Ei* n-au nici o putere, a adăugat ea, vrând parcă să se scuze. *Ei* nu ştiau: *ei* credeau că era vorba de Ritualul Focului.

— De Ritualul Focului? am repetat, stupefiat.

— Da. Veţi asista la el. Şi, acum, îl voi duce pe prietenul vostru în casa mea. Nu mai sunteţi în pericol, nu vă faceţi griji. *El* v-a dat mie.

— Cine ne-a dat ţie, Norhala? am întrebat cât am putut de calm.

— El, a răspuns femeia, arătând Discul cu un semn din cap. Regele Regilor, Stăpânul Vieţii şi al Morţii.

A desprins-o pe Ruth din braţele lui Drake şi ne-a spus, arătându-ni-l pe Ventnor:

— Luaţi-l.

Apoi, ne-a pus să traversăm în spatele ei pereţii luminoşi.

În momentul în care am ridicat corpul, mi-am strecurat mâna sub cămaşa lui Martin: inima îi bătea slab, dar bătea…

Am ajuns în sala imensă unde se aflau coloanele; poneiul ne aştepta acolo, iar răbdarea lui, felul de a-şi accepta fără să se plângă rolul umil în viaţa omului mi-a provocat o strângere de inimă.

Norhala şi-a făcut auzit încă o dată apelul. Cele cinci cuburi au apărut din nou; patru dintre ele s-au contopit ca să formeze unul singur, pe care am urcat întâi poneiul, apoi corpul lui Ventnor.

Am văzut-o pe Norhala conducându-o pe Ruth spre celălalt cub. Tânăra i-a scăpat din mână, a sărit lângă mine şi, lăsându-se în genunchi

lângă fratele ei, şi a strâns la piept capul tânărului. Am căutat în echipamentul meu rezerva de stricnină şi acul hipodermic şi am început să-l examinez pe Ventnor.

Cuburile au vibrat, apoi şi-au luat zborul prin pădurea de stâlpi.

Lăsaţi pe vine toţi trei, orbiţi de tot ce ne înconjura, ne-am străduit să reaprindem în Ventnor o scânteie din acea viaţă care era atât de aproape să se stingă.

XII

„O SĂ VĂ DĂRUIESC PACEA”

Ocupaţi cu Ventnor, eram prea puţin preocupaţi de timpul care se scurgea şi de locurile prin care treceam. L-am dezbrăcat pe prietenul nostru până la brâu şi, în timp ce Ruth îi fricţiona capul şi gâtul, Drake îi masa viguros pieptul şi abdomenul. Eu îmi epuizasem cunoştinţele medicale, care erau de altfel destul de restrânse.

N-am găsit nicio urmă de arsură, nici un semn — nici măcar pe mâini, pe care se plimbase flacăra. Nuanţa violacee, uşor cianozată a pielii devenise o paloare transparentă, pielea era ciudat de rece şi tensiunea tânărului doar cu puţin inferioară celei normale. Pulsul era mai rapid acum, mai puternic, Ventnor respira slab, dar regulat şi fără greutate. Pupilele, foarte contractate, erau abia vizibile.

Nu reuşeam să provoc reacţii nervoase. Cunosc bine efectele şocurilor electrice şi ştiu ce trebuie făcut în astfel de cazuri. Dar simptomele pe care le prezenta Ventnor aveau câteva elemente care îmi erau necunoscute şi mă derutau. Am observat un automatism pasiv, o rigiditate musculară inexplicabilă.

Am băgat de seamă de mai multe ori că Norhala ne privea, însă n-a făcut nici un efort să ne ajute şi n-a rostit nicio vorbă.

Dar, acum, când atenţia nu-mi mai era concentrată asupra lui Ventnor, am început să observ câteva impresii care îmi veneau din lumea exterioară.

Calitatea aerului era diferită, tensiunea magnetică părea să fi scăzut, simţeam parfumul arborilor şi al apei.

Lumina din jurul nostru era transparentă, perlată, asemenea unei seri cu lună plină. Privind în spate, am văzut la şapte sute de metri, între doi pereţi verticali, o prăpastie lată de aproape două mii de metri. De o parte şi de alta se ridicau pereţi perpendiculari, care convergeau în depărtare şi aveau bazele acoperite cu o verdeaţă săracă.

Drake, aflat lângă mine, a scos un fluierat de uimire. Am întors capul. Planam lent spre un fel de bulă enormă de culoarea safirelor şi turcoazelor, un sfert din ea părând intrată în sol. Bula gigantică părea să atragă toată lumina ca s-o reflecte împodobită cu răsfrângeri de azur transparent, de jad fumuriu şi de nuanţe irizate şi calde. Era înconjurată de turnuleţe sferice, de culoarea topazului, prevăzute cu mici deschizături hexagonale.

Bula era umbrită de copaci mari dintr-o specie necunoscută, ale căror frunze lucitoare erau amestecate cu flori albe şi roz, iar crengile aveau frunze aurii şi purpurii în formă de pară.

Era un palat feeric, o locuinţă pentru elfi. Globul însuşi era înalt de cincisprezece metri; pe un drum lat şi strălucitor se ajungea la un portal oval. Cuburile s-au oprit.

— Am ajuns la mine, a murmurat Norhala.

Atracţia exercitată de cuburi a dispărut; i-am coborât încet pe Ventnor şi pe ponei.

— Intraţi, a spus Norhala, cu un gest de bun venit.

— Spune-i să aştepte un moment, mi-a cerut Drake.

A dezlegat legătura de la ochii poneiului, a debarasat animalul de povara pe care o transporta şi l-a dus la marginea drumului, unde creştea o iarbă deasă presărată cu flori. După ce l-a legat acolo, a lăsat animalul şi s-a întors la noi. L-am ridicat împreună pe Ventnor şi am trecut prin portal.

Ne-am pomenit într-o încăpere întunecoasă; domnea acolo o penumbră cristalină care scălda zidurile făcute dintr-o piatră translucidă şi prevăzute cu uşi ovale; uşile erau închise cu perdele de mătase aurie şi argintie, scânteietoare.

Pe când ne îngrămădeam bagajele pe o stivă din această ţesătură, Ruth m-a apucat de braţ şi a scos un mic ţipăt de spaimă: pe una dintre uşile ovale se strecurase o siluetă.

Era înaltă şi neagră; braţele-i noduroase, foarte lungi, se legănau ca ale unei maimuţe; umerii îi era atât de inegali, încât una dintre mâini atârna mai jos decât genunchiul din partea ei.

Această fiinţă bizară înainta cu un mers ciudat, asemănător oarecum cu cel al unui crab. Faţa era plină de riduri fără număr, iar culoarea neagră a pielii părea să fie mai puţin efectul unei pigmentaţii şi mai mult al unei bătrâneţi incalculabile. Şi nimic nu-ţi permitea să ghiceşti dacă era bărbat sau femeie.

De pe umerii diformi atârna o tunică scurtă, fără mâneci. Oricât de bătrân ar fi fost acel monstru, era şi incredibil de puternic, dacă te luai după muşchii şi tendoanele proeminente. Vederea lui mi-a provocat o repulsie irezistibilă. Dar ochii îi dezminţeau bătrâneţea vădită în restul corpului; fără iris, fără gene, erau negri şi strălucitori şi se îndreptau cu adoraţie spre Norhala.

Fiinţa bizară s-a aruncat la picioarele tinerei femei.

— Stăpână! Zeiţă! a gemut ea cu o voce de falset, ciudat de neplăcută.

Norhala a atins cu vârful sandalei una din mâinile negre, am văzut cum acest contact i-a făcut corpul să se înfioare de extaz.

— Yuruk… a început ea.

Apoi s-a oprit şi s-a uitat la noi.

— Zeiţa i-a vorbit lui Yuruk! Yuruk o aude pe zeiţă, a psalmodiat fiinţa.

— Ridică-te, Yuruk. Priveşte străinii.

Creatura (ştiam acum ce era) a părut să se îndoaie şi să se ghemuie ca o maimuţă, pumnii ei atingând solul. Stupefacţia din ochii ei arăta că eunucul nu ne remarcase până atunci prezenţa. Apoi, uimirii i-a luat locul o flacără de răutate, de ură cruntă şi de gelozie.

Eunucul a scos un strigăt nearticulat, a sărit în picioare şi a întins braţul spre Ruth. Tânăra a scos un ţipăt şi s-a refugiat în spatele lui Drake. Acesta a lovit braţul lui Yuruk.

— Jos labele! a exclamat el.

— Yuruk! i-a strigat Norhala, cu o urmă de furie în glas. Aceste fiinţe sunt ale mele. Nu trebuie să li se întâmple nimic rău. Ia seama, Yuruk!

— Zeiţa porunceşte, Yuruk se supune, a răspuns eunucul cu un amestec de teamă şi de ranchiună, care îi făcea vocea să tremure.

— Iată-ne pricopsiţi cu un foarte drăguţ tovarăş de joacă, a mormăit Drake. Dacă arătarea asta va avea de gând să facă pe deşteptul, o dobor ca pe un câine, a adăugat el, strângând-o pe Ruth în braţe ca s-o liniştească. Nu-ţi face griji, Ruth. Pe ăsta ştim cum să-l ţinem la respect.

Norhala a făcut un semn cu mâna ei albă; Yuruk s-a strecurat printr-una din uşile ovale şi a revenit foarte repede cu o tavă imensă cu fructe şi boluri de porţelan gros conţinând un lichid alb asemănător cu laptele prins.

— Mâncaţi! ne-a ordonat tânăra femeie, în timp ce monstrul aşeza tava la picioarele noastre.

— Mă duc să aduc proviziile noastre, a anunţat Drake. Cât ne vor ajunge, nu vom mânca altceva. Nu vreau să risc să înghit ce ne aduce dragul

de Yuruk cu tot respectul pentru Norhala.

Tânărul s-a îndreptat spre intrare; eunucul i-a barat calea.

— Avem proviziile noastre, i-am explicat lui Norhala. Prietenul meu se duce să le aducă.

Tânăra femeie a dat din cap indiferentă şi a bătut din palme. Yuruk s-a dat la o parte şi l-a lăsat pe Drake să treacă.

— Sunt obosită, a zis Norhala. Mă duc să mă înviorez…

Yuruk s-a lăsat în genunchi, a desfăcut benzile încrustate cu turcoaze cu care erau legate sandalele tinerei femei, a descălţat-o. Norhala, cu un gest imperceptibil, s-a eliberat de tunică, care a alunecat lent, descoperindu-i sânii fermi, şoldurile delicat rotunjite, aşternându-se pe sol ca petalele unei mari flori de culoarea ambrei.

Cu toate că era complet goală, Norhala era indiferentă la privirile noastre, pură ca o Isis virginală, ca o Iştar neatinsă — perfectă, dar rece, având ceva care îngheţa dorinţa.

A ridicat lent braţele, şi-a desfăcut părul. Drake a intrat în acest moment şi l-am văzut scăpând din mâini, surprins, sacul cu provizii.

Norhala a păşit peste tunică şi, urmată de Yuruk, s-a îndreptat spre fundul sălii. Eunucul a luat o carafă cu mâner din argint şi a golit-o lent pe umerii albi, a umplut-o din nou dintr-un bazin în care se vărsa apa clocotitoare a unui izvor şi a repetat mişcarea… Apoi, a scos dintr-un cufăr ciudat haine de mătase albă, cu care a şters trupul perfect al tinerei femei, ca apoi s-o îmbrace cu un veşmânt lung din mătase albastră.

Norhala s-a întors la noi şi s-a aplecat spre Ruth care, aşezată pe jos, ţinea pe genunchi capul fratelui ei. A făcut un gest ca s-o atragă la ea pe tânără, apoi s-a oprit în faţa refuzului violent pe care îl exprima chipul ei. O umbră de bunătate, apoi de milă a trecut prin ochii plini de mister ai superbei Norhala.

— Scăldaţi-vă şi odihniţi-vă, ne-a sfătuit ea, arătându-ne izvorul. Aici nu poate să vi se întâmple nimic rău. Iar ţie îţi voi reda pacea când ai să doreşti, a murmurat ea, punându-şi mâna pe buclele lui Ruth.

Apoi, a tras perdelele şi a plecat, cu eunucul în urma ei.

XIII

O VOCE VENITĂ DE NICĂIERI

Ne-am privit derutaţi. Apoi, Ruth şi-a aplecat încet capul spre fratele ei, a cărei faţă avea o paloare rece. Deodată, a sărit în picioare.

— Walter! Dick! a strigat ea. Lui Martin i se întâmplă ceva!

Am venit repede lângă ea şi ne-am aplecat spre Ventnor. Gura prietenului nostru se deschidea, foarte încet, cu un efort pe care nu-l puteai observa fără să suferi. Apoi, printre buzele aproape nemişcate, i-am auzit vocea, foarte slabă, ca şi cum ne-ar fi vorbit de la distanţe incomensurabile: o voce de fantomă ieşită din gâtlejul unui mort.

— Foarte, foarte greu! a şoptit el. Nu ştiu cât timp voi putea să rămân în contact… prin cuvinte… N-ar fi trebuit să trag… Iertaţi-mă… Dar eram îngrozit de spaimă pentru Ruth… Scuzaţi-mă, nu e felul meu…

Vocea fragilă a amuţit. Am simţit cum ochii mi se umpleau de lacrimi. Îl recunoaştem pe adevăratul Ventnor în acest efort de a cere astfel iertare şi de a recunoaşte fapta pe care credea că o comisese.

— Nu-ţi face griji, bătrâne, am răspuns, aplecându-mă spre el. Nimeni nu te consideră vinovat. Încearcă să te trezeşti.

— Mă auzi? l-a întrebat sora lui cu duioşie. Sunt Ruth.

— O fărâmă de conştiinţă în marele gol, nimic mai mult, şi-a continuat Ventnor murmurul. Sunt cumplit de viu, cumplit de singur. Am impresia că mă aflu în afara spaţiului şi totuşi în interiorul corpului meu. Nu pot nici să văd, nici să aud, nu simt nimic, totuşi, fără să-mi pot explica, vă „realizez”,

Ruth, Walter, Drake. Văd fără să văd; plutesc într-un întuneric care este în acelaşi timp lumina însăşi; o lumină neagră, imposibil de descris. Sunt în contact cu acele…

Vocea s-a stins din nou. Apoi, l-am auzit iar înşirând la întâmplare cuvinte şi fraze fără legătură între ele, dar cu un ritm ciudat, turbulent, asemenea celui al valurilor; fragmente de gânduri îmbinate rapid de o capacitate subtilă a spiritului.

— Conştiinţă colectivă… gigantică… acţionează în planul uman şi în sferele vibratoare de energie, de forţă… percepţie care comandă unor forţe ce ne sunt parţial cunoscute… dar la o dimensiune mai mare… energii conştiente, fără nume… simţuri necunoscute, nu le pot numi sau defini complet… forţe metalice, magnetice, electrice, anorganice, dar înzestrate cu toată puterea organicului… conştiinţă fundamentală asemănătoare cu a noastră, dar modificată în profunzime de diferitele mecanisme prin care se exprimă… Conştient, mobil, inexorabil, invulnerabil… Văd din ce în ce mai clar…

În acel moment, vocea prietenului nostru a devenit mai clară ca să adauge:

— Nu! Nu, Doamne! Nu!

Apoi, a continuat pe un ton solemn:

— Şi Dumnezeu a zis: „Să-l facem pe om după chipul şi asemănarea noastră şi să-i dăm primul loc pe acest pământ; să stăpânească peste tot ce trăieşte, până la cea mai mică insectă…”

Vocea îndepărtată a tăcut; ne-am aplecat şi, curând, Ventnor a vorbit din nou:

— Toţi zeii şi zeiţele inventate de om ca să se protejeze de forţele eterne care îl ameninţă nu folosesc la nimic. Îndată ce omul slăbeşte

vigilenţa, rezistenţa-i slăbeşte — şi legea veşnică, necruţătoare stă gata să anihileze omenirea de la un minut la altul…

A tăcut din nou, apoi a rostit aceste cuvinte ciudate:

— Să dispară cei slabi care contează pe miracole ca să le uşureze sarcina de oameni, cerşetorii care aşteaptă de la iluzie o pomană, laşii care se străduiesc să facă să cadă pe umerii zeilor lor povara propriilor responsabilităţi şi care nu ştiu că numai asumându-şi sarcina ce le revine vor deveni asemenea unor zei şi liberi. Omul nu va fi regele creaţiei decât atâta timp cât va fi demn de ea. Ştiinţa ne-a avertizat. Unde erau mamiferele în vremea în care domneau reptilele gigantice? Se ascundeau, înspăimântate, în vizuinile cele mai tainice şi mai întunecoase. Şi totuşi, din această faună temătoare s-a născut omul. De când datează domnia omului? De numai un minut! Şi această domnie va dura numai până când va apărea un alt stăpân mai puternic decât el, care îi va smulge coroana aşa cum a smuls-o şi el reptilelor şi saurienilor, care o cuceriseră prin forţă… Viaţa! Peste tot, viaţa, lupta pentru dominaţie! Lupta pentru supremaţie continuă în milioane de lumi interioare unele în altele. Şi acestea, a continuat vocea, devenind brusc mai joasă, sunt deja în pragul Sălaşului Omului, care nici măcar nu bănuieşte. Aceste… obiecte de metal, care au drept creier cristale gânditoare, îşi iau forţa de la soare şi fulgerele le ţin loc de sânge. Soarele e punctul lor slab! a strigat el cu o voce devenită stridentă. Walter, Drake, întoarceţi-vă în oraşul lor; aceste obiecte de metal nu sunt invulnerabile. Prin intermediul soarelui le puteţi învinge. Atacaţi conurile când „paznicul” lor…

Ne-am tras înapoi, pentru că dintre buzele aproape nemişcate ale lui Ventnor ieşise un hohot de râs sardonic, terifiant, fără ca faţa tânărului să fi suferit vreo schimbare.

— Plecaţi! a murmurat în cele din urmă Ventnor.

Apoi, a fost cuprins de un tremur şi buzele i s-au închis lent.

— Martin! a murmurat Ruth plângând.

Mi-am aşezat mâna pe pieptul tânărului: inima îi bătea cu o forţă ciudată, ca şi cum acolo i s-ar fi concentrat toată dorinţa de viaţă.

Dar Ventnor însuşi, fiinţa conştientă care fusese, dispăruse, se retrăsese în acel gol subiectiv unde ne spusese că plutea, asemenea unui atom singuratic şi conştient.

M-am uitat la Drake şi el la mine. Nu îndrăzneam niciunul să rupem tăcerea al cărei suflet însuşi părea să fie hohotele de plâns ale lui Ruth.

XIV

MONSTRUL

În fine, Drake se îndreptă spre tânăr şi, cu o brutalitate care, pe moment, m-a revoltat, i-a ordonat:

— Ridică-te, Ruth. Fratele tău şi-a venit în simţiri o dată şi o va mai face. Lasă-l acum liniştit şi ajută-ne să pregătim masa. Mi-e foame.

Tânăra s-a uitat la el indignată şi mirată.

— Foame! a exclamat ea. E oare cu putinţă?

— Ba bine că nu! a replicat tânărul cu antren. Hai, trebuie să ne resemnăm.

Am intervenit şi eu:

— Ruth, dacă vrem să-i fim de folos lui Martin, va trebui să ne gândim puţin şi la noi. Trebuie să mănânci ceva şi să te odihneşti.

— Oricum, răul e făcut, a insistat Drake, din ce în ce mai brutal.

Ruth a sărit în picioare şi, cu pumnii strânşi, a şoptit:

— Eşti o brută! Şi eu care credeam… care credeam… Oh, te urăsc!

— E mai bine aşa, a replicat Drake. Dă în mine, dacă asta îţi face bine. Cu cât vei fi mai furioasă, cu atât va fi mai bine pentru tine.

O clipă, am crezut că-l va lua în serios; apoi, brusc, furia i-a dispărut.

— Mulţumesc, Dick, a răspuns ea, calmă.

Au pregătit amândoi masa şi au făcut ceai pe o lampă cu alcool din echipamentul nostru. Aceste ocupaţii simple constituiau pentru Ruth ocazia să scape de tensiunea care ne fusese impusă de atât de mult timp. Spre

marea mea surprindere, am descoperit că-mi era foame; Ruth a mâncat şi ea cu noi.

Tânăra părea să-şi fi păstrat puţin din acel calm neuman, din detaşarea supranaturală care îl îngrijorase atât de mult pe fratele ei şi-l împinsese să atace Discul. Am văzut-o luptând cu tentaţia să-i cedeze iar; cu buzele decolorate, a ridicat capul şi mi-a întâlnit privirea. Şi, în ochii ei, am citit spaima şi ruşinea.

Am înţeles că, oricât de neplăcută ar fi fost această perspectivă, venise momentul să-i punem câteva întrebări.

— Ruth, bănuiesc că nu e necesar să-ţi amintesc situaţia grea în care ne aflăm, am început eu. Cel mai mic fapt în stare să ne facă să înţelegem ceva devine preţios şi, în consecinţă, poate să ne ajute să hotărâm cum să ne comportăm în continuare. Îţi voi repeta aşadar întrebarea pe care ţi-a pus-o fratele tău: „Ce ţi-a făcut Norhala?" Şi ce s-a întâmplat în timp ce pluteai în faţa Discului?

Interesul care apăruse brusc în ochii lui Drake în timp ce rosteam aceste cuvinte s-a transformat în stupefacţie când a văzut-o pe Ruth dându-se înapoi ca şi cum aş fi lovit-o.

— Nu s-a întâmplat nimic, a şoptit ea.

Apoi, a adăugat pe un ton sfidător:

— Nimic. Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ruth! am exclamat tăios, căci eram şi eu uluit. Ştii foarte bine că s-a petrecut ceva. Ar trebui să ne explici ce anume, măcar spre binele lui Martin.

Ruth a oftat adânc.

— Ai dreptate, bineînţeles, a recunoscut ea cu o voce tulburată. Credeam… îmi ziceam că voi putea să mă descurc singură. Dar văd că trebuie să vă spun; am pe mine un fel de pată.

Am citit în privirea rapidă pe care mi-a aruncat-o Drake că, la fel ca mine, se temea ca fata să nu-şi fi pierdut judecata.

— Da, a continuat ea, cu mai mult calm. Un element ciudat a pus stăpânire pe inima ea, pe mintea mea, pe sufletul meu, care a venit de la Norhala, pe când ne aflam amândouă pe cubul de metal, în timpul călătoriei; un fel de pată pe care *el* a confirmat-o în… (a roşit, amintindu-şi momentul în care fusese atât de aproape de Disc)… îmbrăţişarea lui.

Şi în timp ce noi priveam increduli, ea a continuat:

— E o forţă care mă împinge să uit de voi doi, şi de Martin, şi de toţi cei pe care i-am cunoscut, şi lumea în care am trăit până acum; o forţă care mă trage într-un fel de imensitate senină, unde domneşte un extaz ordonat. Şi lupt împotriva acestei forţe din toate puterile. Asta mi-a venit întâi de la Norhala, când şi-a pus braţul în jurul meu; treptat, m-am simţit calmă, cuprinsă de o fericire şi o libertate totală. Viaţa pe care o dusesem până atunci îmi părea un simplu vis. Niciunul dintre voi nu mai avea importanţă.

— Un fenomen de hipnoză, a murmurat Drake, în timp ce fata tăcea.

— Nu, l-a contrazis ea, dând din cap. Nu, era mai mult decât hipnoză. O experienţă din ce în ce mai minunată. Nu mi-a mai rămas nici o amintire din călătorie, doar că, la un moment dat, am fost avertizată că Martin era în pericol şi am ieşit din extaz ca să-l văd certându-se cu Norhala, iar în ochii acesteia dansa o ameninţare de moarte pentru fratele meu. L-am salvat pe Martin şi am uitat din nou totul. Şi, când am ajuns în faţa Discului, n-am simţit nici un fel de teamă, doar un sentiment de aşteptare; şi, când m-a ridicat în sfârşit până la el, mi s-a părut că ieşisem dintr-un ocean de disperare în lumina soarelui din paradis.

— Ruth! a strigat Drake cu durere.

— Aşteaptă, a replicat fata, ridicând o mână tremurătoare. Aţi vrut să ştiţi, acum ascultaţi. Eram eliberată de toate sentimentele omeneşti;

suferinţă, teamă, iubire, ură, chiar speranţă. Şi formam una cu universul, fără să-mi fi pierdut conştiinţa că existam ca individ. Auzeam o muzică stranie şi minunată, teribilă, dar care nu mă speria, deoarece ştiam că eram unul dintre elementele acestei muzici. Din obiectul care mă ţinea emana o energie ce mă scălda şi aduna în mine, într-un ansamblu, toate elementele din care eram alcătuită. Apoi, am auzit împuşcătura. Trezirea a fost îngrozitoare. Şi, cu o secundă înainte de a alerga spre Martin, am avut impresia dureroasă că părăseam o lumea fără dezordine, fără durere, fără îndoieli, o lume ritmică şi armonioasă, ca să ajung în alta, care semăna cu o bucătărie murdară. Şi nu s-a terminat. Tentaţia nu m-a părăsit; se străduieşte să mă îndepărteze de voi, de Martin şi să mă convingă să renunţ la tot ce am omenesc. O conştiinţă care mi-e străină, a spus ea, plângând, şi-a pus pecetea pe mine şi aşteaptă momentul să facă din mine sclava lui: un monstru!

Ruth şi-a ascuns faţa în mâini, tremura.

— Măcar de-aş putea să dorm! a gemut ea. Dar mi-e teamă să dorm, pentru că nu ştiu ce voi deveni când am să mă trezesc!

Am reuşit să întâlnesc privirea lui Drake, tânărul mi-a făcut un semn de încuviinţare. Mi-am strecurat mâna în trusa farmaceutică, am scos un narcotic puternic şi insipid, pe care îl iau întotdeauna cu mine în cursul explorărilor.

Am pus puţin în ceaşca lui Ruth, apoi i-am dus-o la buze. S-a supus ca un copil şi a băut fără să se gândească.

— Dar nu mă dau bătută! a zis ea cu voce tragică. Să nu credeţi asta! Ştiu că pot să fiu mai puternică decât ei. Ştiţi şi voi, nu-i aşa?

— Bineînţeles! a răspuns domol Drake, lăsându-se lângă ea şi sprijinind-o. Eşti fata cea mai curajoasă pe care o cunosc. Bineînţeles că vei câştiga lupta; şi noi la fel. Şi nu uita că nouăzeci la sută din ce gândeşti

acum este consecinţa epuizării nervoase şi a oboselii. Nu te îndoi de succesul final.

— Nu mă îndoiesc, a răspuns ea. O, va fi greu, ştiu! Dar… dar…

XV

CASA NORHALEI

Ochii i s-au închis şi corpul i s-a destins; efectul narcoticului fusese rapid. Am întins-o pe fată lângă fratele ei, pe grămada de mătase, învelindu-i cu o parte pe amândoi. Apoi, am schimbat o privire lungă cu Drake şi m-am întrebat dacă chipul meu era la fel de sever ca al lui.

— S-ar părea că responsabilitatea aventurii se sprijină de acum înainte numai pe umerii noştri, a zis el cu voce dură. Sper că nu ţi-e somn?

— Deloc, am răspuns, la fel de categoric, căci tonul lui nu-mi liniştise nervii. Şi chiar dacă mi-ar fi somn, nu m-aş gândi nici un minut să te las să duci singur povara situaţiei dificile în care ne aflăm ca să dorm.

— Pentru Dumnezeu, nu face pe primadona năzuroasă! Nu voiam să te ofensez.

— Scuză-mă, Drake. Cred că suntem amândoi la fel de nervoşi.

Mi-a răspuns cu o mişcare a capului şi m-a prins de mână.

— Dacă am fi fost toţi în stare bună, situaţia ar fi fost mai puţin dificilă, a mormăit el. Dar Ventnor e scos din luptă şi Dumnezeu ştie pentru cât timp! Cât priveşte Ruth… (A ezitat.) Intuiesc că nu există pic de exagerare în povestea pe care ne-a spus-o.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere, am răspuns, cu un aer sumbru. Văd în asta aspectul cel mai sinistru al aventurii noastre, şi din motive care n-au nicio legătură cu Ruth.

— Dar Ventnor, Goodwin? Crezi că delira? Sau se afla în contact cu acele obiecte? Mesajul lui spunea adevărul?

— Îmi pui o întrebare inutilă, bătrâne. Ştii la fel de bine ca mine că Ventnor nu delira deloc. Ceea ce ne-a dezvăluit n-ai întrezărit oare şi tu înainte să fi auzit de la el? Mesajul era doar sinteza unor fapte pe care eu n-am avut curajul să le admit.

— Asta e valabil şi pentru mine, a răspuns dând din cap. Numai că acest gen de fenomen îl acceptăm numai teoretic, iar, când îl întâlnim, ne îndoim de el. Câţi creştini cred din adâncul inimii în învierea lui Hristos şi, dacă ar fi astăzi martorii ei, n-ar cere certificate de la experţi şi de la medici ca să fie convinşi?

Deodată, s-a îndreptat spre uşa ovală acoperită cu o perdea pe care ieşise Norhala.

— Dick, unde te duci? i-am strigat, grăbindu-mă să-l urmez.

— S-o caut pe Norhala, a răspuns el. O voi obliga să dea explicaţii sau îmi va spune pentru ce!

— Nu face aceeaşi greşeală ca Ventnor, am insistat eu. Nu acţionând astfel vom câştiga partida. Te rog, nu face asta!

— Te înşeli, mi-a spus el, cu un aer încăpăţânat. Mă duc s-o caut: va trebui să vorbească.

A întins mâna spre perdea. Înainte s-o atingă, perdeaua s-a ridicat şi l-am văzut apărând pe eunuc. Yuruk s-a oprit în faţa noastră şi ne-a privit cu ochii lui în care ardea o ură cruntă. M-am aşezat între Drake şi monstru.

— Yuruk, unde e stăpâna ta? l-am întrebat.

— Zeiţa a plecat, a replicat el posac.

— A plecat?

Nu credeam deloc, pentru că Norhala nu trecuse prin faţa noastră, eram sigur de asta.

— Unde a plecat?

— Cine ar îndrăzni s-o întrebe pe zeiţă? a izbucnit eunucul. Zeiţa vine şi pleacă după voia ei.

Am tradus acest dialog pentru Drake.

— Ei bine, să-mi dovedească, a zis cu hotărâre tânărul. Nu-ţi fie teamă, Goodwin, nu am intenţia să fac scandal. Dar vreau să vorbesc cu Norhala. Sunt convins că asta trebuie să facem.

M-am gândit mai bine şi am ajuns la concluzia că tânărul meu prieten avea dreptate. Să vorbim cu Norhala era, evident, demersul logic, doar dacă nu cumva admiteam că tânăra femeie nu era o fiinţă omenească. Însă refuzam să cred asta. Desigur, se afla în legătură cu „poporul de metal” şi avea la dispoziţie forţe necunoscute încă de noi, dar eram convins că asta n-o împiedica să fie femeie. Şi puteam să am încredere că nu va repeta greşeala lui Ventnor.

— Yuruk, suntem de părere că ne minţi, i-am spus. Dorim să vorbim cu stăpâna ta; condu-ne la ea.

— V-am spus că zeiţa nu e aici, a replicat el. Puteţi să mă credeţi sau nu, mi-e indiferent. Nu pot să vă conduc la ea, pentru că nu ştiu unde e. Vreţi să vă arăt toată casa?

— Sigur că da, am răspuns.

— Zeiţa mi-a ordonat să vă stau la dispoziţie, a explicat Yuruk, făcându-mi o reverenţă ironică. Urmaţi-mă.

Am intrat într-un hol central, circular, acoperit cu covoare groase, ale căror culori suportaseră alchimia timpului şi deveniseră nuanţe încântătoare.

Zidurile erau şi aici făcute din acea substanţă opalină pe care o remarcasem în prima încăpere. Urcau spre domul în formă de con de cristal

şi erau străpunse de patru uşi acoperite de perdele. Am ridicat pe rând cele patru perdele şi am vizitat cele patru camere.

Toate erau exact la fel, asemenea unei porţiuni de cerc al cărui vârf era îndreptat spre uşă; zidurile erau din acelaşi material translucid.

Prima cameră era complet goală. Cea situată în faţa ei conţinea câteva armuri lustruite, săbii scurte cu tăiş dublu şi suliţe lungi şi subţiri.

Cea de-a treia cameră mi s-a părut a fi bârlogul lui Yuruk; conţinea un brasero de cupru, câteva suliţe, un arc enorm, o tolbă plină cu săgeţi. A patra era plină cu cufere de toate mărimile, din lemn şi din bronz, toate închise.

Ultima încăpere era în mod incontestabil dormitorul Norhalei. Covoarele erau aici mai groase decât în alte părţi. La câţiva metri de uşă, se afla un pat de fildeş, sculptat, încrustat cu aur; aproape peste tot puteau fi văzute cufere pline cu mătase.

Patru lei de aur susţineau o oglindă mare de argint lustruit, alături de care se aliniau, într-o ordine uimitor de burgheză, un şir de sandale. Pe unul dintre cuferele mici se îngrămădeau piepteni de baga, de aur şi de fildeş, incrustaţi cu pietre preţioase de toate culorile.

Nici urmă de Norhala. Aşadar, plecase, aşa cum ne spusese eunucul; trecuse pe lângă noi invizibilă, doar dacă nu folosise o ieşire secretă a camerei sale.

Yuruk a lăsat perdeaua să cadă şi l-am urmat până la prima încăpere. Nici Ruth, nici Ventnor nu se mişcaseră. Am tras la noi sacii şi ne-am sprijinit cu spatele de ei. Eunucul s-a lăsat pe vine în faţa noastră, la câţiva metri şi, cu bărbia sprijinită pe genunchi, a început să ne observe cu ochii lui negri şi enigmatici.

Drake a scos o pipă neagră şi a privit-o cu un aer mâhnit.

— Tot tutunul meu se găsea pe poneiul care a fugit, am răspuns eu la întrebarea lui mută.

— Al meu la fel, a zis el oftând. Şi mi-am pierdut şi punga cu tutun în timpul fugii.

A oftat încă o dată şi a început să muşte uşor muştiucul pipei.

— Metal, a spus el cu un aer visător; obiecte de metal înzestrate cu creier de cristal gânditor şi al căror sânge este făcut din substanţa fulgerelor. Admiţi asta?

— În limitele propriilor observaţii, da. Metalice în esenţă şi totuşi mobile. Anorganice, dar înzestrate cu caracteristici din care noi am făcut până acum apanajul organicului. Structură cristalină, bineînţeles. Puse în mişcare de forţe electromagnetice exercitate în mod conştient şi care fac parte din viaţa lor în aceeaşi calitate în care energia nervoasă şi activitatea cerebrală fac parte din a noastră. Combinaţii însufleţite, mobile, conştiente, de metal şi de energie electrică.

— N-ai impresia că Discul conţine poate, în interiorul carapacei sale metalice, un corp organic, animal, moale?

— Vrei să spui, chiar în centru…

— Nu, l-am întrerupt. Acest corp organic, dacă există, trebuie să se găsească între carapacea exterioară şi nucleu, deoarece acesta este cristalin, impenetrabil. Goodwin, gloanţele lui Ventnor nu şi-au ratat ţinta; le-am văzut chiar eu lovind suprafaţa metalică; n-au ricoşat, ci au căzut. Iar Discul nici măcar nu şi-a dat seama.

— Drake, i-am spus, sunt convins că aceste creaturi sunt absolut metalice şi în întregime anorganice; forme de viaţă total necunoscute.

— Aşa cred şi eu, a replicat dând din cap. Dar voiam să te aud spunând-o.

XVI

METALUL CONŞTIENT

— Am înţeles! am exclamat. Dar să vorbim acum despre mijloacele de locomoţie ale acestor obiecte de metal. După părerea mea, este vorba despre o ruptură conştientă a forţei gravitaţionale, ca în cazul fiinţelor organice, dar cu un ritm atât de rapid, încât avem iluzia că asistăm la o mişcare continuă, nu la urcările şi coborârile caracteristice paşilor omului. Dacă am fi avut altfel vederea, sensibilă la vibraţiile cele mai rapide ale luminii, am fi văzut probabil această pretinsă mişcare continuă ca o succesiune de salturi. Până aici, toate aceste fenomene nu depăşesc înţelegerea omenească; aşadar, pe plan intelectual, rămânem stăpâni pe situaţie. Omul se teme doar de ce scapă puterii sale de înţelegere.

— Metalice şi cristaline, a repetat el. Şi de ce nu? Ce altceva suntem decât nişte saci de piele umpluţi cu substanţe în soluţie, întinşi pe un suport articulat şi mobil format în mare parte din var. Din piftia asta primitivă, pe care Gregory[*] o numeşte protobion, au ieşit, după un număr incalculabil de milioane de ani, fiinţe asemănătoare cu noi, cu pielea, unghiile şi părul nostru; dar şi şerpii cu solzii lor, păsările cu penele lor; pielea groasă a rinocerilor şi aripile de zână ale fluturilor… Există o mai mare diferenţă între ele şi aceste obiecte de metal decât între fluture şi om? Nu cred.

— În plan strict material, ai dreptate, am răspuns. Dar rămâne conştiinţa.

— Ştiu, şi aici nu mai înţeleg. Ventnor a vorbit despre o conştiinţă colectivă care ar acţiona în planul nostru şi în altele în acelaşi timp, cu ajutorul unor simţuri cunoscute şi necunoscute. Întrezăresc o parte din ce voia să spună, dar nimic mai mult.

— Dick, am replicat, am hotărât, din motive de comoditate, să le aplicăm acestor obiecte misterioase calificativul *metalice*. Dar asta nu înseamnă neapărat că sunt formate dintr-un metal pe care îl cunoaştem. Totuşi, fiind metalice, trebuie să aibă o structură cristalină. Foamea nu există decât în stadiul de conştiinţă şi este singurul stimulent care le semnalează fiinţelor vii necesitatea de a mânca. Or, cristalele mănâncă. Şi transmit această capacitate copiilor lor. Să ştii că, în aparenţă, nu există niciun motiv care să le împiedice să se mărească la infinit, în condiţii favorabile; dar nu e cazul. Cristalele ating o mărime limită de la care, în loc să se dezvolte, dau naştere unor cristale mai mici care, la rândul lor, încep să se mărească, şi aşa mai departe. Şi, asemenea copiilor omului şi puilor animalelor, aceste noi generaţii se dezvoltă prin acelaşi proces ca strămoşii lor. Ajungem aşadar să concepem o fiinţă de natură cristalină şi metalică; printr-o explozie de forţe ale evoluţiei, ea a trecut din stadiul de inerţie aparentă la cel de obiecte care ne ţin în puterea lor. Şi aceste obiecte sunt oare mai diferite de cristalele cu care ne-am obişnuit aşa cum suntem cu amiba care a fost strămoaşa noastră? Când Ventnor vorbea despre conştiinţă colectivă, presupun că se referea la un fel de inteligenţă comunitară, asemenea celei pe care Maeterlinck o atribuia stupului sau furnicarului. Şi într-un caz, şi în celălalt, ne aflăm în faţa miracolului aparent al unei coordonări rapide a efortului dirijat spre atac, mişcare sau muncă, şi asta fără ajutorul unui mijloc de comunicare pe care îl cunoaştem.

— Dar un metal conştient! a exclamat încet Drake. Toate astea sunt foarte frumoase, însă de unde îşi au conştiinţa aceste obiecte de metal? Şi,

mai ales, cum explici că n-au luat încă administrarea treburilor lumii? O evoluţie asemănătoare aceleia pe care au suferit-o cere milioane de ani, cât timp ne-a trebuit şi nouă să trecem din stadiul de şopârlă în cel de om; se face lent, progresiv. Ce-au făcut în tot acest timp?

— Habar n-am, am fost nevoit să recunosc. Dar evoluţia nu este întotdeauna atât de lentă pe cât credea Darwin. Cuprinde şi explozii; natura creează uneori o specie nouă într-o noapte. Urmează secolele de adaptare şi, brusc, se iveşte o altă specie necunoscută. Poate că aşa se întâmplă şi în cazul de faţă. Aceste fiinţe de metal s-au dezvoltat poate timp de mii de ani în interiorul globului terestru; adu-ţi aminte de prăpastia monstruoasă pe care am văzut-o venind aici şi care, în mod evident, este unul dintre drumurile lor. Şi s-ar mai putea să fi ajuns la noi de pe o altă planetă, aduse de un meteor, să fii găsit în această vale condiţii favorabile care le-au permis să dezvolte o viteză stupefiantă. Există multe teorii posibile.

— Obstacolul care le reţinuse până acum a dispărut, a şoptit Drake. Se pregătesc să atingă ceea ce putem numi apogeul lor. În privinţa asta, Ventnor avea dreptate. Şi ce putem să facem noi?

— Să ne întoarcem până la oraşul lor, aşa cum ne-a cerut Martin, am răspuns. Ventnor ştia ce spunea, sunt convins de asta. Şi mai sunt convins că va putea să ne ajute.

— Dar ce putere am avea noi? Doi oameni împotriva acestor… acestor monştri.

— Poate că în oraşul lor vom găsi răspunsul la întrebarea ta, am replicat.

Am tăcut un moment. Apoi, Drake a spus:

— Ei bine, dimineaţă va trebui să mergem până în oraşul lor. (A început să râdă.) Ca şi cum am locui la periferie.

— Zorii sunt aproape, l-am anunţat eu. Dormi puţin. Te voi trezi după ce te vei fi odihnit.

— Nu e drept, a protestat el cu o voce adormită.

— Nu mi-e somn, i-am zis.

Ceea ce era adevărat.

Voiam să-i pun câteva întrebări lui Yuruk fără să risc să fiu întrerupt.

Drake s-a întins pe jos. Când am văzut, după respiraţia regulată, ca adormise profund, m-am apropiat de eunuc şi, cu revolverul în mână, m-am aşezat în faţa lui.

W. Gregory, profesor de geologie la universitatea din Glasgow.

XVII

YURUK

— Yuruk, am murmurat, ne iubeşti la fel de mult cum iubeşte condamnatul la moarte frânghia spânzurătorii. O uşă pe care o credeai închisă s-a deschis spre o lume de vise dezagreabile. Răspunde-mi sincer şi s-ar putea să ne vezi plecând pe aceeaşi uşă.

Un oarecare interes a părut să se trezească în adâncul ochilor lui negri.

— Există o ieşire care nu trece prin oraşul lor, a mormăit el. Pot să v-o arăt.

Am observat însă fulgerul de viclenie care trecuse pe faţa-i ridată.

— Şi unde duce această ieşire? am întrebat. Am fost atacaţi de oameni acoperiţi cu armuri şi înarmaţi cu suliţe şi săgeţi. Drumul pe care vrei să mi-l arăţi duce la ei, Yuruk?

A ezitat un moment, cu pleoapele pe jumătate închise. Apoi, a recunoscut fără tragere de inimă:

— Da, drumul duce la ei, până la oraşul lor. Dar n-aţi fi mai în siguranţă printre fiinţele de felul vostru?

— Nu sunt foarte sigur, am răspuns prompt. Cele care ne sunt străine ne-au luat apărarea împotriva celor asemenea nouă; altfel, am fi căzut prizonieri sau am fi fost masacraţi. N-ar fi mai bine să rămânem printre străini decât să ne ducem la semenii noştri care vor să ne distrugă?

— Nu v-ar face niciun rău dacă le-aţi da-o. (Şi a arătat cu degetul spre locul unde dormea Ruth.) Ca s-o aibă, Şerkis e în *stare* să ierte multe

lucruri. Şi de ce i-aţi refuza-o? E doar o femeie.

A scuipat într-un fel pentru care aş fi fost gata să-l ucid.

— În plus, trebuie să aveţi oarecari talente care să-l distreze, a adăugat el.

— Pe Şerkis? am întrebat.

— Pe Şerkis, a repetat el. Yuruk nu este chiar atât de prost ca să nu ştie că, în lumea exterioară, lucrurile s-au schimbat de când, fugind de Iskander, ne-am găsit adăpost în valea sacră. Aveţi probabil multe minunăţii să-i oferiţi lui Şerkis, în afara acestui trup de femeie! Mergeţi la el fără teamă.

— Şerkis…

Numele îmi suna familiar. Şi am înţeles că aşa se transformase în timp numele marelui cuceritor persan Xerxes. Iar Iskander era evident Alexandru. Ventnor avusese dreptate.

— Yuruk, cea căreia îi zici zeiţă, Norhala, face parte din rasa lui Şerkis? l-am întrebat eu direct.

— Cu foarte mult timp în urmă, au avut loc tulburări în oraş şi în palatul lui Şerkis, a răspuns el. Am fugit cu viitoarea mamă a zeiţei. Eram douăzeci şi ne-am refugiat aici, pe drumul pe care ţi-l voi arăta. Mama zeiţei a găsit îndurare la Stăpânul obiectelor, a continuat eunucul. Dar, după un timp, a îmbătrânit, a devenit urâtă, s-a ofilit. Stăpânul a ucis-o; a dansat în vânt, ca o mână de praf, a dispărut. Stăpânul i-a omorât şi pe ceilalţi care nu i-au mai plăcut. Pe mine, m-a fulgerat ca pe cel de acolo.

Mi l-a arătat pe Ventnor.

— Când mi-am venit în simţiri, am observat că umărul meu era ca acum. Zeiţa s-a născut aici. Se trage din Marele Stăpân. Altfel, cum ar putea să arunce fulgere? Şi asta de la naştere. Şi ai văzut-o! Duceţi-vă la ai voştri! a exclamat cu o voce ascuţită. Mai bine să fii biciuit de fratele tău decât

devorat de tigru. Hai, duceţi-vă la ai voştri! Îţi voi arăta drumul care duce la ei.

A sărit în picioare, m-a apucat de mână şi m-a tras după el pe uşa care ducea la camera misterioasei Norhala. Ajuns acolo, s-a îndreptat către zidul opus şi, fără să-mi dea drumul, a apăsat pe perete.

O placă subţire ovoidă, făcută din acelaşi material opalin ca zidurile, a glisat, dezvăluind o deschizătură. Am zărit o cărare, o potecă care se pierdea într-o pădure.

— Ia-o pe drumul ăsta, m-a sfătuit Yuruk. Ia-ţi tovarăşii şi plecaţi.

Insistenţa lui era susţinută cu o ardoare pe care o vădeau toate ridurile feţei.

— O să plecaţi? a întrebat el, gâfâind.

— Nu imediat, am răspuns, cu un aer absent.

Flacăra de ură care i-a luminat ochii mi-a redat brusc întreaga vigilenţă.

— Ia-o înainte şi să ne-ntoarcem! i-am ordonat tăios.

Eunucul a făcut din nou să gliseze uşa şi s-a întors cu un aer ostil. L-am urmat, întrebându-mă care putea să fie motivul urii pe care i-o inspiram şi de ce ţinea atât de mult să scape de noi, în pofida ordinelor primite de la acea femeie care, cel puţin pentru el, era o zeiţă.

Şi, prin acel fenomen ciudat care îl împinge pe om să caute întotdeauna explicaţia cea mai complexă când cea mai simplă se află sub ochii lui, n-am înţeles că mobilul lui Yuruk era gelozia pe care i-o inspiram şi faptul că ţinea să rămână singura fiinţă omenească de lângă Norhala. În privinţa asta, am comis o greşeală pe care eu şi tovarăşii mei aveam s-o plătim scump.

Drake şi Ruth dormeau adânc; Ventnor era tot inconştient.

M-am trântit lângă Drake şi am început să reflectez la enigma pe care mi-o propuneau obiectele de metal. M-am cufundat în gânduri şi, după un lung moment, am băgat de seamă că întunericul se risipea. M-am dus să arunc o privire afară: zorii albeau cerul. M-am întors să-l scutur pe Drake. S-a trezit imediat.

— O oră-două de somn îmi vor fi de ajuns, i-am spus. Trezeşte-mă după ce se luminează de-a binelea.

— Drace, deja se crapă de ziuă! a murmurat el. N-ar fi trebuit să mă laşi să dorm atât de mult, Goodwin. Mi-e ruşine de mine.

— Nu-i nimic, i-am răspuns. Dar supraveghează-l atent pe eunuc.

M-am înfăşurat în cuvertura lui călduţă încă şi am adormit aproape instantaneu.

XVIII

ÎN PRĂPASTIE

Când m-am trezit, era ziuă. Am devenit imediat conştient de situaţia în care ne aflam şi de faptul că Drake nu mă trezise. De ce? Şi cât timp dormisem?

Am sărit în picioare şi am privit în jur: nimeni. Ruth, Drake şi eunucul dispăruseră.

Am alergat la uşă. După poziţia soarelui, mi-am dat seama că trebuia să fie şapte dimineaţa; dormisem în jur de trei ore, dar mă simţeam uimitor de odihnit: poate că era unul dintre efectele aerului deosebit de înviorător din acea regiune. Dar unde erau ceilalţi? Unde era Yuruk?

Am auzit râsul lui Ruth. La câteva sute de metri în stânga mea, am zărit-o pe tânără într-o poieniţă, pe jumătate ascunsă de arbuşti înfloriţi; şase capre mici se înghesuiau în jurul ei şi al lui Dick. Fata mulgea una dintre acele mici animale.

Liniştit, m-am întors înăuntru şi m-am aplecat spre Ventnor. Era în aceeaşi stare ca în ajun. Privirea mi s-a oprit la baia misterioasei Norhala; apa proaspătă mă tenta. După ce m-am convins că acea capră nu va fi mulsă chiar atât de repede, mi-am scos hainele şi m-am îmbăiat.

Exact când am terminat cu îmbrăcatul, şi-au făcut apariţia şi cei doi tineri, fiecare cu un urcior cu lapte. Pe chipul lui Ruth nu se mai vedea nici

urmă de oroare şi de spaimă; am regăsit-o pe Ruth de altădată şi zâmbetul ei nu avea nimic forţat. Somnul o făcuse să fie ea însăşi.

— Nu-ţi face griji, Walter, mi-a spus ea. Ştiu la ce te gândeşti; dar am redevenit eu însămi.

— Unde e Yuruk? l-am întrebat pe Drake, cu o oarecare bruscheţe, care urmărea să-mi ascundă emoţia.

Mi-a făcut cu ochiul şi grimasa lui m-a împiedicat să mai insist.

— Scoateţi ce trebuie şi eu voi pregăti micul dejun, ne-a cerut Ruth.

Drake a luat ceainicul şi m-a împins înaintea lui. După ce am ieşit afară, mi-a şoptit:

— Lui Yuruk i-am dat o lecţie. Ca să-l conving să nu facă prea mult pe deşteptul, i-am arătat revolverul, apoi am împuşcat una dintre caprele Norhalei. M-a durat inima, dar ştiam că era necesar. A scos un urlet, apoi s-a aruncat cu faţa la pământ; a crezut probabil că am aruncat un fulger. I-am zis: „Yuruk, o să păţeşti şi tu la fel dacă ai să te atingi de un fir de păr al fetei care e cu noi”.

— Şi ce-a făcut? am întrebat.

— A şters-o spre pădure. S-o fi ascuns după trunchiul unui copac.

În timp ce umpleam ceainicul la izvor, i-am povestit lui Drake toate dezvăluirile pe care mi le făcuse eunucul.

Tânărul a fluierat uluit.

— Dacă înţeleg bine, suntem prinşi între două focuri, a conchis el. Când plecăm?

—Imediat după ce mâncăm, am răspuns. E inutil să mai aşteptăm.

Am făcut tot ce-am putut pentru Ventnor: i-am deschis cu forţa maxilarele strânse, i-am vârât un tub în stomac şi i-am dat astfel puţin lapte. Apoi, am mâncat şi noi în tăcere.

Era evident că n-o puteam lua pe Ruth cu noi; trebuia să rămână lângă fratele ei. De altfel, ar fi fost mai în siguranţă în casa Norhalei, dar ne deprima gândul că o vom lăsa acolo. La urma urmelor, m-am întrebat, era nevoie de doi pentru această expediţie? Drake ar fi putut să stea cu fata.

— Nu e nevoie să punem toate ouăle în acelaşi coş, am început eu. O să mă duc singur acolo, iar tu, Drake, o să rămâi cu Ruth. Veţi putea oricând veni după mine dacă nu mă întorc după un interval de timp pe care îl vom fixa împreună.

Cei doi tineri şi-au manifestat la unison indignarea.

— Dick Drake, dacă n-ai să-l însoţeşti pe Walter, n-am să mai vorbesc cu tine niciodată! a exclamat Ruth.

— Doamne sfinte! a ripostat Drake furios şi totodată mâhnit. Ai putut să crezi o clipă că l-aş lăsa singur? Plecăm amândoi sau deloc. Ruth nu va risca nimic, Goodwin. Singura fiinţă de care ar trebui să se teamă ar fi Yuruk, dar Yuruk a înţeles. De altfel, va păstra carabinele şi are şi revolverul ei. Ştie să tragă cu arma.

— Nu mi-e teamă de Yuruk, a intervenit Ruth. Şi nici unul dintre obiectele de metal nu mi-ar face rău acum, când…

Buzele i-au tremurat, a lăsat ochii în jos şi a continuat:

— Să nu mă întrebaţi cum de ştiu, dar ştiu. Dacă trebuie, pot să fac apel la acea forţă pe care mi-a dat-o Discul. Eu tremur pentru voi.

— Nu avem de ce ne teme, a replicat prompt Drake. Suntem jucăriile Norhalei, nimeni nu se poate atinge de noi. Poţi să mă crezi, Ruth. La ora asta, nu există un singur obiect de metal — cub, sferă sau piramidă — care să nu fi auzit de noi. Vom fi probabil primiţi de un comitet care a organizat o mulţime de manifestări de simpatie şi a agăţat pancarte cu „Bine aţi venit în oraşul nostru!”

Ruth a surâs tremurând.

— Ne vom întoarce, a spus Dick.

Tânărul s-a aplecat brusc în faţă şi şi-a aşezat mâinile pe umerii fetei.

— Crezi că există ceva care să mă împiedice să mă întorc la tine? a murmurat el.

Ruth l-a privit în ochi şi s-a înfiorat.

— Ei bine, am intervenit, stânjenit, am face bine s-o pornim la drum. Sunt şi eu de părerea lui Dick. În afara eventualităţii unui accident, nu ne expunem niciunui pericol. Şi, dacă ceea ce cred despre acest popor de metal este exact, perspectiva unui accident e absurdă.

— La fel de absurdă ca eventualitatea ca tabla înmulţirii să nu mai fie adevărată, a replicat Drake.

Ne-am terminat pregătirile. Carabinele doar ne-ar fi încurcat, ştiam bine asta, aşa că ne-am luat doar revolverele, pentru orice eventualitate, bidoane pline cu apă, câteva provizii, câteva instrumente indispensabile, inclusiv un mic spectroscop, o trusă cu medicamente. Am băgat totul într-o raniţă pe care Drake a pus-o pe umăr.

Mi-am luat şi binoclul. Eram gata!

Am pornit pe drum, un fel de alee dreaptă, uniformă, de un cenuşiu-închis, care ducea cu gândul la un ciment foarte tasat, lată de cincisprezece metri şi lucitoare ca şi cum ar fi fost acoperită cu un înveliş vitrificat. Drumul devenea brusc mai îngust în apropierea casei Norhalei. În depărtare, dispărea printre falezele abrupte care formau defileul prin care ajunsese în oraş.

Am inspectat rapid împrejurimile casei; era situată în partea cea mai îngustă a ceea ce am fi putut compara cu o clepsidră; în partea mai lată, se găsea o pădure, asemenea unui parc închis, la aproximativ treizeci de

kilometri, cu o barieră de stânci verticale. Culoarul pe care se afla casa Norhalei era o vale lată de cel mult o mie cinci sute de metri, semănând cu o grădină.

După ce-am mers vreo sută de metri, am întors capul: Ruth stătea în pragul casei misterioase şi ne privea. Ne-a făcut semn cu mâna şi a intrat înăuntru. Ne-am continuat drumul în tăcere.

Pereţii văii erau foarte apropiaţi. La poalele lor, orice vegetaţie, oricât de săracă, dispăruse, ca de altfel şi drumul, care părea să se confunde cu solul gol şi neted al defileului. Un abur luminos plutea ca o perdea în faţa trecătorii. Apropiindu-ne, am văzut că aburul era nemişcat şi zadarnic am încercat să-l agităm cu braţele, n-am reuşit să-l deplasăm. Am intrat în el.

Şi, imediat, mi-am dat seama că acel abur nu conţinea niciun strop de umiditate. Aerul pe care îl respiram era uscat, electric, stimulator; i-am perceput efectele şi am simţit un fel de veselie care mă ducea puţin cu gândul la cea provocată de şampanie. Puteam să ne vedem foarte clar unul pe celălalt, ca şi solul stâncos pe care înaintam. L-am zărit pe Drake întorcându-se spre mine şi am ghicit după mişcarea buzelor că-mi vorbea, dar n-am auzit nimic. S-a aplecat spre urechea mea, însă rezultatul a fost acelaşi. Uimit, a încruntat sprâncenele şi am mers mai departe.

Brusc, am intrat într-o pungă de aer pur şi am simţit în urechi un vâjâit ascuţit, scrâşnitor, îngrozitor de neplăcut. La aproape doi metri, se afla marginea cornişei pe care ne aflam; dincolo de ea, o prăpastie fără fund.

Dar nu vederea acestei prăpastii ne-a făcut să ne agăţăm unul de celălalt, ci ceea ce conţinea: un stâlp colosal format din cuburi de metal, a cărui bază se pierdea în adâncuri.

Stâlpul avea un cap, o roată enormă care se învârtea, groasă de câţiva metri şi care, în mijlocul unor scântei verzi, măcina cu o viteză vertiginoasă

suprafaţa stâncii.

Deasupra acestei roţi se afla un fel de glugă cu vizieră din metal galben-deschis care, prinsă de perete, adăpostea roata de ceaţa luminoasă; această umbrelă enormă era la originea pungii de aer pur în care ne găseam acum.

Pe toată lungimea stâlpului, scânteiau puzderie de ochi minusculi şi, de data asta, păreau să-şi îndrepte spre noi privirile foarte surprinse.

Aproape imediat, roata mare s-a oprit. Apoi, s-a înclinat spre noi. Am avut timp să observ că faţa care îi servea ca disc abraziv era încrustată cu piramide de mărime mică. Stâlpul s-a înclinat; roata s-a apropiat de noi.

Drake m-a apucat de braţ şi m-a tras repede înapoi până la ceaţa luminoasă şi tăcută. Apoi, pas cu pas, ne-am continuat drumul, încercând să zărim marginea cornişei, ca să nu călcăm în gol şi să ne prăbuşim în prăpastie.

Deodată, ceaţa a devenit mai subţire şi a dispărut.

Un vacarm îngrozitor s-a abătut asupra noastră; zgomotul a milioane de ciocane căzând pe nicovale, larma a un milion de fierării, urletele a o mie de uragane. Mugetele enorme ale gropii ne întâmpinau din nou, ca vocea însăşi a esenţei forţei. Năuciţi, orbiţi chiar, ne-am acoperit ochii şi urechile.

Şi, aşa cum se întâmplase cu câteva momente înainte, vacarmul s-a stins şi a lăsat locul unei linişti uimite. Apoi, în această tăcere, s-a auzit un zbârnâit puternic, amestecat cu susurul unui râu.

Am redeschis ochii şi am simţit cuprinzându-ne o oroare sacră.

Domeniul monstrului de oţel semăna cu un caliciu clocotind de voinţa lui, a cărei expresie vizibilă era.

Ne găseam pe marginea unei mari platforme. La picioarele noastre, se adâncea o groapă imensă având forma unui oval perfect, lung de patruzeci

şi cinci de kilometri şi lat de douăzeci, mărginit de hăuri vertiginoase. Ne aflam la extremitatea axei acestei văi adânci; o sută cincizeci de metri mai jos, îi zăream fundul. În aerul la fel de pur precum cristalul, puteam să zărim cele mai mici detalii.

O fâşie lată de culoarea ametistului, fosforescentă, înconjura în întregime pereţii stâncoşi, la o altitudine de trei mii de metri, şi de acolo coborau ceţurile luminoase prin care trecusem.

Dar voalurile de ceaţă nu erau aici nemişcate. La nord-vest, vibrau de pulsaţii rapide şi erau străbătute de reflexe irizate, de curcubeie, de licăriri policrome. Şi toate astea ordonat, geometric.

Apoi, la mai puţin de doi kilometri de noi, am descoperit oraşul. De un albastru bătând în negru, sclipitor, se ridica la o înălţime de o sută cincizeci de metri şi părea făcut din oţel lustruit. Îi vedeam faţada severă, a cărei umbră se întindea până la noi. Acest oraş dantesc semăna cu un munte.

Zidul lui neted urca spre cer şi l-ai fi crezut orb, dar nu era aşa. Se ghicea acolo acţiunea unei supravegheri vigilente şi părea să privească spre noi ca şi cum ar fi mişunat santinele invizibile.

Oraşul de oţel era *conştient*.

La baza lui apăreau deschizături enorme prin care treceau o mulţime de obiecte de metal, într-un sens şi în altul, singure sau în grupuri.

Fundul gropii în care se afla oraşul era asemănător cu o placă netedă, perfect orizontală. Nu se zărea nici urmă de verdeaţă.

Şi acolo mişunau cetele „poporului de metal”. Se vedeau, până la orizont, în formaţii strânse de piramide, cu turele gigantice deasupra, în escadroane de obeliscuri cu roţi imense în vârf care se învârteau fără oprire. Toate astea îşi schimbau forma văzând cu ochii, se striveau de sol pentru ca,

în minutul următor, să se ridice spre cer. Şi, în această mişcare neîncetată, se ghicea o intenţie clară, o activitatea dirijată către un scop determinat, o manevrare.

Şi, când ne permiteau metamorfozele cetelor de metal, putem să vedem că fundul uniform al văii era ornat cu dungi, pătrate, romburi, romboide şi paralelograme, cercuri, spirale, stele, mii de forme variate de toate culorile, dispuse într-o ordine aparent întâmplătoare şi totuşi armonioasă, permanent coerentă; aveam impresia că ne aflam în faţa unei pagini care purta mesajul indestructibil al unei alte lumi, o revelaţie despre lumea cu patru dimensiuni, venită de la o divinitate euclidiană.

Valea era tăiată în două de o panglică lată de un verde de jad foarte palid care, cu sinuozităţile sale capricioase, ducea cu gândul la o frază scrisă în arabă. Panglica de jad era subliniată cu un albastru de safir, mărginit el însuşi de fâşii late de un negru de jais. Şi deasupra panglicii verzi treceau zeci de bolţi de cristal sclipitor.

Panglica verde era în realitate un fluviu; îi auzeam susurul.

De pe platforma unde ne găseam cobora o pantă abruptă, asemănătoare cu aceea pe care intrasem în întuneric. Ea forma cu solul un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi suprafaţa îi era perfect netedă.

În spatele nostru, s-a ivit din ceaţă un cub strălucitor care s-a oprit, apoi s-a rotit în jurul lui astfel încât fiecare dintre cele şase laturi să se afle pe rând în faţa noastră.

M-am simţit ridicat de o mulţime de mâini mici invizibile, l-am văzut pe Drake învârtindu-se lângă mine. M-am târât spre el. Blocul a părăsit platforma; sub noi se adâncea groapa. Forţa care ne menţinea ne-a deplasat cu rapiditate, ne-a făcut să trecem de la o suprafaţă la alta şi am văzut, lăsând ochii în jos, un stâlp foarte subţire, de o înălţime impresionantă,

format din cuburi, care cobora până în fundul văii. Ne aflam în vârful acestui stâlp.

Pe el îl zărisem puţin mai devreme. Roata din vârf dispăruse, dar l-am recunoscut. S-a aplecat; fundul văii mi s-a părut că vine în întâmpinarea noastră. Am fost transportaţi iar pe altă faţă a cubului din vârf. Fundul văii părea să urce din ce în ce mai repede. Ameţeala mi-a înnegurat vederea. Am simţit un mic şoc, mi s-a părut că mă rostogoleam de-a lungul cubului… Şi ne-am trezit în fundul gropii.

În acelaşi timp, stâlpul s-a dezintegrat în mii de cuburi care au format un cerc în jurul nostru, observându-ne cu toţi ochii lor curioşi.

Apoi, m-am simţit din nou ridicat, proiectat spre suprafaţa celui mai apropiat bloc. Ajuns acolo, am început să mă învârtesc în jurul meu, în timp ce ochii mici mă examinau de aproape. După aceea, cubul m-a aruncat altuia, ca pe o minge. Am zărit silueta lungă a lui Drake, care părea să zboare prin aer.

Jocul s-a accelerat în aşa măsură încât mi-am pierdut suflul. Era o joacă, admiteam asta, dar una periculoasă pentru noi. Mă simţeam la fel de fragil ca o păpuşă de sticlă în mâinile unor copii neîndemânatici.

Am aterizat pe ultimul cub care, imediat, m-a ţinut mai cu putere decât făcuseră celelalte; atât de ferm, încât m-am văzut nevoit să mă întind cât eram de lung pe suprafaţa lustruită. În momentul în care cădeam, trupul lui Drake s-a prăbuşit lângă mine, tras parcă de un lasou.

Apoi, urmat de vreo douăzeci dintre semenii lui, ca un copil poznaş, cubul nostru s-a pus în mişcare şi s-a îndreptat direct spre un portal deschis. O flacără de un albastru incandescent m-a orbit; când mi-am venit în simţiri, l-am zărit pe Drake lângă mine, sub forma unui schelet. Dar şi-a recăpătat foarte repede aspectul normal.

Cubul s-a oprit brusc; micile mâini invizibile ne-au ridicat şi ne-au aşezat pe sol. Cubul a dispărut.

În jurul nostru, se întindea un hol vast, asemenea celui unde văzusem plutind sorii palizi. Mii de reprezentanţi al „poporului de metal” circulau între stâlpii lui colosali, dar fără să se grăbească, de data asta, cu un aer paşnic şi deliberat.

Aşa cum ne ceruse Ventnor, pătrunsesem în oraş.

XIX

ORAŞUL VIU

Foarte aproape de noi, se înălţa una din coloanele ciclopice. Ne-am lăsat pe vine la baza ei şi ne-am străduit să ne recăpătăm sângele-rece. În acea sală de dimensiuni terifiante, unde pluteau sorii de aur palid, unde defilau armate de cuburi, de sfere, de piramide însufleţite, aveam impresia că nu eram decât nişte bibelouri.

Obiectele de metal, de toate dimensiunile, treceau pe lângă noi fără să se oprească, fără să pară că ne remarcau prezenţa, atât de preocupate erau de ţinta misterioasă a deplasării lor. După un timp, au devenit mai puţine, apoi au dispărut treptat. Am rămas singuri în holul imens.

Coloanele se întindeau cât vedeai cu ochii. Am constatat, încă o dată, că o energie neobişnuită părea să mă însufleţească.

— Să urmăm mulţimea! a exclamat Drake. Te simţi în mare formă la fel ca mine?

— Exact, am răspuns.

— Bizar! a murmurat el gânditor. Crezi că există ferestre? Totul mi se pare foarte compact. *Ele* n-au nevoie de aer, noi, da. Mă întreb…

Deodată, s-a întrerupt ca să privească, fascinat parcă, coloana de care ne sprijineam cu spatele. În cele din urmă, a exclamat:

— Priveşte, Goodwin! Ochii! Ochii coloanei!

Şi i-am văzut. Coloana era de un albastru-pal şi i se vedea puzderia de puncte minuscule şi cristaline despre care ştiam acum că formau organele

vederii. Dar nu aveau aspectul scânteietor al celor pe care le văzusem până atunci; erau terni, lipsiţi de viaţă. Am atins suprafaţa coloanei: era netedă, rece, nu călduţă, aşa cum erau obiectele de metal cu care intrasem în contact.

— Poate sunt adormite? a sugerat Drake, ghicindu-mi parcă gândurile. Dar uite că aici nu se vede nici urmă de îmbinări între diferitele porţiuni ale coloanei.

Am verificat, însoţitorul meu avea dreptate.

— Ştiu la ce te gândeşti, Dick, dar e o adevărată nebunie! am exclamat.

— Poate, a replicat el, dând din cap cu un aer de îndoială. Poate, dar… În fine, să ne continuăm drumul.

Am luat-o în direcţia în care dispăruseră fiinţele de metal. În mod vădit, Drake avea încă îndoieli; încetinea pasul în faţa fiecărei coloane şi o examina cu atenţie. Eu eram interesat mai mult de luminile fantastice care inundau holul. Puteam acum să-mi dau seama, nu erau discuri, ci sfere nemişcate, de toate mărimile, iar razele lor aveau ceva rigid. Totuşi, nici sferele, nici razele lor nu păreau a fi altceva decât aburi care, am mai spus, îmi aminteau de focurile Sfântului Elmo.

De unde luau lumina pe care o revărsau printre stâlpi? Era oare produsul unor curenţi electromagnetici ce s-ar întâlni deasupra capetelor noastre? Această teorie mi-ar fi permis să-mi explic de ce sferele dispăreau din când în când şi reapăreau la fel de brusc. Electricitate fără fir? Dacă aşa stăteau lucrurile, exista aici o idee de care ştiinţa ar fi putut să profite, presupunând că ne vom întoarce vreodată în lumea civilizată…

— Şi acum, unde mergem? a întrebat Drake, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Ne aflam la capătul holului, în faţa unui zid neted ce se pierdea în ceţurile care ascundeau partea de sus a sălii imense.

— Aş fi putut să jur că am urmat acelaşi drum ca *ele*, am spus, stupefiat.

— Şi eu, a murmurat el. Cred că ne-am învârtit în cerc. Imposibil ca ele să fi trecut pe aici. Doar dacă…

— Doar dacă?

— Dacă peretele nu s-a deschis ca să le lase să treacă, am completat. Ai uitat acele mari deschizături ovale, asemănătoare cu nişte ochi de pisică, pe care le-am văzut în pereţii exteriori?

Uitasem. Am privit din nou zidul. Era neted, nu încăpea îndoială, şi se ridica precum o faţadă lustruită, uniformă, strălucitoare, asemănătoare cu metalul. Ochii erau aici şi mai terni decât cei de pe coloane, aproape invizibili.

— S-o luăm la stânga, am zis destul de brusc. Şi scote-ţi din cap ideea asta absurdă.

— Cum vrei, a răspuns el roşind. Dar sper că nu-ţi imaginezi că mi-e frică?

— Dacă faptul la care te gândeai ar fi fost adevărat, ai fi avut toate motivele din lume să-ţi fie frică, am răspuns cu asprime. Şi vreau să-ţi spun că mie mi-ar fi fost şi mai frică decât ţie.

Am mers pe lângă baza zidului încă vreo două sute de paşi. Apoi, deodată, am ajuns în faţa unui pasaj cu secţiune prelungă, lat de cincisprezece metri şi înalt de treizeci. În dreptul intrării, lumina aurie dispărea, ca în spatele unui paravan invizibil. În tunel, domnea o lumină slabă albăstruie. Ne-am oprit un moment în faţa intrării.

— Uite un loc unde nu mi-ar plăcea deloc să fiu prins la înghesuială, am mărturisit ezitând.

— Nu e momentul să ne gândim la asta, a replicat Drake pe un ton sever. Câteva riscuri în plus sau în minus într-o coşmelie ca asta nu înseamnă mare lucru! Crede-mă, Goodwin. Să mergem mai departe.

Am intrat în tunel. Boltă, perete, sol, totul era alcătuit din aceeaşi substanţă ca stâlpul din holul mare şi am observat aceeaşi ochi terni.

— Aici, totul e în unghi drept, a remarcat Drake. Nu par să fi utilizat forme sferice sau piramidale în această clădire, presupunând că e o clădire, bineînţeles.

În tunel era cald şi aerul părea diferit. Căldura creştea, o căldură de cuptor, uscată, dar stimulatoare. Am atins peretele. Nu de la el provenea căldura şi nu simţeam niciun curent de aer. Totuşi, temperatura creştea pe măsură ce înaintam.

După o cotitură în unghi drept, tunelul se transforma într-un culoar cu doar jumătate din lăţimea iniţială. Foarte departe în faţa noastră, strălucea un fel de stâlp de lumină ce părea să iasă din sol şi să urce până la boltă. Ne-am îndreptat spre el; de altfel, nu aveam de ales. Stâlpul strălucea cu o intensitate din ce în ce mai mare.

Ne-am oprit la câţiva paşi de el. Lumina galbenă se strecura printr-o fantă a zidului, care nu era mai lată de treizeci de centimetri. Ne găseam într-o fundătură, deoarece deschizătura era prea îngustă ca să poată trece vreunul dintre noi. În acelaşi timp cu lumina, fanta lăsa să treacă căldura căreia îi constatasem deja efectele.

Drake s-a apropiat de fantă să se uite. L-am urmat.

Întâi, n-am văzut nimic altceva decât un spaţiu mare şi gol scăldat de o lumină de culoarea şofranului. Apoi, am observat că această lumină era amestecată cu fulgere mici de toate culorile: lănci scurte de culoarea smaraldului, suliţe lungi de culoarea rubinului, flăcări de un stacojiu palid şi de culoarea safirului transparent, reflexe de nuanţa ametistului.

Şi, prin acea ceaţă de aur irizat, mi-a apărut corpul splendid al frumoasei Norhala.

Era goală, acoperită numai de vălul părului care îi lucea acum ca firele de aur; ochii ei ciudaţi, imenşi, erau zâmbitori şi în adâncul pupilelor cenuşii înotau mii de galaxii scânteinde; în jurul ei se roteau roiuri de mici fiinţe de metal. De la ele proveneau licăririle irizate. Se jucau şi ţopăiau în jurul Norhalei, cu zecile, asemenea unor spiriduşi care şi-ar fi schimbat forma în fiecare moment; îi înconjurau picioarele, cu inele scânteietoare, ţâşneau şi alunecau de-a lungul corpului perfect al tinerei femei în ghirlande multicolore de lumini vii. Amestecate cu discurile şi cu stelele, am văzut cruci minuscule care luceau cu o lumină mată, stacojie sau portocalie.

Din sol, a ţâşnit un fulger albastru care s-a transformat într-o coloană subţire, apoi într-un halo care a început să se rotească scânteind: buclele tinerei femei au urcat spre el ca nişte flăcări. Alte halouri i-au încercuit braţele şi sânii.

Apoi, aidoma unui val, o armată de mici fiinţe a asaltat-o pe Norhala, a acoperit-o şi a făcut-o să dispară într-un nor de scântei. Am văzut un braţ splendid ieşind din strânsoare şi agitându-se vesel; apoi, capul ei regal ivit din acele draperii fantastice de bijuterii vii; am auzit un râs plăcut, îndepărtat, al vocii de aur.

Zeiţa Inexplicabilului! Madona bebeluşilor de metal!

Camera de joacă a „poporului de metal”!

Norhala dispăruse şi, în acelaşi timp, coloana de lumină şi încăperea pe care o privisem prin fisură; în faţa noastră se afla un zid neted, uniform. Fanta se închisese în timp ce ne uitam, şi atât de repede încât nici nu băgasem de seamă.

M-am agăţat de Drake şi l-am forţat să se tragă înapoi, odată cu mine, în colţul cel mai îndepărtat, deoarece, de cealaltă parte, zidul se deschidea

într-o nouă falie care se lărgea cu rapiditate. În faţa noastră, se întindea alt pasaj, lung şi luminos, la capătul căruia am zărit ceva ce se apropia, se preciza: din ceaţa luminoasă ieşise o companie de sfere de mari dimensiuni care, pe trei rânduri, gonea spre noi.

Văzându-le că se apropie, ne-am retras cât a fost cu putinţă, lipindu-ne de zid în aşteptarea şocului care avea să ne strivească.

— S-a sfârşit, a şoptit Drake. Nu avem unde să ne refugiem. Suntem pierduţi. Voi încerca să le opresc, Walter. Întoarce-te la Ruth.

Înainte să-l pot opri, a sărit în drumul sferelor, care ajunseseră la patruzeci de metri de noi.

Sferele s-au oprit la câţiva paşi de el şi au părut să ne privească cu un aer mirat. Apoi, au început să se întoarcă în loc, ca şi cum s-ar fi consultat. Au reluat înaintarea, dar încet. Ne-au împins în faţa lor, ne-au ridicat încetişor. Puzderia de mici mâini invizibile ne-au trecut de la o sferă la alta, în timp ce, defilând sub noi, armata lor se deplasa prin pasajul pe unde venisem din holul imens. Şi, după ce a trecut şi ultimul rând pe sub noi, am recăzut în picioare şi am rămas să ne legănam în spatele sferelor…

Atunci, m-am lăsat cuprins de o indignare ciudată, o furie umilită care mă împiedica să simt cea mai mică gratitudine pentru felul în care scăpasem de pericol. În ochii lui Drake clocotea mânia.

— Insolentelor! a exclamat el. Demonilor!

Am privit sferele îndepărtându-se. Oare culoarul se îngusta? L-am văzut micşorându-se cu ochii mei; pereţii lui păreau să alunece fără zgomot unul spre celălalt. L-am împins pe Drake în pasajul care tocmai se deschisese şi am sărit după el.

În spatele nostru, în locul unde ne aflasem cu o secundă în urmă, nu mai era decât un zid continuu. Cum să te miri că panica pusese stăpânire pe noi? Am luat-o la goană în pasajul care era încă deschis în faţa noastră,

aruncând tot timpul peste umăr priviri rapide ca să ne asigurăm că zidurile nu ne prindeau între ele ca să ne strivească ca pe nişte muşte.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Calea se deschidea, liberă şi tăcută, în faţa şi în spatele nostru. În fine, ne-am oprit, gâfâind, evitând să ne privim.

Şi, exact în acel moment, revelaţia mi-a provocat un fior violent; eram constrâns să admit existenţa inimaginabilului însuşi. Pentru că, brusc, solul, pereţii, tavanele au început să scânteieze din ochii lor mici, care păreau să se fi trezit brusc din somn şi ne observau ironici.

Aşadar, nu era vorba de un culoar săpat într-o materie inertă printr-un procedeu mecanic, ci de un lucru viu, care avea pereţii, solul, tavanul format chiar din corpurile vii ale fiinţelor de metal. Deschiderea sau închiderea celeilalte ieşiri era o acţiune coordonată şi voită, dirijată de voinţa gigantică colectivă care însufleţea fiecare unitate a acelui furnicar colosal.

Dacă aşa stăteau lucrurile, coloanele holului vast, zidurile sale, pe scurt, întregul oraş era una şi aceeaşi fiinţă vie, formată din corpuri însufleţite de milioane de mici fiinţe îngrămădite într-o piramidă monumentală în care fiecare atom era mobil, conştient, inteligent.

Un monstru de metal!

Cred că, în momentul în care acest adevăr ne-a devenit evident, ne-am pierdut puţin minţile. Îmi amintesc că am început din nou să alergăm drept înainte, ţinându-ne de mână ca nişte copii înspăimântaţi. Drake s-a oprit primul.

— La naiba, refuz să mai alerg! a exclamat el cu voce solemnă. La urma urmelor, suntem oameni. Dacă trebuie să ne ucidă, să ne ucidă. Dar, pe Dumnezeu care m-a creat, n-am să fug din faţa lor! Voi muri în picioare!

Curajul lui m-a îmbărbătat. Am pornit din nou la drum, cu un aer războinic, printre puzderiile de mici ochi strălucitori. În timp ce mergeam,

am început să compar cetatea de metal cu un furnicar şi m-am întrebat de unde putea să provină acea stimulare care le făcea să acţioneze pe acele fiinţe mici, ordinul de care ascultau. Acelaşi mister ca al furnicarului.

Deodată, mi-am dat seama că mă deplasam din ce în ce mai repede şi corpul îmi devenea tot mai uşor. În acelaşi timp, m-am simţit ridicat deasupra solului şi am început să plutesc rapid înainte; lăsând ochii în jos, m-am văzut la câteva picioare deasupra culoarului. Drake şi-a petrecut braţul pe după umerii mei.

— Ne dau afară, a şoptit el.

Într-adevăr, se putea crede că elementele care formau culoarul, sătule de încetineala cu care înaintam, luaseră hotărârea să ne dea o mână de ajutor.

În spatele nostru, culoarul se închidea chiar în ritmul înaintării noastre.

Mişcarea s-a accelerat. Aveam acum impresia că pluteam într-un torent rapid şi senzaţia avea ceva plăcut, voluptuos chiar. Nu făceam niciun efort; forţa care ne purta părea să provină în proporţii egale din tavan, pereţi şi sol. În faţa noastră, culoarul viu se lărgea pe măsură ce se închidea în urma noastră. Şi, peste tot, ochii mici scânteiau ironic.

Deodată, în faţă ne-a izbucnit lumina puternică a zilei. Am pătruns în ea. Forţa care ne purta ne-a părăsit. Am simţit ceva tare sub picioare, m-am îndreptat şi m-am sprijinit pe zidul neted care, acum, era în spatele meu: culoarul se închisese.

— Daţi afară! a exclamat Drake.

Iar această expresie familiară putea să descrie ce simţeam şi eu.

Fusesem lăsaţi pe un turnuleţ care forma un ieşind pe un meterez. Şi în faţa noastră se întindea scena cea mai fantastică, spectacolul cel mai neverosimil pe care l-a privit vreodată omul de la începutul timpurilor.

XX

VAMPIRII SOARELUI

Aveam în faţă un crater; marginea de sus, la şapte sute de metri altitudine, avea un diametru de şase sute de metri. Deasupra, cerul semăna cu un cerc mare încălzit până la alb, în centrul căruia ardea soarele. Şi am ştiut imediat că acolo era chiar inima oraşului, sufletul lui, organul esenţial.

Pe marginea craterului se aflau dispuse mii de discuri concave, enorme, de un verde-acid, asemenea unei borduri de scuturi gigantice, răsturnate; fiecare purta în centru, ca un blazon, o floare de flăcări orbitoare, care era reflexia mărită a soarelui. Puţin mai jos atârnau, sub formă de ciorchine, alte discuri în cete, şi fiecare reflecta imaginea soarelui.

Fundul craterului se afla la treizeci de metri sub noi. Acolo, mişunau o mulţime de conuri palide şi sclipitoare, care urcau la asaltul pantelor, în rânduri, în falange. Se adunau la şase sute de metri deasupra noastră, la baza unui „ac” imens ce se ridica spre cer şi care avea vârful trunchiat. Din partea sa superioară radiau cu zecile bare lungi şi subţiri care menţineau o roată cu un diametru de trei sute de metri, formată dintr-un disc verde-pal, ale cărui feţe concave prezentau faţete.

Această structură stupefiantă se sprijinea pe o bază de cristal monumentală, care amintea, dar la o dimensiune mult mai mare, de cea lângă care întâlnisem Discul. Aceasta, ca şi prima, iradia aceeaşi impresie de forţă invizibilă transformată în materie.

La jumătatea drumului dintre fundul craterului şi marginea lui, se găseau primele şiruri ale cetelor „poporului de metal”. Agăţate de pereţi, se legănau sub formă de ghirlande, de roiuri, sfere şi cuburi, pe care stăteau piramide strălucitoare. Grupate într-o mie de feluri diferite, obiectele se aşezau cu un clinchet în jurul turnuleţului auriu pe care ne făceam mici de tot. Le puteam vedea legănându-se în faţa noastră şi, între rândurile lor strânse, zăream uneori munţii pe care îi formau conurile. Şi urcau iar şi iar, în valuri regulate, care se adăugau fără încetare la coroana vie de pe marginea de sus, îmbogăţind-o cu un tiv, completând o ghirlandă… Mişcările lor rapide descriau arabescuri cu simboluri misterioase, dar întotdeauna geometrice.

Deodată, totul a încremenit. „Poporul de metal” acoperea faţa interioară a cupei imense, din care părea să fi făcut un templu, un altar.

În fundul cupei, a apărut o sferă; asemănătoare celorlalte în aparenţă, iradia totuşi o forţă supranaturală; două piramide mari şi alte zece globuri, dar cu puţin mai mici decât primul, urmau acest obiect cunoscut de noi.

— „Împăratul de metal”! a exclamat Dick încet.

Procesiunea a înaintat până la baza conurilor, a avansat în faţa masei de cristal şi s-a întors. Am avut impresia că un meteor făcea explozie; sfera se deschisese şi dezvăluia în toată splendoarea lor „focurile” cu mii de culori în faţa cărora plutiseră Norhala şi Ruth. Am revăzut ovoidele luminoase de culoarea safirului, trandafirul misterios cu petale-flăcări palpitânde şi rubinul incandescent care îi era inima.

Şi am simţit cum mă cuprindea o adoraţie ciudată, care mă împingea să mă înclin în faţa frumuseţii şi forţei obiectului din faţa ochilor.

Revoltat, m-am dezmeticit şi am aruncat o privire furişă spre prietenul meu. Lăsat pe vine pe marginea turnuleţului, cu mâinile împreunate,

contempla scena cu o privire în care se citea o adoraţie asemănătoare cu aceea pe care o simţisem şi eu.

— Drake! am strigat la el, lovindu-l brutal cu cotul în coaste. Nu face asta, bătrâne, eşti om, nu uita!

— Ce? a mormăit el.

Apoi, a adăugat:

— Cum ai ghicit?

— Am simţit ceva asemănător, am răspuns. Pentru numele lui Dumnezeu, Dick, nu ceda! Gândeşte-te la Ruth.

Şi-a scuturat violent capul ca să se elibereze de dominaţia pe care o simţea.

— N-o să mai uit, a promis el.

Şi-a reluat locul pe marginea craterului. Nici una dintre fiinţele de metal nu se mişcase; tăcerea era totală.

Cele două piramide care îl încadrau pe „împărat” s-au transformat în două stele care au răspândit o lumină mov. Apoi, una după alta, cele zece sfere au devenit globuri strălucitoare.

Foarte departe, s-a auzit un geamăt slab. A devenit mai apropiat şi a părut să străbată întregul crater…

— Ascultă-le, mi-a şoptit Drake. Le e *foame*!

Geamătul se răspândea în rândurile „poporului de metal” asemenea unei pulsaţii rapide, avide.

— Foame, a repetat Drake. Ai zice că sunt nişte lei ce simt apropierea paznicului care le aduce o ciozvârtă de carne.

Tânguirea se făcea auzită acum exact sub noi. Mi s-a părut că am simţit un şoc şi am văzut urcând spre Discul strălucitor, care era „împăratul de metal”, un cub enorm.

Negru, brutal, aş fi tentat să zic dacă ar trebui să justific termenul, cubul a eclipsat complet Discul şi o umbră a apărut peste crater. „Focurile” mov ale celor două stele simetrice au palpitat cu o strălucire ameninţătoare.

Apoi, s-a produs un fulger violent şi, în locul cubului, a apărut o cruce imensă răsturnată, incandescentă. Partea de sus era de două ori mai lungă decât braţele şi partea de jos. *Faţa* era acum întoarsă spre noi. Crucea întreagă măsura cel puţin douăzeci şi patru de metri; avea reflexe stacojii, străluciri portocalii şi de culoarea sulfului, dar fără nimic din vibraţia care făcea viu trandafirul mistic ce se afla în inima „împăratului de metal”. Strălucirea ei avea ceva sumbru, sinistru, plin de cruzime, care o transforma în ceva mai pământesc.

— „Gardianul” conurilor şi „împăratul de metal”, mi-a şoptit Dick Drake. Încep să înţeleg ce voia să spună Ventnor.

Freamătul avid a agitat încă o dată craterul. Apoi, s-a făcut tăcere.

Gardianul s-a întors; am putut să-i văd luciul spatelui metalic de un albastru palid. Apoi, a început să se aplece, înclinând în faţă partea de sus a crucii, într-o parodie grotescă de reverenţă şi supunere. Braţul superior al crucii forma acum cu cele două braţe un unghi drept, totul asemănător cu un T gigantic. Din această formă s-au ivit tentacule de un alb argintiu, pe care se reflectau luminile bătând în portocaliu şi purpurii ale feţei, ascunsă acum ochilor noştri. Au început să mângâie, să palpeze un fel de placă luminoasă imensă…

Un fior a străbătut mulţimea de conuri înghesuite unele în altele. Am văzut cum oscila marele „ac”, cum tremurau discurile cu faţete.

Înfiorarea s-a accentuat, a devenit o vibraţie însoţită de un vuiet înăbuşit. Vibraţia s-a făcut mai puternică, distingerea contururilor conurilor fiind acum imposibilă.

Şi, brusc, contururile au dispărut, lăsând în loc o piramidă de un verde-pal, strălucitoare, asemenea unei flăcări imense a cărei extremitate ar fi fost „acul”. Roata mare formată din discuri a început să reverse un val de lumină.

În acest timp, tentaculele Gardianului se deplasau mai rapid pe misterioasa placă. Discurile cu faţete au pivotat, îndreptându-se spre cer. Roata a început să se învârtească din ce în ce mai repede. Şi, din acest cerc de flăcări, a ţâşnit spre cer o coloană groasă de lumină de un verde palid intens care, cu o viteză prodigioasă, cu forţa compactă a unei coloane de apă, a ţintit soarele. Coloana se înălţa chiar cu viteza luminii. Şi prin minte mi-a trecut o idee care, pe moment, mi s-a părut absurdă. Pulsul mi-a bătut uniform în ritmul celor şaptezeci de pulsaţii pe minut. Mi-am căutat pulsul şi am început să număr.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Dick.

— I-a binoclul meu, i-am şoptit, străduindu-mă să număr în timp ce vorbeam. Am chibrituri în buzunar. Afumă lentilele binoclului; vreau să privesc soarele.

Drake a făcut întocmai, cu un aer surprins, care mi s-ar fi părut hazliu în alte împrejurări.

— Pune-mi binoclul în faţa ochilor, am continuat.

Trecuseră deja trei minute.

Şi am găsit ceea ce căutam; pata de pe soare — un ciclon inimaginabil de gaz incandescent, un dinam monstruos revărsându-şi în valuri energia electromagnetică peste toate planetele.

Cinci minute. Bunul-simţ m-a avertizat că era inutil să-mi ţin ochii lipiţi de binoclu. Chiar dacă ipoteza mea era exactă, dacă acea coloană luminoasă era un fulger trimis de pământ în direcţia soarelui cu viteza luminii, îi trebuia totuşi opt-nouă minute ca să ajungă la soare şi tot atâta ca

să-mi ajungă imaginea a ceea ce s-ar produce în momentul întâlnirii sale cu astrul zilei.

Opt minute.

— Ia binoclul şi priveşte pata mare de pe soare, i-am cerut lui Drake.

— O văd. Pe urmă?

Nouă minute. Dacă ipoteza mea era exactă, coloana luminoasă ajunsese acum la soare. Ce se va întâmpla apoi?

— Nu-mi dau seama deloc unde vrei să ajungi, mi-a spus Drake, lăsând jos binoclul.

Zece minute.

— Ce se întâmplă? a izbucnit Drake. Priveşte conurile! Priveşte-l pe „împărat”!

Am lăsat ochii în jos şi a fost cât pe ce să uit să mai număr. Piramida părea să se fi micşorat. Coloana de lumină nu se schimbase, dar mecanismul care o produsese părea să se fi retras cu câţiva metri în interiorul limitelor bazei de cristal.

Strălucirea Împăratului de metal era pe cale să se stingă, splendorile lui erau terne şi cu atât mai mult cele ale stelelor simetrice.

Braţele Gardianului conurilor se lăsau din ce în ce mai mult deasupra plăcii scânteinde şi tentaculele i se mişcau cu moliciune.

Mi s-a părut că o forţă părăsea tot ce mă înconjura, ca şi cum întreaga vitalitate a oraşului fusese aspirată de acea piramidă luminoasă ca să formeze săgeata ce pornise să străpungă inima soarelui.

„Poporul de metal” părea inert, gata să se prăbuşească.

Douăsprezece minute.

Cuburi şi piramide cădeau unele după altele până în fundul craterului. În spatele nostru, ochii peretelui îşi pierdeau treptat strălucirea, păreau să se

stingă, să moară. M-am simţit cuprins de sentimentul îngrozitor de părăsire şi de disperare care ne copleşise în valea blestemată.

„Împăratul de metal” părea să mai reziste.

Paisprezece minute.

— Goodwin, astea mor! mi-a strigat Drake. Viaţa li se duce odată cu săgeata de lumină pe care au lansat-o.

Cincisprezece minute.

Piramida s-a stins brusc; coloana strălucitoare a zburat spre cer şi a dispărut. În faţa noastră, piramida nu mai măsura decât o şesime din volumul iniţial.

Şaisprezece minute.

De jur împrejurul marginii superioare a craterului, discurile concave s-au înclinat, lăsând impresia că se întindeau spre cer, ca nişte mâini avide.

Şaptesprezece minute.

Am lăsat pulsul, am luat binoclul de la Drake şi l-am îndreptat spre soare. Un moment, n-am zărit nimic; apoi, am văzut apărând un punct incandescent la limita inferioară a petei. Punctul incandescent s-a transformat într-o mică pată luminoasă, orbitoare. M-am frecat la ochi şi am luat iar binoclul. Punctul luminos era tot acolo, dar mai mare, mai orbitor de la un minut la altul.

I-am trecut binoclul lui Drake.

— Văd! Văd! a strigat el.

Şi a adăugat cu o uşoară panică în glas:

— Goodwin, pata se măreşte!

I-am smuls binoclul. Nici astăzi n-aş putea să spun dacă pata chiar se mărise. Oricum, avea aceeaşi strălucire insuportabilă, şi asta era pentru mine un miracol suficient.

Douăzeci de minute (continuasem să număr inconştient).

În jurul scuturilor întoarse care se întindeau ca o cunună în partea de sus a carterului se aduna o ceaţă lucitoare, translucidă, de un verde supranatural. În mai puţin de o secundă, ceaţa a devenit mai densă, s-a transformat într-un inel vast de pâclă groasă prin care străluceau miile de imagini ale soarelui reflectate de discuri. Tentaculele Gardianului s-au repus în mişcare, întâi lent. În acelaşi timp, toate scuturile s-au înclinat spre fundul craterului. Ceaţa devenea tot mai densă şi mai lucitoare. Discurile au început să se rotească şi feţele lor concave au pornit să reverse un torent de foc verde format din nenumăraţi ioni care, căzând pe roata mare, au pus-o în mişcare. Deasupra roţii, am văzut formându-se un nor limpede de vapori lucitori; s-ar fi putut crede că discurile, în rotirea lor, aveau să aspire din aer o energie invizibilă, ritmică, pe care o transformau în acea aversă vizibilă.

Acum, era un adevărat potop. Roata imensă revărsa cataracte de focuri verzi ce cădeau în cascade peste conuri, înecându-le. Şi, sub această inundaţie radioasă, conurile creşteau vizibil, ca şi cum s-ar fi saturat cu lumină sau, mai degrabă, ca şi cum corpusculii luminoşi se topeau în structura conurilor.

Tentaculele Gardianului s-au îndoit cu o vioiciune avidă. Discurile din jurul craterului s-au înclinat încă puţin, stropind cetele „poporului de metal” şi pereţii netezi al craterului şi ai oraşului. În jurul nostru, totul tremura sub efectul unei pulsaţii care se accelera şi era monstruos de vie.

— Mănâncă! a şoptit Drake. Se hrănesc din soare!

Creaturile deveniseră un imens cazan de focuri verzi, cu care se amestecau razele conice, făcând să ţâşnească globuri imense ce palpitau o clipă şi apoi se dizolvau în spirale vaporoase cu palide incandescenţe de culoarea smaraldului.

Viaţa renăştea, mai violentă de la un minut la altul.

Un val verde violent l-a atins pe „împăratul de metal” şi toate splendorile lui s-au reaprins ca înainte; trandafirul fantastic era un miracol viu.

„Gardianul” s-a îndreptat, s-a apropiat de „împărat” într-un buchet de flăcări aurii şi scântei stacojii; înfăţişarea sinistră îi dispăruse cu desăvârşire.

Şi ne scăldam şi noi în acea ceaţă scânteindă. Îmi dădeam seama de starea de exaltare euforică în care mă aflam, de acceleraţia pulsului, de ritmul anormal al respiraţiei. Am întins mâna spre Drake; din degete mi-au ţâşnit scântei mari verzi, care au pârâit în momentul în care mi-am atins prietenul. El nici măcar n-a observat, absorbit de spectacolul la care asistam.

Din toate părţile, izbucnea o furtună de străluciri asemenea unor pietre preţioase; în formă de fulgere, arce, săgeţi, meteori, opalele şi safirele, smaraldele şi ametistele zburau din toate părţile. Craterul devenise grota unui Aladin titanic, unde pietrele preţioase vrăjite păreau să dorească să iasă dintr-o închisoare de cristal.

Şi, deodată, mişcarea scuturilor a încetat; s-au întors toate în acelaşi timp şi au revărsat asupra oraşului şi în vale torentele de lumină, ca să hrănească cetele „poporului de metal” care se aflau în exteriorul craterului… În acelaşi moment, a izbucnit un vacarm imens.

— Dacă am fi ştiut! mi-a spus Drake cu o voce slabă care, în acel tumult, mi s-a părut ireală. Asta voia Ventnor să ne facă să înţelegem. Dacă am fi coborât în fundul craterului când erau toţi atât se slăbiţi, i-am fi venit de hac Gardianului, am fi distrus placa aceea care comandă conurile. Am fi putut să le ucidem!

— Există şi alte conuri! am răspuns, răcnind.

— Nu, a replicat el, dând din cap. E vorba de maşinăria centrală. Şi am lăsat să ne scape ocazia…

Vacarmul a devenit mai puternic. A ţâşnit o furtună de fulgere — fulgere de toate culorile, care loveau peste tot în acelaşi timp, un foc de artificii de suliţe verzi, violete, stacojii, galbene. Craterul era acoperit de ele ca de o broderie imensă, care se modifica din clipă în clipă. Tumultul devenise acum insuportabil, distrugător, ca acela al unor zei înarmaţi care s-ar fi luptat cu sabia în vreo sută de Valhale; evoca tam-tamurile războinice ale unui întreg univers în luptă cu el însuşi.

Şi tot oraşul vibra de o pulsaţie enormă, care spunea că era beat, beat de viaţă. Simţeam cum punea stăpânire pe mine această vibraţie şi i-am răspuns. Drake mi-a apărut în linii de foc; simţeam cum se forma în jurul meu un halo de foc.

Mi s-a părut c-o vedeam pe Norhala plutind, îmbrăcată în flăcări biciuitoare şi muginde. Am încercat s-o strig. Corpul lui Drake s-a prăbuşit lângă mine şi s-a întins la marginea platformei înguste.

Ceva răgea în capul meu din ce în ce mai tare, mai tare decât vacarmul care îmi răsuna în urechi; ceva care mă atrăgea înainte, care încerca să mă atragă afară din învelişul trupului meu ca să mă prăbuşească în întunericul unui hău fără fund. O forţă mă arunca în spaţii infinite şi reci, singurele care mă puteau elibera de focurile ce mă înconjurau şi din care deveneam o părticică.

M-am simţit alunecând în afara mea, în uitare.

XXI

FANTASMAGORIE METALICĂ

Am deschis ochii şi am făcut un efort să-mi forţez corpul rigid să se mişte. Foarte sus deasupra mea, cerul forma un cerc imens înconjurat de discuri concave, care nu mai răspândeau decât o strălucire muribundă. Se făcuse noapte.

De cât timp zăceam acolo? Şi unde era prietenul meu? Am încercat să mă ridic.

— Încet, bătrâne, m-a sfătuit vocea lui Drake din spatele meu. Cum te simţi?

— Bucăţele, am mormăit. Ce s-a întâmplat?

— Orgia asta de soare a fost mai mult decât puteam suporta. Prea mult magnetism; am avut o indigestie de electricitate. Priveşte în faţă! a adăugat, aproape în şoaptă.

Luminoasă şi palidă, piramida de conuri vibra; şi, în jurul bazei sale de cristal, scânteiau incandescenţe ciudate, asemenea unor diamante în formă de ou. Toate nu proiectau nici umbră, nici lumină pe sol. Lângă fiecare dintre aceste diamante se afla o cruce lucind discret. Diamantele erau aşezate într-un cerc aproape complet în jurul piedestalului imens, baza lor cea mai mare sprijinindu-se într-o cupă susţinută de un picior subţire, cu aparenţă metalică, asemenea argintului.

Crucile s-au înclinat la unison şi din braţele lor au ieşit tentacule. La baza fiecărei cruci, am zărit o materie vag scânteietoare. Tentaculele au

intrat în ea, apoi au scos o bară groasă de cristal. Braţele crucilor s-au ridicat şi au aruncat barele de cristal spre diamantele incandescente. S-a auzit un şuierat ciudat. Extremităţile barelor de cristal au început să se dizolve cu repeziciune într-o ploaie de diamante, extrem de fină, care a traversat lumina şi s-a revărsat peste partea periferică a piedestalului. Treptat, în timp ce barele de cristal se dizolvau, diamantele incandescente îşi pierdeau din strălucire şi, brusc, au părut să se stingă; în acelaşi moment, cercul de cruci s-a transformat într-un cerc de cuburi. Şi am crezut că vedeam druizi adunaţi într-un Stonehenge de metal, la lăsarea serii, ca să se roage.

Cuburile au tremurat uşor; picioarele cupelor care susţineau diamantele ovoide s-au înclinat şi luminile lor muribunde au recăpătat viaţă şi au căzut pe cuburi.

Acestea, două câte două, cu o înfăţişare solemnă, au alunecat până în umbra din jur, unde au dispărut, fiecare purtând o rază subţire de lumină tainică. Parcă era o procesiune de călugări defilând la lumina făcliilor.

Luminile s-au îndepărtat şi au dispărut.

Nu ne mişcasem; totul era încremenit şi tăcut în jurul nostru. Fără o vorbă, ne-am ridicat şi, împreună, ne-am apropiat în vârful picioarelor de piramida de conuri. În timp ce mergeam, am constatat că fundul craterului era făcut, ca şi pereţii oraşului, din milioane de corpuri ale „poporului de metal”; ochii lor erau terni, lipsiţi de expresie. Ne-am apropiat de baza de cristal susţinută de nenumăraţi stâlpi groşi, înalţi de cel mult un metru douăzeci. M-am mirat că un soclu atât de fragil putea să susţină greutatea unei structuri atât de formidabile; apoi, mi-am amintit că acele conuri se hrăneau cu lumină, cu electricitate: le văzusem micşorându-se, apoi, recăpătându-şi volumul în timpul monstruoasei lor orgii. Nu erau decât

lumină? Nimic altceva decât o acumulare de ioni magnetici? Se putea oare să fie total lipsite de greutate?

Şi am ghicit — Dumnezeu ştie cum — că ipoteza mea era exactă: mi-a trecut din nou prin minte ideea că erau o formă vizibilă de forţă, o energie concentrată până la a căpăta aspectul materiei.

Ne-am îndreptat spre placa peste care se aplecase Gardianul. Cu un deget ezitant, am atins baza de cristal; era caldă, netedă şi dură. Placa semăna cu un T mare cu o fosforescenţă violentă şi limpede; forma şi dimensiunile te făceau să crezi că te aflai în faţa umbrei luminoase a Gardianului. Placa se găsea la treizeci de centimetri deasupra solului. Era formată din mii de beţişoare minuscule octogonale care se terminau cu un vârf sau cu o îndoitură, ceea ce sugera o contopire de metal şi cristal sau, poate, de materie şi energie.

Beţişoarele, mobile, formau o claviatură de o complexitate inimaginabilă, ale căror combinaţii infinite duceau cu gândul la un joc de şah în patru dimensiuni. Am înţeles că numai milioanele de tentacule care îi slujeau ca mâini Gardianului puteau să întrebuinţeze claviatura. Niciun disc — nici măcar „împăratul de metal” —, nicio stea n-ar fi putut s-o folosească şi să-i extragă forţa potenţială.

Dar de ce? De ce era concepută în aşa fel încât numai crucea să poată utiliza acel instrument misterios? Şi cum i se transmiteau mesajele? Nu exista nicio legătură vizibilă între placă şi conuri, nicio antenă care să-i facă legătura, pe de altă parte, cu discurile concave. Era posibil ca fluxurile de energie eliberate de „gardian” să se transmită, prin intermediul micilor fiinţe de metal, care formau solul, la fiinţe de metal care acoperiseră pereţii craterului până sus, la marginea formată de scuturi?

O idee de neconceput, pentru că, în acest caz, tot acest mecanism complicat ar fi fost inutil. Putusem să observăm cu câtă rapiditate

reacţionase „poporul de metal” la voinţa grupului, ceea ce dovedea că monstrul de metal nu avea nevoie să recurgă la niciun procedeu exterior ca să-şi transmită gândul la cel mai neînsemnat dintre supuşi.

Exista aşadar acolo o breşă, o lipsă ce nu putea fi acoperită de acea conştiinţă colectivă cu mijloacele proprii.

M-am aplecat, hotărât să ating, în pofida dezgustului, beţişoarele care formau placa şi erau poate staţiile care emiteau o energie subtilă. O umbră s-a abătut asupra mea, un nor de umbre stacojii şi bătând în ocru: Gardianul strălucea deasupra noastră!

L-am privit cu atenţie, cu o detaşare premeditată. În comparaţie cu el, eram ca doi Tom Degeţel în faţa Căpcăunului; dacă ar fi fost om, i-am fi ajuns puţin mai sus de pulpa piciorului. Braţele lui purtau, la extremităţi, două diamante asemenea celor pe care le văzusem deja şi care aveau o strălucire violentă. În centrul barei transversale se găsea reprodus acel trandafir mistic al Împăratului, dar cu petale mai scurte, pătrate, mijlocul fiind un fel de filigran roşu-aprins. Spre vârful crucii, am zărit un pătrat enorm cu nuanţe stacojii şi galbene, deasupra altor două diamante. Cele două diamante ne examinau ca şi cum ar fi fost ochi.

M-am ridicat şi mâna lui Drake s-a agăţat de mine, în timp ce, împreună, pluteam spre partea de sus a acelui zid viu. Zborul s-a oprit în faţa trandafirului care, am putut să văd, conţinea simboluri octogonale; ele formau filigranul roşu-aprins. Octogoanele s-au deschis ca nişte muguri şi au lăsat să iasă tentaculele, care s-au îndoit şi s-au îndreptat spre noi.

Contactul cu ele nu avea nimic dezagreabil; semănau cu nişte fire de sticlă flexibile şi extremităţile au alunecat pe feţele noastre, ne-au intrat în păr, ne-au mângâiat hainele.

Gardianul ne-a examinat cu atenţie. Trandafirul pulsa ca o inimă, într-un ritm ce părea să devină cel al minţii mele. Dar nu simţeam deloc acel calm supranatural pe care ni-l descrisese Ruth. Desigur, forţa care emana din trandafir era puternică, dar cu o nuanţă de mânie, de agasare, de revoltă; se simţea în ea o luptă, ceva incomplet.

Tentaculele deveneau tot mai numeroase în jurul nostru, încolăcirile lor erau tot mai strânse. Unele îmi cuprinseseră gâtul. L-am auzit pe Drake gâfâind, luptând să respire. Nu puteam să întorc capul spre el, să vorbesc. Ne fusese scris să sfârşim în acest fel?

Strânsoarea de la gât a slăbit şi am simţit că un fior de furie a străbătut crucea. Luminile cele mai palide au început să sclipească. O altă lumină s-a abătut asupra ei. Tentaculele mi-ai dat drumul, am simţit că eram smuls forţei care mă reţinuse în aer.

Alături de Drake, m-am pomenit în faţa „împăratului de metal”. El ne smulsese din *mâinile* Gardianului. Şi de la el mi s-a transmis o pace imensă, care impunea tăcere tuturor gândurilor omeneşti, un calm cosmic în care tot ceea ce era uman în mine părea să se prăbuşească ca într-un abis fără fund. Am luptat cu disperare împotriva forţei emanate de Disc.

Şi Discul ne *privea*.

Un sunet de clopoţel s-a auzit în jurul nostru, un sunet plăcut şi cristalin care venea dinspre conuri şi le exprima perfect. O lance mare de foc verde a străpuns cerul, urmată foarte repede de altele. Am alunecat încet până la baza Discului. „Gardianul” s-a înclinat; tentaculele sale au început să se joace din nou pe placă.

Lăncile verzi au vibrat şi s-au transformat în imense draperii strălucitoare. Roata mare s-a întors spre cer şi conurile au început să răspândească un cerc mare de lumină, care s-a deplasat spre noi ca nodul mobil al unui laţ. Şi, în acest nod mobil, draperiile strălucitoare au fost

prinse în capcană, s-au decolorat, s-au transformat într-un torent de lumină ce s-a revărsat în laţ ca într-o pâlnie.

Apoi, laţul a dispărut într-o ceaţă luminoasă.

Uitându-i pe cei doi monştri, observam jocul tentaculelor pe placă; dar monştrii nu ne uitau. Împăratul s-a apropiat de noi şi a părut să ne examineze cu un aer amuzat, ca un om care ar privi un pisoiaş, un căţeluş.

Am simţit că eram împins, iar această împingere avea parcă o intenţie ştrengărească colosală. Mi-a făcut vânt în aer câţiva metri, cu Drake lângă mine. Am ghicit că forţa venea de la „împărat" şi nu avea nici urmă de răutate sau furie. Monstrul de metal ne tratase ca pe două pene în care sufli. A părut să ne privească râzând, în timp ce ne învârteam în aer.

Deodată, în faţa noastră a apărut o pistă scânteindă formată din cuburi ai căror ochi ne indicau direcţia ce trebuia urmată. L-am văzut imediat pe Împărat întorcând spatele. Mâinile minuscule ne-au apucat atunci şi ne-au împins înainte… Am întors capul; conurile erau deja departe în urma noastră; puteam zări încă silueta Împăratului şi pe aceea a Gardianului aplecat peste placă. Dar pista dispăruse şi părea să se şteargă pe măsură ce înaintam.

Ne deplasam din ce în ce mai repede. Peretele părea să se apropie. Am văzut cum se deschidea un portal prelung. Am fost împinşi înăuntru. În faţa noastră, se întindea un culoar identic cu cel care ne aruncase afară din oraş.

Acesta se ridica într-o pantă abruptă, netedă şi lucitoare, pe care niciun om n-ar fi putut s-o urce. Un moment, înaintarea noastră a părut să se încetinească la acel prag; apoi, forţa care ne purta înainte ne-a transportat de-a lungul acelei pante lucitoare.

Şi am reînceput să urcăm.

XXII

CAMERA VRĂJITĂ

— Goodwin! a strigat Drake, încercând să nu trădeze spaima pe care o simţea. Direcţia asta nu duce spre ieşire. Urcăm, adică ne îndepărtăm din ce în ce mai mult de ieşiri.

— Ce-am putea face? am replicat.

Eram la fel de speriat ca el, dar îmi dădeam seama de completa noastră neputinţă.

Am continuat să urcăm; trebuie să fi fost acum cu mult deasupra nivelului văii. Şi, puţin câte puţin, deplasarea s-a încetinit. Am aruncat o privire în spate: panta se întindea pe câteva sute de metri. Am simţit un fior neplăcut la gândul că ar fi fost de ajuns ca mâinile mici să ne dea drumul ca să ne rostogolim până la capătul de jos al acelui covor rulant; am fi murit probabil de un stop cardiac înainte de a fi ajuns la capăt, dar asta era doar o palidă consolare.

— Alte pasaje se deschid spre al nostru, mi-a atras atenţia prietenul meu. Eu am o încredere limitată în „împărat”. La următoarea deschizătură, să încercăm să ne strecurăm în ea.

Înaintam din ce în ce mai încet. La o sută de metri deasupra capetelor noastre, am zărit intrarea în alt culoar. Am fi putut să răzbim până la el? Înaintarea era tot mai lentă… Deschizătura se afla la numai un metru, dar eram aproape nemişcaţi.

Drake m-a cuprins cu braţele şi, cu un efort formidabil, m-a aruncat pe culoar. Am căzut la intrare, am întors capul şi l-am văzut pe Drake alunecând, alunecând; i-am întins mâinile. Le-am prins din zbor. Am crezut că efortul îmi va smulge braţele, dar Drake s-a ţinut bine. M-am retras lent pe culoar, trăgându-i corpul. Întâi, i-a apărut capul, apoi umerii. În fine, a ajuns lângă mine.

Preţ de unu-două minute, am rămas întinşi pe jos. Apoi, ne-am ridicat. Culoarul era lat, tăcut şi, după toate aparenţele, la fel de interminabil ca acela pe care îl părăsisem. Milioanele de ochi cristalini aveau o scânteiere slabă.

— Mi-e foame şi mi-e sete, a zis Drake. Sugerez să bem, să mâncăm şi să încercăm să uităm un moment situaţia grea în care ne aflăm.

Am scos proviziile din sac şi am mâncat tăcuţi. Fiecare ştia ce gândea celălalt. În fine, m-am ridicat.

— Să mergem, am propus.

Culoarul se întindea drept în faţa noastră. Am pornit şi am parcurs câţiva kilometri, n-aş putea spune exact câţi. Deodată, pasajul s-a lărgit şi s-a transformat într-o sală mare. Roiuri de obiecte de metal mişunau în acel spaţiu, ce părea să fie un atelier imens. Toate formele erau reprezentate şi lucrau. Solul era plin de grămezi de minereu, de stive de pietre scânteietoare, de lingouri metalice şi cristaline. Peste tot pluteau ovoide incandescente de toate mărimile.

Puteam vedea coloane formate din cuburi de dimensiuni mici şi deasupra patrulatere de cuburi şi mai mici. Patrulaterele conţineau o bară terminată cu o placă formată dintr-un singur cub. Din laturile patrulaterelor ieşeau braţe făcute din sfere, fiecare terminându-se cu un tetraedru. Şi colţurile tetraedrelor le slujeau drept ciocane. Fiecare dintre aceşti

„muncitori” împingea în foc mici obiecte de metal, pe care le scoteau după aceea ca să le lovească cu ciocanul şi să le dea o formă definită.

Alţii, având deasupra roţi mari care se învârteau, păreau să devoreze lingouri şi cristale pe care le restituiau sub formă de cilindri lungi şi subţiri.

Încăperea imensă părea o forjă monstruoasă, unde era un vacarm neuman.

Am ajuns la o deschizătură care dădea spre alt culoar a cărui pantă, deşi destul de accentuată, nu era periculoasă. Am păşit înainte şi am început un urcuş ce ni s-a părut interminabil. În fine, foarte departe în faţa noastră, a apărut celălalt capăt al pasajului, marcat de o lumină puternică. Ne-am apropiat şi, cu prudenţă, ne-am oprit la câţiva paşi.

Ne-am felicitat imediat! În faţa noastră, golul. Culoarul pe care ne găseam dădea, ca o fereastră, spre o prăpastie. Ne-am aplecat puţin şi am putut vedea un puţ lat de şapte sute de metri şi vertiginos de adânc, în fundul căruia mişunau roiurile „poporului de metal”. Ne-am tras înapoi şi ne-am uitat unul la altul; eram livizi. Panica a pus stăpânire pe mine. Nu mai puteam ascunde că ne rătăcisem în acel oraş fantastic, care era corpul monstrului de metal.

Fără o vorbă, am făcut cale-ntoarsă, străbătând din nou, lent, culoarul interminabil.

După vreo sută de metri, ne-am oprit să privim cu un aer stupid o deschizătură în perete.

— Nu era când am trecut mai devreme, mi-a şoptit Drake. A apărut după.

Am aruncat o privire. Pasajul era îngust şi părea să coboare. Am ezitat un moment. Dar aveam oare de ales? Acel pasaj, ca şi cel în care ne aflam, era viu; ne expuneam aceloraşi riscuri — niciunul în plus —, riscuri

împotriva cărora nu aveam nicio putere. În plus, eram convinşi că, întorcându-ne pe unde venisem, ajungeam din nou în forja „poporului de metal” şi, de acolo, în crater. Şi ştiam ce ne aştepta acolo.

Am intrat aşadar pe noul culoar. Întâi, am mers în linie dreaptă, apoi, culoarul a cotit şi a început să urce lin. Am mai străbătut o distanţă mică. Şi, deodată, la mai puţin de o sută de metri de noi, am văzut ţâşnind un val de lumină plăcută, opalină, plină de reflexe de perlă roz. În acelaşi timp, am ajuns la un torent de muzică ale cărei armonii puternice, acorduri sonore, teme cristaline păreau ecourile a mii de clopoţei de aur.

Ne-am apropiat, aproape fără să vrem, atraşi parcă de chemarea acelei muzici, şi am ajuns într-un fel de alcov îngust. N-am mers mai departe.

În faţa noastră se găsea o boltă imensă, fără coloane, un templu monumental de lumină. Foarte sus sub boltă, dansau globuri cu strălucire plăcută, globuri de toate culorile care, în acelaşi timp cu luminile lor generoase, păreau să răspândească şi bucurie. Dansau, combinându-şi culorile sclipitoare în mii de feluri noi; şi, în timp ce dansau, mângâiau cu razele lor puzderii de obiecte de metal care stăteau, deschise, sub ele. Sub acele raze, strălucirile irizate ale discurilor, stelelor, crucilor vibrau în ritmul muzicii.

Muzica provenea de la un obiect impresionant format din tuburi de cristal care semăna cu o orgă colosală. Din baia de lumină ce îl înconjura ţâşneau flăcări mari, care se topeau în tuburile de cristal şi ieşeau sub formă de sunete.

Se auzea ecoul verde ca smaraldul al torentelor, trompetele stacojii ale dorinţei, flăcările roz ale fericii şi melodiile argintii ale unor diamante gata să se deschidă ca nişte muguri.

Şi, brusc, am ghicit, cu un sentiment intens de profanare, secretul acelei camere vrăjite: în centrul fiecăruia dintre trandafirii de foc irizat, care

reprezentau inima unui disc, în mijlocul fiecăruia dintre trandafirii bătând în portocaliu care era inima crucii, pe un braţ al fiecărei stele se găseau un disc minuscul, o cruce mică, o stea micuţă.

Bebeluşii de metal! Ne aflam în maternitatea oraşului!

Deodată, pereţii alcovului unde ne aflam ghemuiţi au început să sclipească şi ochii lor să ne privească ca nişte santinele care aţipiseră în post, dar hotărâte să repare efectele neglijenţei lor. Alcovul s-a închis cât ai clipi, atât de repede, încât abia am avut timp să sărim pe culoar.

Acesta se trezise. Forţa ciudată a pus din nou stăpânire pe noi şi ne-a împins. Foarte departe în faţa noastră, a apărut un pătrat de lumină care s-a mărit repede. Am văzut încadrându-se în el fâşia mare de culoarea ametistului care înconjura valea.

Am întors capul: culoarul se închidea în urma noastră!

Ajunsesem acum atât de aproape de deschizătură, încât puteam să zăresc panorama vastă a văii întregi. Zidul ce se forma în spatele nostru ne-a atins, ne-a împins.

Ne-am sprijinit cu spatele de el cu energia disperării; mai uşor ai fi putut să împingi înapoi un munte! În mod inexorabil, ne-am simţit îmbrânciţi înainte. Acum, ne aflam ghemuiţi într-o nişă care nu mai avea decât un metru adâncime; în secunda următoare, tremuram pe marginea unei prăpastii.

Înfiorându-ne, îngheţaţi de spaimă, am privit, foarte departe la picioarele noastre, baza zidului oraşului. Trei mii de metri de cădere liberă ne despărţea de el.

Marginea de care eram agăţaţi s-a topit. Şi am plonjat, prinşi unul de altul, spre moartea înfiorătoare care ne aştepta.

XXIII

TRĂDAREA LUI YURUK

Cădeam cu o lentoare care, la început, mi s-a părut a fi iluzia omului care va muri şi vedea într-o străfulgerare derulându-se în faţa ochilor filmul vieţii sale. Zidul colosal părea să urce lent în faţa noastră.

Şi, deodată, am înţeles că nu eram victima unei iluzii; imediat după căderea noastră, coborârea fusese controlată; ne legănam în spaţiu, la doi metri de peretele viu, a cărui forţă ne reţinea la distanţă şi se pregătea să ne aşeze încet pe solul văii, care ajunsese acum la vrei trei sute de metri sub noi. Şi, în locul unde urma să aterizăm mişuna o mulţime de fiinţe de metal ce părea să ne privească, să ne observe coborârea.

— Comitetul de primire, a comentat Drake, zâmbind ironic.

Am aruncat o privire spre cer: era senin, dar fără stele. Deşi nu era lună, noaptea avea o luminozitate ciudată, a cărei sursă presupuneam că se găsea în fâşia de culoarea ametistului care revărsa ceţurile scânteinde peste vale.

Şi am văzut deodată apărând în mijlocul ceţii o scânteie violetă care, cu viteza unei meteor, a zburat spre noi şi a aterizat la baza zidului imens într-o strălucire de incandescenţe albastre. Am recunoscut unul dintre cuburile zburătoare.

Tumultul mulţimii de obiecte care ne aştepta a devenit mai puternic şi coborârea noastră s-a accelerat.

Şi foarte departe, în direcţia de unde venise cubul zburător, am zărit-o pe Norhala.

Îmbrăcată cu voalurile de mătase de culoarea ambrei, cu părul arămiu plutind în urma ei, ca un fluviu de scântei, gonea spre oraş, asemenea unei vrăjitoare adorabile, purtată de o structură zburătoare de cuburi enorme.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât căderea noastră devenea mai rapidă.

Am strigat din toate puterile:

— Norhala!

Vocea noastră nici nu ajunsese la ea când cuburile care o purtau s-au oprit sub noi. În pofida celor treizeci de metri care ne despărţeau încă de tânăra femeie, i-am remarcat fulgerele din ochi şi mânia cumplită ce i se citea pe chip.

Am fost aşezaţi lin lângă ea.

— Norhala…, am început eu.

Apoi, am tăcut. Nu era Norhala pe care o cunoscusem. Seninătatea ei naturală dispăruse. Aveam în faţă o Norhala în sfârşit trezită, umană.

Cu sprâncenele subţiri încruntate, cu nările delicate uşor dilatate, cu buzele strânse şi decolorate, era perfect expresia omenească a unei mânii divine.

Ceva o trezise. Dar ce? Ce putuse să se întâmple ca să-i transforme afluxul noii conştiinţe în acel torent furios? Am avut un presentiment.

— Norhala, cei pe care i-am lăsat în urma noastră…, i-am zis cu o voce tremurătoare.

— Au dispărut!

Vocea ei de aur devenise mai profundă, mai vibrantă. Părea să răsune ca o chemare la luptă.

— Au fost răpiţi.

— Răpiţi!

— Da, de *oameni*! a adăugat ea, cu vocea vibrând de furie.

Drake nu putuse să înţeleagă ce spuneam noi, dar a ştiut să interpreteze expresia de pe faţa mea.

— Ruth? a întrebat el.

— Răpită, împreună cu fratele ei, am răspuns. De oamenii lui Şerkis.

— Şerkis! a repetat Norhala. Da, Şerkis! Şi acum, el şi tot poporul lui vor plăti. Şi nu vă fie teamă, pentru că eu, Norhala, voi lua înapoi ce-mi aparţine. Vai ţie, Şerkis, şi alor tăi! M-am trezit şi-mi amintesc. Vai ţie, Şerkis, căci a sunat ceasul sfârşitului tău!

Tânăra femeie a ridicat braţele spre cer şi a lovit cu călcâiul bidiviul nostru de metal. Cubul a vibrat şi a pornit ca o săgeată. Am zburat peste câmpie. Pe deasupra capetelor noastre, asemenea unui stindard de mătase şi de scântei magice, flutura părul frumoasei Norhala.

Ne aflam deja foarte departe de oraş. Cubul a redus viteza. Norhala şi-a dat capul pe spate şi din gâtul ei frumos a ţâşnit o chemare poruncitoare şi muzicală; de trei ori a răsunat, asemenea unui apel cosmic la masacru.

Blocul enorm care ne transporta a tremurat şi mi s-a părut că simţeam vârfurile a mii de săgeţi care mă invitau la o orgie de distrugere.

Ascultând de ordinul tinerei femei, s-au revărsat spre noi sute de cuburi, sfere, piramide, care au început să ne urmeze ca un val de metal tot mai mare şi, curând, trecând deasupra noastră, ne-a acoperit cu umbra lui.

Cubul nostru a schimbat direcţia şi s-a îndreptat spre munţi. O secundă mai târziu, am zărit în depărtare o sferă de culoarea safirului: casa Norhalei.

Inima mi-a bătut cu putere când am văzut trei ponei înşeuaţi ridicând capul dinspre colţul de iarbă unde păşteau. Ne-au privit o clipă, paralizaţi de

spaimă, apoi au fugit nechezând.

Ne aflam în faţa intrării. Mâinile invizibile ne-au aşezat în prag. Şi, când să mă reped, împreună cu Dick, înăuntru, Norhala ne-a oprit cu braţul ei alb.

— Aşteptaţi, a ordonat ea. Fără mine, sunteţi în pericol aici. Urmaţi-mă.

Ochii ei, în care dansau stele pe creasta valurilor mâniei, erau fixaţi în urma noastră.

— Nu e de-ajuns, am auzit-o murmurând. Nu e de-ajuns pentru ce vreau să fac.

Am întors capul şi i-am urmărit privirea; pe o înălţime de treizeci de metri, se întindea o fantastică perdea, care acoperea aproape toată lărgimea defileului; era formată din sfere care se învârteau în jurul lor, alcătuind braţe la care se adăugau şiruri de piramide, bare mari formate din cuburi. Şi totul vibra de ardoare şi de dorinţă.

— Nu e de-ajuns! a repetat Norhala.

Dintre buzele ei a ieşit o chemare imperioasă, arogantă. Şi-au făcut apariţia alte cuburi, în cascade, alăturându-se celorlalte, adunându-se în stâlpi care tremurau pe baza lor şi se roteau în loc. Apoi, vreo douăzeci dintre aceşti stâlpi au pornit spre oraş cu viteza unui meteor.

— Veniţi! ne-a spus Norhala, păşind înaintea noastră în locuinţa ei.

Ne-am grăbit s-o urmăm. M-am împiedicat de un corp împlătoşat care zăcea în prag. Norhala a păşit peste el dispreţuitoare. Am intrat în sala unde curgea izvorul. Acolo zăceau o duzină de oameni înarmaţi. „Ruth s-a apărat bine, mi-am zis. Cei care au luat-o, împreună cu fratele ei, au plătit scump.”

Un fulger violet mi-a atras privirea. Lângă bazin străluceau două stele imense, care încadrau forma imploratoare a lui Yuruk.

Cu capul pe genunchi şi faţa ascunsă între braţele încrucişate, eunucul aştepta.

— Yuruk! l-a strigat Norhala cu o voce necruţătoare.

Cu un gest lent, plin de spaimă, eunucul a ridicat capul.

— Zeiţă! a murmurat el. Zeiţă! Ai milă!

— L-am cruţat, ca să aveţi satisfacţia să-l ucideţi cu mâna voastră, a continuat tânăra femeie. El i-a adus aici pe răpitori. Luaţi-i viaţa!

Drake a ghicit ce spunea şi a scos revolverul. Yuruk a văzut gestul, a urlat şi s-a ghemuit. Norhala a râs domol şi necruţător. Drake a pus arma la loc şi s-a întors spre mine.

— Nu pot, mi-a zis. Nu pot să fac asta.

— Stăpâni! a gemut eunucul, care se târa spre noi pe genunchi. N-am vrut să fac nimic rău. Am făcut totul din iubire pentru zeiţă. O slujesc de ani întregi. Am slujit-o înainte şi pe mama ei. Credeam că, odată plecaţi fata şi fratele ei, îi veţi urma şi voi fi din nou singur cu zeiţa. Şerkis nu le va face niciun rău; vă va primi şi vă va da înapoi dacă îl învăţaţi artele noi de luptă. Îndurare, stăpâni! Cereţi-i zeiţei să aibă milă!

Lacurile de abanos din ochii lui se luminaseră şi, sub efectul terorii, semnele bătrâneţii îi dispăruseră de pe faţă. Chipul, de o tinereţe terifiantă, ne implora.

— Ce-aşteptaţi? ne-a întrebat Norhala. Timpul trece, ar fi trebuit să fim deja plecaţi.

— Norhala, nu putem să-l ucidem, am răspuns. Când omorâm pe cineva, o facem într-o luptă loială. Tânăra şi fratele ei au dispărut. Nu moartea lui Yuruk îi va readuce printre noi. Trebuie să fie pedepsit, nu omorât.

O umbră de uimire i-a întunecat o clipă privirea.

— Cum doriţi, a răspuns ea în cele din urmă, pe un ton sarcastic. Nu vă înţeleg. Dar Yuruk nu mi-a dat ascultare. N-are importanţă ce hotărâţi; contează ce aleg eu să fac.

A arătat cu degetul cadavrele şi a adăugat cu o voce rece:

— Yuruk, adună-le şi fă-le grămadă.

Eunucul s-a ridicat, s-a îndepărtat plin de teamă de cele două stele care îl păzeau, apoi a tras cadavrele unul după altul în mijlocul încăperii şi le-a făcut stivă. Unul nu era mort. Degetele eunucului, asemenea unor gheare, i-au rupt gâtul muribundului. Apoi, a aruncat cadavrul pe stiva acum completă.

— Urcă! i-a ordonat Norhala.

Yuruk s-a aruncat la picioarele ei gemând, implorând. Tânăra femeie a îndreptat spre una dintre stele o privire care era un ordin. Steaua a alunecat înainte: corpul eunucului a părut să facă un mic salt în aer şi a ajuns pe stiva de cadavre.

Norhala a ridicat mâinile. Din cele două stele au ţâşnit flăcări albastre care au căzut peste Yuruk şi stiva de cadavre. Stiva a părut să fie brusc însufleţită de o mişcare înspăimântătoare; cadavrele s-au încordat, ca şi când ar fi vrut să se ridice. Din stele ţâşneau fulgere după fulgere; încăperea era plină de un zgomot de tunet. Cadavrele au ars, am ajuns cenuşă. A ieşit puţin fum, urât mirositor, pe care flăcările au părut să-l mistuie.

Şi, în locul unde se aflau îngrămădite cadavrele şi Yuruk, n-a rămas decât un norişor în care se învârtea trist o fărâmă de pulbere cenuşie. O adiere l-a făcut să dispară pe uşă. Stelele asistaseră nepăsătoare la sacrificiu! Norhala părea să nu-şi dea seama de oroarea care ne paraliza.

— Ascultaţi, ne-a spus ea. O iubiţi amândoi pe fată. Ce-aţi văzut nu înseamnă nimic faţă de ce va urma.

Ochii ei au aruncat fulgere.

— O onorez pe fată pentru bătălia pe care a dat-o, a adăugat ea. Cu toate că nu reuşesc să înţeleg cum a putut să omoare un număr atât de mare de oameni puternici şi înarmaţi. Mi-a câştigat inima. Şi, după ce o voi aduce înapoi, nu va mai fi jucăria mea, ci sora mea. Iar voi veţi fi ce va decide ea. Şi vai de cei care au luat-o!

A tăcut, trăgând parcă cu urechea. De afară, se auzea un fel de furtună tot mai violentă de tânguiri neîncetate.

— Dar am o răzbunare mai veche de împlinit, a continuat vocea de aur. Mi-e ruşine că am uitat mult timp ura, dorinţa, cruzimea. Am uitat totul pentru marea armonie. Dacă n-aţi fi fost voi, poate că nu m-aş fi trezit niciodată. Dar, acum, am ochii deschişi şi mă răzbun. După ce totul se va termina, mă voi întoarce la marea pace. Ascultaţi-mă amândoi. Cei pe care mă pregătesc să-i ucid sunt oameni răi; rele sunt şi femeile lor. Aşa e… de secole. Iar copiii lor, crescând, învaţă să le semene sau mor cu inima frântă. Mama mi-a spus toate astea cu mult timp în urmă.

S-a oprit din nou şi a părut să viseze un moment, apoi a continuat:

— Tatăl meu guverna la Ruszark. El şi mama erau buni şi blânzi; strămoşii lor construiseră Ruszark, după ce fugiseră din faţa lui Iskander. Şi, dintr-o familie nobilă, s-a născut Şerkis, o fiinţă rea, însetată de putere. Într-o noapte de teroare, s-a năpustit peste cei care îi erau fideli tatălui meu şi i-a ucis. Tata abia a avut timp să fugă din oraş împreună cu mama, cu care tocmai se căsătorise, şi un mic număr de susţinători. Întâmplarea i-a condus până aici şi au ajuns în mâinile celor care sunt acum ai mei. Apoi, mama, care era foarte frumoasă, a apărut în faţa celui care domneşte peste noi toţi; a găsit îndurare şi acesta a pus să se construiască pentru ea casa în care ne aflăm. Şi, după un timp, m-am născut eu. Dar nu în casa asta, nu, într-un loc

secret, plin de lumină, unde se nasc toţi cei din poporul meu. Mama mi-a arătat Ruszarkul, într-o zi, când eram mică; ea şi tata m-au dus prin pădure şi prin pasajul secret. Am văzut Ruszarkul; era un oraş mare, foarte populat, dar şi creuzetul răului şi al cruzimii. Tata şi mama nu erau ca mine. Duceau lipsa semenilor lor şi visau tot timpul să-şi reia locul printre ei. A venit o zi în care tatăl meu, împins de nostalgie, s-a aventurat până la Ruszark şi a încercat să adune susţinători care să-l ajute să recucerească oraşul. Şerkis l-a capturat, apoi a aşteptat, ştiind foarte bine că mama va veni după tatăl meu; ceea ce s-a şi întâmplat: m-a lăsat aici în grija lui Yuruk şi a plecat, însoţită de aceia dintre ai noştri care rămăseseră, în căutarea soţului ei. Şerkis a capturat-o şi pe mama. Tata a fost jupuit de viu, apoi, răstignit. Pielea i-a fost bătută în cuie de poarta oraşului. Şi, după ce s-a jucat destul cu mama, Şerkis a lăsat-o soldaţilor. I-a exterminat pe toţi partizanii tatălui meu, cu excepţia unuia singur, care a scăpat şi a venit să-mi povestească mie, care eram atunci doar o fetiţă, ce se întâmplase. M-a pus să promit că-i voi răzbuna pe toţi, apoi a murit. Anii au trecut, am uitat, pentru că nu sunt la fel ca tata şi ca mama. Vai mie că am putut să uit! Dar acum sună ceasul răzbunării pentru Norhala, care îi va strivi pe toţi, pe Şerkis, oraşul şi tot ce se găseşte în el.

În timp ce o ascultam, mă întrebam de ce mă minţise Yuruk: Discul n-o omorâse pe mama Norhalei, bineînţeles! Nu, Yuruk a minţit ca să se poată folosi de teroarea pe care ne-o stârnea, ca să ne alunge mai uşor.

Afară, chemările deveneau tot mai insistente. Una dintre stelele mari s-a îndreptat spre uşă şi a ieşit.

— Urmaţi-mă, a ordonat Norhala.

Am ieşit din casă în urma ei, a doua stea venind în spatele nostru. Şi, timp de câteva secunde, am rămas încremeniţi în prag: în faţa noastră, se

înălţa un monstru, un fel de sfinx colosal, fără cap, format dintr-o masă complexă de cuburi, piramide şi sfere, care alcătuiau acel corp fantastic şi labele lui enorme.

— Salut! a strigat Norhala. Salut, armata mea!

Monstrul a părut să facă un pas spre noi; din piept i-a ţâşnit un fel de trompă din cuburi şi sfere, care ne-a luat pe sus şi ne-a aşezat pe spatele animalului de oţel. M-am clătinat, apoi m-am trezit pe o mică platformă scânteind de ochi, în dreapta Norhalei; în stânga ei se găsea Dick.

Am simţit monstrul cuprins de o vibraţie de nerăbdare. Am întors capul; coada dragonului se întindea doi kilometri în urma noastră; spatele era în întregime plin de ţepi, de tentacule, de creste. Şi coada imensă biciuia aerul neîncetat.

— Înainte! a strigat Norhala.

Din gât i-a ieşit un cântec puternic şi armonios, din care răzbătea totuşi ecoul unor masacre fără număr.

Masa enormă s-a ridicat de la sol. Ne aflam la două sute de metri de pământ; o labă gigantică a păşit peste casă, alte zece au urmat-o.

Deasupra capetelor noastre, se iveau zorii. Am pornit direct spre linia falezelor în spatele cărora se afla oraşul unde se găseau Şerkis, Ruth şi Ventnor.

XXIV

RUSZARK

Animalul colosal înainta în mod uniform, ridicându-şi cu regularitate coloanele labelor, care se articulau în mii de îmbinări. Fiecare picior revenea pe pământ cu precizia mecanică a unei maşini de ştampilat.

Sub greutatea lor, copacii erau striviţi ca firele de iarbă. În spate, se înscriau, în negru pe verdele pădurii, semnele trecerii noastre, asemenea marii amprente pe care o văzusem în valea macilor albaştri. Vântul ne şuiera pe la urechi. Era din ce în ce mai lumină. Falezele se apropiau. Copacii cădeau unii după alţii şi zgomotul trunchiurilor zdrobite se contopea cu cântecul de luptă al Norhalei şi cu bătăile violente ale inimii mele.

Un tunel străpungea faleza şi ne îndreptam spre el. Creasta monstrului s-a lăsat în jos, labele au părut să se micşoreze. Am coborât la pământ. Monstrul s-a transformat într-o şopârlă cu gât interminabil, al cărei cap se găsea la câteva sute de metri înaintea noastră.

Călăream acum un şarpe de metal albastru şi scânteietor; „bidiviul” Norhalei se pregătea să pătrundă în tunel.

Am intrat; apoi, de acolo, am trecut printr-un defileu mai larg între versanţi abrupţi; după un timp, pasajul s-a îngustat din nou. Dragonul de metal pe care călăream s-a oprit; gâtul s-a secţionat deasupra locului unde ne aflam şi pe secţiune s-au articulat mii de cuburi, sfere şi piramide; gâtul a devenit un palier enorm din care s-au degajat braţe, fiecare terminat cu o

sferă. Braţele au părut să se încordeze şi, brusc, sferele cu care se terminau au început să se rotească cu mare viteză. Am observat în acel moment că fiecare sferă era înarmată cu un anumit număr de piramide, care se deschiseseră în formă de stea; peretele de stâncă a fost acoperit de un val de lumină violetă. Stelele au început să se rotească şi ele, revărsând torente de scântei…

Peretele s-a despicat, apoi s-a prăbuşit într-un nor de praf. Pasajul se lărgea văzând cu ochii. Şi, în acelaşi timp, dragonul înainta. În acel vacarm infernal, în acel foc de artificii monstruos, ne-am continuat drumul, orbi, surzi, un timp care mi s-a părut interminabil.

A răsunat un vacarm asemănător cu cel al unui vulcan. Zidul de stâncă s-a clătinat, s-a prăbuşit şi ne-am pomenit la lumina zilei.

Stelele s-au închis, reluându-şi forma iniţială de piramide; fiecare dintre fiinţele de metal, mari sau mici, şi-a reluat locul în structura dragonului, al cărui gât s-a lipit la loc. Am pornit din nou, escaladând bariera de granit aparent abruptă ce părea să tremure de suferinţă. Am ajuns în vârf şi, la mai puţin de şapte kilometri în faţa noastră, a apărut oraşul lui Şerkis, Ruszark. Te-ai fi crezut în faţa unui oraş din Antichitate revenit la viaţă, ca prin miracol, dintre paginile istoriei Persiei.

Construit pe o înălţime, Ruszark era situat într-o vale destul de îngustă cu fundul plat. Am zărit de departe scânteierea unui pârâu leneş. Valea era închisă de un cerc de faleze abrupte.

Am înaintat lent.

Aproape pătrat, oraşul era protejat de un rând dublu de ziduri din piatră cioplită. Primul era înalt de treizeci de metri, prevăzut cu turnuri de gardă, parapete şi bariere. La vreo trei sute de metri mai departe, se ridica a doua linie de fortificaţii.

Oraşul propriu-zis, care trebuia să fi avut o suprafaţă de douăzeci şi cinci de kilometri pătraţi, urca spre colină printr-o succesiune de terase largi. Era un oraş frumos, împodobit cu grădini în floare şi vegetaţie de toate felurile. Între casele din granit, cu acoperişuri roşii sau galbene, se ridicau turnuri şi turnuleţe. În vârful colinei, se putea zări o piaţă mare înconjurată de clădiri impozante, cu ziduri de marmură albă, cu acoperişuri aurii. Probabil temple şi palate.

Spre oraş goneau sute de mici personaje care îşi părăseau ogoarele; printre ei se puteau recunoaşte călăreţi înarmaţi, ale căror cămăşi de zale scânteiau în soare. Toţi păreau să alerge spre protecţia oferită de incinta oraşului.

Ne-am apropiat; puteam să auzim acum ecoul îndepărtat al gongurilor, al tobelor şi geamătul ascuţit al fluierelor. Zidurile se umpleau de mulţimi de soldaţi, ale căror armuri, căşti şi lănci luceau în lumină.

— Ruszark! a murmurat Norhala, făcând ochii mari şi zâmbind cu cruzime. Iată-mă la porţile tale şi niciodată n-am simţit o bucurie mai mare!

Părul de foc al tinerei femei flutura ca un drapel în bătaia furtunii. Norhala s-a sprijinit de mine şi m-am înfiorat la contactul cu ea.

Dragonul a reînceput să vibreze şi înaintarea noastră s-a accelerat. Vacarmul tobelor, gongurilor şi fluierelor a devenit mai puternic. Pe măsură ce ne apropiam de ziduri, vedeam mai clar mulţimea care se masase acolo. Eram în urma ultimilor fugari care alegau spre oraş. Dragonul a redus viteza. În momentul în care micii oameni se apropiau de porţi, le-am auzit închizându-se cu un pocnet sonor. Cuprinşi de panică, cei rămaşi afară au început să bată cu pumnii în porţi, s-au lipit de baza zidurilor, s-au ghemuit acolo sau au fugit pe lângă ele în speranţa că vor descoperi o gaură unde să se ascundă.

Dragonul a înaintat şi, în acelaşi timp, şi-a micşorat înălţimea, apoi s-a oprit la treizeci de metri de zidul exterior. Îl priveam de sus, de la mai bine de cincisprezece metri. În spatele crenelurilor erau postate companii de arcaşi pregătiţi să tragă, sute de oameni echipaţi cu suliţe. La intervale regulate, erau dispuse maşini de luptă puternice, făcute din lemn şi din metal, alături de care aşteptau grămezi de pietre mari rotunjite (am recunoscut catapultele); fiecare avea în preajmă un roi de soldaţi; aceştia încărcau pietrele mari şi întindeau frânghiile groase care, odată eliberate, aveau să lanseze proiectilele.

Între cele două ziduri galopau escadroane de călăreţi; şi, pe zidul interior, alţi soldaţi se pregăteau activ să apere aşezarea.

Oraşul însuşi clocotea, producea un zumzet monstruos, care te ducea cu gândul la o albină enormă şi înfuriată.

Am auzit răsunând trompetele şi am văzut ivindu-se pe zidul exterior un om îmbrăcat în întregime într-o armură purpurie scânteietoare. Sub cască, care amintea puţin de cea a cruciaţilor, se putea zări o faţă palidă şi plină de cruzime, care ne ţintuia cu o privire neagră, sălbatică, din care lipsea orice umbră de teamă.

Fără îndoială, acei oameni erau, după cum spusese Norhala, perverşi şi necruţători, dar nici pe departe laşi.

Omul cu armură purpurie a ridicat o mână.

— Cine sunteţi voi, care veniţi trecând prin stânci să atacaţi Ruszark? a strigat el. Suntem oare în război cu voi?

— Sunt în căutarea unui bărbat şi a unei tinere pe care mi i-aţi luat, hoţilor! a răspuns Norhala pe acelaşi ton.

— Caută-i în altă parte, a replicat omul în roşu. Nu sunt aici. Plecaţi fără întârziere, altfel asmut trupele pe voi şi nu veţi mai avea ocazia să plecaţi.

Norhala a izbucnit într-un râs ironic care l-a şfichiuit pe străin, ai cărui ochi negri se umpluseră de ferocitate, chipul lui exprimând şi mai multă cruzime.

— Vorbeşti mult, omuleţule! a exclamat tânăra femeie. Cum te cheamă?

— Mi se spune Kulun! a strigat bărbatul în roşu. Kulun, fiul puternicului Şerkis şi comandantul armatelor sale. Kulun, care vă va arunca pielea, la toţi trei, sub copitele iepelor şi corpurile jupuite la corbi ca să-i sperie! Eşti mulţumită de răspuns?

Râsul femeii a contenit pe dată; ochii ei l-au ţintuit pe bărbat cu o expresie de bucurie infernală, în timp ce murmura:

— Fiul lui Şerkis! Are un fiu…

În faţa ei, chipul plin de cruzime părea zeflemitor; în mod vădit, bărbatul era convins că Norhalei îi era frică. Iluzia lui n-a durat prea mult.

— Ascultă-mă bine, Kulun! a strigat tânăra femeie. Sunt Norhala, fiica unei alte Norhale şi a lui Rustem, pe care Şerkis l-a torturat şi asasinat. Du-te acum, mincinosule, fiu de câine, şi spune-i tatălui tău că eu, Norhala, sunt la porţile oraşului său. Şi ad-o cu tine pe tânără împreună cu fratele ei. Du-te!

XXV

ŞERKIS

O uimire prostească a apărut pe faţa lui Kulun. Părăsind parapetul, s-a lăsat să cadă în mijlocul oamenilor lui şi s-a auzit un sunet violent de trompetă. Din înălţimea fortificaţiilor, a zburat o ploaie de săgeţi şi de suliţe. Catapultele au părut să facă un salt înainte şi au început să arunce cu proiectile. Nu m-am putut stăpâni să nu mă înfior în faţa violenţei mortale a acestui atac.

Am auzit râsul cristalin al Norhalei. Înainte să ajungă la noi, săgeţile, proiectilele şi suliţele se opreau, prinse parcă de puzderiile de mâini mici ale dragonului, şi cădeau pe pământ.

Din dragon s-a ivit un braţ gigantic, terminat cu un ciocan format din cuburi. Ciocanul a lovit partea zidului în spatele căruia dispăruse armura purpurie a lui Kulun. În urma loviturii, pietrele s-au năruit şi, odată cu ele, soldaţii, care au fost îngropaţi sub dărâmături.

O spărtură de treizeci de metri s-a deschis în fortificaţii. Ciocanul a lovit din nou, mărind spărtura, apoi s-a retras; şi, pe toată lungimea dragonului, au apărut alte braţe ameninţătoare, asemănătoare cu primul.

Un strigăt de panică s-a auzit de pe metereze. Ploaia de săgeţi s-a oprit brusc; catapultele au încremenit şi s-a lăsat o tăcere îngrozită.

Kulan a înaintat din nou, cu braţele ridicate; aroganţa îi dispăruse.

— Să negociem! a strigat el. Să negociem, Norhala. Dacă îi înapoiem pe fată şi pe fratele ei, vă retrageţi?

— Adu-i, a răspuns ea. Şi spune-i lui Şerkis că-i poruncesc să vină împreună cu tine.

Kulun a părut să ezite o clipă. Braţele ameninţătoare ale dragonului s-au ridicat, gata să lovească.

— Plec să-i transmit porunca ta! a exclamat el.

A făcut un salt înapoi; armura roşie a scânteiat şi a dispărut în interiorul unui turnuleţ unde se găsea probabil o scară. Am început să aşteptăm.

Am zărit o mişcare de cealaltă parte a oraşului; trupe mici de oameni călare, căruţe trase de ponei fugeau din oraş prin porţile diametral opuse celor în faţa cărora ne aflam.

Norhala le-a văzut. Supunându-se unui ordin mut, o masă de obiecte de metal s-a desprins din dragon şi, rotindu-se, a format douăsprezece obeliscuri; o secundă mai târziu, trupa de obeliscuri se alinia în depărtare şi-i aducea pe fugari înapoi. Fără să-i atingă, fără să-i ameninţe, s-a mulţumit să-i încercuiască şi să-i împingă înapoi, aşa cum câinii ciobanilor readuc turmele speriate pe drumul cel bun. Fugarii au făcut atunci cale-ntoarsă în fuga mare.

De pe terase şi de pe ziduri, au răsunat strigăte ascuţite de teroare şi gemete. În depărtare, obeliscurile s-au împreunat şi s-au contopit într-o singură coloană groasă care s-a imobilizat, supraveghind porţile.

S-a stârnit o mişcare pe zid; săbiile au ţâşnit din teacă şi soarele a lucit pe lamele lor şi pe lănci. Au apărut două litiere închise cu perdele şi înconjurate de trei rânduri de soldaţi conduşi de Kulun.

Purtătorii s-au oprit şi au aşezat cu mare grijă litierele pe platforma ciopârţită. Unul dintre ei s-a apropiat de prima litieră şi a dat într-o parte perdelele.

Ruth a coborât prima, apoi Ventnor.

— Martin! am exclamat, fără să vreau, în timp ce Drake o striga pe Ruth. Ventnor a ridicat mâna să ne salute; am avut impresia că zâmbea.

Cuburile pe care ne aflam au făcut un salt înainte şi s-au oprit la mai puţin de treizeci de metri de prietenii noştri. Gărzile au ridicat imediat săbiile şi le-au îndreptat ameninţătoare spre prizonierii lor.

Puteam să văd acum că Ruth nu mai avea aceleaşi haine ca atunci când plecase. Purta o tunică scurtă care abia dacă îi ajungea până la genunchi şi-i lăsa umerii goi; buclele negre îi erau răvăşite. Furia de pe chipul ei era la fel de mare ca a Norhalei. Ventnor avea în frunte un semn însângerat pe toată lăţimea ei.

Am văzut tremurând perdelele primei litiere. A doua a fost luată de-acolo, arcaşii s-au tras înapoi şi, în locul lor, doisprezece arcaşi s-au aşezat în jurul celor doi prizonieri şi au pus genunchiul în pământ, pregătiţi să tragă.

Din litieră a ieşit un colos. Trebuia să fii măsurat peste doi metri. Umerii laţi, pieptul enorm, pântecele durduliu erau acoperite de o mantie violetă scânteind de pietre preţioase; pe părul des şi cărunt strălucea o coroană încrustată cu pietre scumpe.

Avându-l pe Kulun alături, a înaintat pe marginea spărturii făcute de dragon în zid, a examinat cu o privire netulburată braţele de metal care continuau să ameninţe meterezele oraşului, apoi a început să ne observe în tăcere.

— Şerkis! a murmurat Norhala, şi i-am simţit corpul înfiorându-se din cap până în picioare.

Am simţit tentaţia să ucid privindu-l pe bărbatul din faţa noastră. Chipul lui era chipul Răului însuşi, al celei mai reci cruzimi şi al bestialităţii. Ochii negri erau două fante subţiri înfundate în pliurile

grăsimii; maxilarul mare de jos îi atârna şi trăgea după el colţurile buzelor groase, conferindu-i gurii brutale un rictus permanent.

Un fulger de senzualitate a ţâşnit din ochii lui Şerkis în momentul în care privirea lui a întâlnit-o pe Norhala.

Dar, în pofida situaţiei, se simţea că era puternic, însufleţit de spiritul Răului, neîmblânzit. Aşa era Şerkis, poate descendentul lui Xerxes care, cu trei mii de ani înainte, domnise peste un univers.

Norhala a rupt tăcerea.

— Salut, Şerkis! a exclamat ea. Abia am bătut la uşa ta şi te-ai şi repezit să mă întâmpini. Salut, porc dezgustător, venin de viperă, larvă scârboasă!

Şerkis a părut să nu audă insultele.

— Vom negocia, Norhala, a răspuns el calm, cu o voce profundă şi sinistră.

— Să negociem? Şi cu ce, Şerkis? De când şobolanul negociază cu tigroaica?

Şerkis a dat din cap.

— Îi am pe aceştia doi, i-a atras el atenţia, arătându-i pe Ruth şi pe fratele ei. Poţi să ne ucizi, pe mine şi pe ai mei. Dar, înainte să fi făcut un gest, arcaşii mei vor străpunge inimile prizonierilor.

Norhala s-a uitat la el fără să mai zâmbească.

— Cu mult timp în urmă, Şerkis, ai asasinat două fiinţe care îmi erau dragi, a răspuns ea lent. Pentru asta am venit.

— Ştiu, a zis Şerkis, dând cu gravitate din cap. Dar asta n-are nicio legătură, Norhala. Tu vorbeşti despre o poveste veche, iar eu am învăţat multe de atunci. Şi pe tine te-aş fi asasinat, dacă aş fi ştiut unde să te găsesc. Dar, azi, aş face altfel. Regret că cei pe care îi iubeai au pierit în acest fel; crede-mă, regret sincer.

Din cuvintele lui răzbătea un sarcasm ciudat. Voia să spună că învăţase arta torturilor mai rafinate? Norhala a părut să interpreteze altfel vorbele lui Şerkis, se arăta mai puţin mânioasă şi curioasă de ce avea să urmeze.

— Nu, a continuat vocea răguşită cu calm. Toate astea nu mai au acum importanţă. Îi vrei pe acest tânăr şi pe sora lui. Ei sunt în puterea noastră. La cea mai mică ameninţare a ta, mor amândoi. Şi, în orice caz, tot eu sunt mai câştigat, pentru că te lipsesc pentru totdeauna de ce-ţi doreşti. Orice s-ar întâmpla, Norhala, eu sunt învingătorul; chiar dacă mă ucizi. Asta contează acum, Norhala.

O expresie fugară de îndoială a trecut peste chipul tinerei femei şi am surprins o luminiţă de triumf în ochii lui Şerkis.

— Ce propui? a întrebat Norhala cu voce ezitantă.

Mi s-a strâns inima simţind-o atât de nesigură pe ea.

— Dacă pleci fără să mai aduci alte stricăciuni zidurilor mele, dacă promiţi să pleci imediat ce-ţi voi înapoia prietenii şi nu mai vii niciodată, ţi-i voi da înapoi. Dacă refuzi, vor muri.

— Dar ce garanţii ceri? Zeii tăi nu sunt şi ai mei, Şerkis, aşa că nu-mi poţi cere să jur pe ei. Adevărul e că eu, Norhala, n-am zei. Ce mă împiedică să accept târgul pe care mi-l propui şi să-ţi distrug oraşul îndată ce se vor afla în posesia mea?

— Norhala, nu-ţi cer nimic mai mult decât cuvântul tău, a răspuns Şerkis. Cunosc familia din care te tragi. Strămoşii tăi nu şi-au încălcat niciodată promisiunile. Între noi doi, cuvântul tău e de ajuns, o, fiică de regi, prinţesă regală!

În vocea lui se simţea o nuanţă care, fără să ajungă la slugărnicie, arăta că Şerkis o trata pe Norhala de la egal la egal. Chipul tinerei femei a devenit mai puţin ostil. Şi am fost obligat să laud inteligenţa acelui tiran grosolan:

tactica lui nu era lipsită de subtilitate; ştiuse să aleagă singurul argument care i-a permis să fie sigur că Norhala îl va asculta şi să tragă de timp. Se va lăsa ea înşelată de viclenia lui?

— E adevărat, a răspuns cu mândrie Norhala, deşi e de mirare că tu, Şerkis, ale cărui promisiuni sunt vorbe în vânt, socoteşti necesar să aminteşti de onoare.

— M-am schimbat mult, prinţesă, şi am învăţat multe. Cel care-ţi vorbeşte nu mai este omul pe care, pe bună dreptate, ai fost învăţată să-l urăşti.

— Se poate să fii sincer. Eşti cu siguranţă diferit de ce-mi închipuisem. (Părea mai mult de jumătate convinsă.) Ai avut dreptate că, *dacă* promit, voi pleca şi nu voi mai face rău.

— Şi de ce să pleci, prinţesă? a întrebat el cu mult calm. Prinţesă? Nu, regină! Nu aparţinem amândoi aceluiaşi popor? Nu suntem de aceeaşi rasă? Hai să ne unim puterile! Nu cunosc ce poate să fie maşina de luptă care te poartă, dar ştiu că, dacă ne unim, amândoi vom putea să cucerim lumea. Îl vei învăţa pe poporul meu cum să construiască aceste maşini, Norhala, şi te vei căsători cu fiul meu. Astfel, cât voi trăi, vei domni împreună cu mine. Iar, la moartea mea, vei domni împreună cu Kulun. Să uităm trecutul, o, regină! Vino la noi cu puterea şi frumuseţea ta; adu-ne ştiinţa şi forţa ta. Vino să domneşti asupra lumii!

A tăcut. Peste fortificaţii, peste întregul oraş se lăsase o linişte profundă plină de speranţe.

A răsunat un strigăt:

— Nu, Norhala! a izbucnit Ruth. Să n-ai încredere în el! Îţi întinde o cursă. M-a umilit, torturat…

Şerkis s-a întors pe jumătate şi am văzut cum îi apărea pe faţă o umbră infernală. Ventnor a dus mâna la gura surorii sale ca să-i înăbuşe strigătul.

— Fiul tău, a zis repede Norhala, ceea ce l-a făcut pe Şerkis să-şi alunge cruzimea de pe faţă şi s-o soarbă din ochi pe tânăra femeie. Fiul tău şi coroana, şi imperiul lumii! Îmi oferi toate astea? a adăugat ea cu o voce înflăcărată. Toate astea sunt ale mele, Norhala?

— Astea şi multe altele! a exclamat Şerkis, al cărui corp mare tremura de dorinţă. Dacă asta e voia ta, o regină, eu, Şerkis, îţi voi lăsa tronul şi mă voi aşeza la dreapta ta, gata să-ţi îndeplinesc cele mai mici porunci.

Norhala l-a observat un moment.

— Norhala, nu accepta, i-am şoptit. Vrea doar să-ţi descopere secretele.

— Aş vrea să-mi văd viitorul soţ! a strigat Norhala drept răspuns. Spune-i fiului tău să vină în faţă, Şerkis.

Şerkis a părut uşurat; a schimbat o privire furişă cu Kulun şi mi s-a părut că zăream în ea strălucirea unui triumf diabolic.

Am văzut-o pe Ruth tremurând în braţele lui Ventnor. Pe metereze a răsunat un imens strigăt de bucurie, care s-a transmis până la terasele din centrul oraşului.

— Ţinteşte-l pe Kulun, mi-a şoptit Drake, scoţându-şi pistolul. Eu mă ocup de Şerkis. Şi să ocheşti bine.

XXVI

RĂZBUNAREA NORHALEI

Norhala ne-a oprit cu un gest.

Kulun şi-a desfăcut casca, a scos-o, apoi, a ieşit în faţă şi a ridicat braţele spre Norhala.

— Un bărbat puternic! a exclamat ea, pe un ton de încuviinţare. Salut, viitorul meu soţ! Dar stai o clipă. Aşază-te lângă tânărul pe care am venit să-l iau de la ai tăi. Vreau să vă văd unul lângă altul.

Kulun s-a încruntat. Dar Şerkis i-a adresat un zâmbet plin de subînţelesuri şi i-a şoptit ceva. Kulun a făcut câţiva paşi înapoi, fără tragere de inimă. Arcaşii au lăsat în jos arcurile şi, sărind în picioare, s-au îndepărtat ca să-l lase să treacă.

La fel de iute ca limba unui şarpe, un tentacul terminat cu o piramidă a ţâşnit din dragon şi, strecurându-se printre arcaşi, i-a luat pe sus pe Ruth, Ventnor şi Kulun.

La fel de rapid i-a aşezat pe prietenii noştri la picioarele Norhalei apoi s-a îndreptat spre cer, ţinându-l ca o mână pe fiul lui Şerkis.

De pe ziduri s-a auzit un strigăt prelung de oroare; Şerkis părea să se usuce brusc. S-a auzit atunci râsul cristalin şi nemilos al tinerei femei.

— Să fii prost şi gras! a exclamat ea. O, Şerkis, câine mârşav, chiar ţi-ai pierdut inteligenţa odată cu anii? Chiar credeai c-am să cad în capcana ta grosolană? Prinţesă! Împărăteasa lumii! Bătrân senil, te-am învins cu propriile-ţi arme. Ce gaj îmi mai poţi oferi acum?

Cu gura deschisă, privirea rătăcită, tiranul a ridicat încet braţele să implore.

— Vrei să-ţi înapoiez soţul pe care mi-l ofereai? a propus Norhala, râzând întruna. Ei bine, ia-l înapoi!

Tentaculul de metal care îl ţinea pe Kulun a căzut la picioarele lui Şerkis şi, cu aceeaşi mişcare, l-a strivit pe fiul tiranului cum ar fi făcut cu un ciorchine de struguri.

Mai înainte ca soldaţii să fi putut face un pas, tentaculul s-a ridicat deasupra lui Şerkis, care privea cu oroare ce mai rămăsese din fiul lui. Tentaculul nu l-a lovit, l-a tras la el, aşa cum un magnet atrage un ac, şi l-a lăsat să se legene în gol, ca apoi să-l aşeze la doi metri de noi.

Norhala nu mai râdea. Se uita încruntată în ochii plini de răutate ai lui Şerkis.

— Ţi-a sunat ceasul din urmă. Vei pieri împreună cu tot ce-ţi aparţine, a murmurat ea. Dar nu vei fi cruţat de spectacolul acestui sfârşit. Vei vedea totul, până în ultima clipă.

Tentaculul a aruncat în aer corpul lui Şerkis, l-a prins şi l-a culcat la baza piramidei cu care se termina. Un moment, tiranul a luptat să scape de forţa care îl reţinea. Ar fi vrut probabil să se repeadă la Norhala şi s-o ucidă înainte să moară.

Dar a înţeles repede că tentativa lui era inutilă, pentru că s-a ridicat cu multă demnitate şi şi-a îndreptat privirea spre oraşul lui. Acolo, domnea o tăcere impresionantă.

— Sfârşitul, a murmurat Norhala.

Dragonul de metal a fost străbătut de o vibraţie rapidă şi şi-a lăsat în jos toate braţele în acelaşi timp. Loviturile au făcut să se prăbuşească zidurile deja zdruncinate şi, odată cu ele, a căzut o mulţime de soldaţi într-un nor de praf.

Spărtura măsura acum o mie cinci sute de metri şi se putea zări confuzia, haosul care domnea în interiorul oraşului. Am putut să constat încă o dată că oamenii lui Şerkis nu erau laşi: o ploaie de săgeţi şi de pietre a zburat până la noi, dar zadarnic.

Apoi, prin porţi, a ieşit un val de călăreţi care, agitându-şi suliţele şi săbiile, s-au năpustit asupra dragonului de metal. Atacul lor a servit la fuga unor călăreţi care, dând pinteni poneilor, şi-au căutat refugiul în cealaltă parte a câmpiei, printre înălţimi: erau bogaţii oraşului, bărbaţi şi femei. Pe urmele lor s-au repezit nenumăraţi oameni, pe jos, care s-au răspândit pe câmp.

În faţa atacului călăreţilor, dragonul şi-a scurtat cele două extremităţi care, lărgite ca două capete monstruoase de cobre, s-au aşezat fiecare în semicerc. Cele două semicercuri s-au apropiat, s-au unit şi i-au prins pe călăreţi într-un cleşte viu.

Armatele lui Şerkis nu mai puteau acum nici să fugă, nici să se apere; erau prinse în capcana vie care se strângea din ce în ce mai mult. Între aceste două ziduri în mişcare a început tumultul unei panici înspăimântătoare. Am închis ochii…

Se auzeau nechezatul înnebunit al cailor, urletul oamenilor… Apoi, s-a aşternut tăcerea.

Înfiorat, am deschis ochii. În locul unde, cu două secunde în urmă, luptau călăreţii, se întindeau două spaţii circulare, lucitoare, înroşite de sânge. Nimic altceva. Bolnav de oroare, mi-am întors ochii în altă parte şi am văzut unduindu-se în câmpie un şarpe fantastic format din sfere şi cuburi încrustate cu piramide. Parcă în joacă, şarpele de metal îi înconjura pe fugari, îi strivea, apoi îi arunca într-o parte, zdrobiţi, pulverizaţi. Unii, în disperarea lor, veneau înaintea monstrului; alţii se lăsau în genunchi în faţa

lui în speranţa să-l îmbuneze. Dar şarpele imens de metal îşi continua distrugerea inexorabilă.

Curând, în câmpie n-au mai fost fugari. Atunci, dragonul care ne transporta s-a mărit cu treizeci de metri şi a lăsat să-i cadă toate braţele peste oraş. În acelaşi timp, corpul dragonului s-a despicat în sute de fisuri de unde au ieşit dintr-o dată cuburi, sfere, piramide şi, cât ai clipi, toate acele forme de metal s-au grupat şi au apărut, în dreapta şi în stânga noastră, zeci de războinici giganţi şi groteşti. Se ridicau pe şase picioroange imense, care le susţineau corpurile globulare alcătuite din sfere grupate din care ieşeau zece braţe colosale în formă de bice. Şi, pe toată suprafaţa lor, străluceau ochii minusculi ai roiurilor de metal.

„Războinicii" au scos un geamăt de nerăbdare la care a părut să răspundă dragonul nostru. Apoi, s-au repezit spre oraş.

Incinta interioară s-a prăbuşit. Războinicii de metal au continuat să avanseze, strivind sub ei pietrele şi oamenii.

I-am văzut, într-o străfulgerare, pe supravieţuitorii din Ruszark fugind, îngroziţi, spre cartierele de sus ale oraşului, căutând refugiu în temple şi omorându-se între ei în această fugă. Se putea admira, în acest stadiu, graţia oraşului lui Şerkis, ale cărui grădini reuşeau să trimită până la noi parfumurile lor amestecate. Dar războinicii de metal îşi continuau misiunea. Zidurile cădeau, casele pocneau ca nişte coji de ou, îngropându-i sub dărâmături pe supravieţuitorii ce luptau să ajungă la ieşirile secrete. Războinicii de metal călcau pe ruine şi îi urmăreau.

Pas cu pas, monstrul de metal distrugea oraşul.

Nu mai simţeam nici furie, nici milă, ci doar un fel de jubilare care urla în mine ca şi cum aş fi fost unul dintre elementele acelui ciclon distrugător. În minte mi se strecura ideea că distrugerea la care asistam

conţinea un adevăr pe care ar fi trebuit să-l recunosc de mult timp. Am descoperit urâţenia acelor forme verzi, asimetrice, care se numeau copaci şi ridicolul micilor fiinţe care fugeau urlând. Toate acele turnuri, case nu erau nimic altceva decât diformităţi.

Era acolo ceva dezordonat, dizgraţios, care trebuia să dispară, strivit sub greutatea monstrului de metal; el ar fi ştiut să facă să renască armoniile planului neted, ale curbei perfecte, ale unghiului pur.

Totuşi, o voce din străfundul meu lupta să se facă auzită. Insista, asemenea palpitaţiilor ritmice, înăbuşite, ale durerii, ale disperării. Bătea în inima mea, se străduia să trezească umanitatea din mine.

Mi-am dat seama că acea voce erau hohotele de plâns ale lui Şerkis. Faţa mare îi era scofâlcită, obrajii îi cădeau în pliuri îndurerate, orice urmă de cruzime dispăruse. În ochii lui, răutatea fusese spălată de lacrimi. Zdruncinat de durere, privea cum îi dispăreau poporul şi oraşul.

Necruţătoare, Norhala nu-şi lua ochii de la el, ca şi cum n-ar fi vrut să piardă nimic din spectacolul acelei deznădejdi.

Mai aveam puţin până să atingem vârful colinei. Între noi şi marile structuri albe din partea de sus a oraşului se aflau mii de fiinţe omeneşti. Se lăsau în genunchi în faţa noastră, ne implorau, se încăierau, încercau să dispară în mulţimea din care făceau parte. Băteau la porţile închise ale sanctuarelor, se căţărau pe coloane, se împrăştiau pe acoperişurile aurite.

A existat un moment de haos, al cărui centru eram noi. Apoi, templele şi palatele s-au despicat, s-au prăbuşit. Am avut timp să zăresc basoreliefurile scânteind de argint şi aur, strălucirea pietrelor preţioase, sclipirea draperiilor somptuoase sub care se ascundeau bărbaţi şi femei.

Ne-am apropiat de ei şi i-am zdrobit.

Hohotele lui Şerkis au încetat. I-am văzut capul căzând greoi pe umăr şi ochii închizându-i-se.

Războinicii de metal s-au unit, s-au contopit într-un imens tăvălug care s-a rostogolit pe colină, nivelând, strivind totul în calea lui. În depărtare, şarpele de metal îşi continua jocul sinistru printre ultimii supravieţuitori care se răspândiseră în câmpuri.

Dragonul s-a oprit. Un lung moment, Norhala a privit corpul năruit al bărbatului căruia îi aplicase pedeapsa cea mai îngrozitoare. Apoi, braţul de metal care îl ţinea pe Şerkis a început să se învârtească. Tiranul şi-a luat zborul, iar mantia care fâlfâia în jurul lui îl făcea să semene cu un liliac mare şi albastru. A aterizat în piaţa care fusese mândria lui, coroana oraşului său; corpul frânt a format o pată albastră în acel spectacol trist.

Foarte sus în aer, am văzut apărând un punct negru care, foarte repede, a început să se mărească: era un vultur.

— Ţi-am lăsat totuşi o bucată de carne! i-a strigat Norhala.

În vârtejul aripilor sale negre, pasărea de pradă s-a lăsat brusc lângă pata albastră şi şi-a înfipt ciocul în ea.

XXVII

„TOBELE DESTINULUI”

Am coborât lent acea colină pustiită, unde nu se mai vedea nici urmă de viaţă omenească, nici de verdeaţă.

Tragedia îngrozitoare care se derulase îmi acaparase întreaga atenţie. Nu avusesem timp să mă gândesc la prietenii mei. Dar, acum, când înţelegeam amploarea distrugerii la care asistasem, îmi întorceam privirile spre ei ca să găsesc îmbărbătare. Încă o dată, m-am mirat vag de toaleta sumară a lui Ruth şi m-am întrebat şi ce provocase linia însângerată care îi marca fruntea lui Ventnor.

— Martin, ce ţi-au făcut? am strigat.

— Aşa m-au trezit, a răspuns el calm. Ar trebui probabil să le fiu recunoscător, dar intenţiile lor nu erau deloc prieteneşti.

— L-au torturat, a explicat Ruth, cu o voce încordată, tristă. Vorbea în persană, probabil ca să înţeleagă şi Norhala, mi-am zis pe moment. N-am ghicit că fata putea să aibă un motiv mai profund să se exprime în limba lui Şerkis. L-au chinuit îngrozitor până în momentul în care şi-a venit în fire. Iar pe mine, a adăugat ea, ridicând pumnii strânşi, m-au despuiat de haine ca pe o sclavă. M-au plimbat prin oraş şi poporul a râs de mine. M-au dus în faţa acelui porc pedepsit de Norhala şi m-au dezbrăcat în faţa lui. Mi-au torturat fratele sub ochii mei. Toţi erau răi. Ai făcut bine, Norhala, că i-ai exterminat!

A apucat mâinile tinerei femei şi s-a lipit de ea. Norhala şi-a cufundat în ochii fetei privirea ochilor ei mari şi cenuşii, în care mânia lăsa locul seninătăţii.

— Am făcut-o sora mea, a răspuns ea, cu vocea îndepărtată din primele zile. Acum, noi două vom putea să trăim în pace împreună. Doar dacă nu există, undeva în lume, alte fiinţe pe care doreşti să le vezi murind. Atunci, vom merge acolo cu legiunile noastră să-i strivim aşa cum i-am strivit pe aceştia.

Am simţit că mi se oprea inima, pentru că, în ochii lui Ruth, apăreau umbre asemănătoare cu acelea pe care le vedeam în ochii Norhalei şi o pace neomenească. În cele din urmă, am avut-o în faţa mea pe sora geamănă a Norhalei.

Braţele albe ale tinerei femei au cuprins-o pe fată; buclele negre s-au amestecat cu cele arămii.

— Surioară, a murmurat Norhala. Îi poţi păstra pe aceşti oameni lângă tine cât de mult doreşti. Sau, dacă preferi, îi poţi trimite în lumea de unde vin. Dar tu şi cu mine, surioară, vom trăi împreună în imensitate, în pace. Vrei să fie aşa?

Fără cea mai mică ezitare, fără o privire spre noi — fratele, bărbatul care o iubea, vechiul ei prieten —, Ruth s-a ghemuit lângă Norhala şi şi-a sprijinit capul pe sânul virginal.

— Aşa să fie! a murmurat ea. Sunt obosită, Norhala, obosită de omenire.

O tandreţe extatică, supranaturală a apărut pe chipul încântat al tinerei femei care, cu un aer provocator, a lipit-o pe fată de ea.

— Ruth! a strigat Drake, repezindu-se la ea.

Tânăra nici măcar n-a observat. Drake a fost împins înapoi imediat de forţa invizibilă.

— Aşteaptă, l-a sfătuit Ventnor. În acest moment, toate eforturile tale sunt inutile.

În vocea lui am simţit o nuanţă ciudată de înţelegere şi o simpatie curioasă în privirea răbdătoare şi calmă îndreptată spre cele două femei îmbrăţişate.

— Să aştept! a exclamat Dick Drake. Nu vedeţi că vrăjitoarea asta ne-o ia?

S-a repezit iar înainte, apoi a dat înapoi, împins parcă de un braţ invizibil. S-a oprit lângă noi. Ventnor s-a străduit să-l ţină pe loc. Şi, în timp ce Drake lupta să se elibereze, dragonul de metal s-a oprit şi s-a deschis ca să înghită monştrii de oţel care striviseră oraşul.

Ne-am simţit ridicaţi în aer; între noi şi grupul pe care îl formau femeia şi fata a apărut o fisură care s-a lărgit cu iuţeală.

Falia ne despărţea de Ruth atât de definitiv, încât s-ar fi zis că tânăra trecuse în altă lume; numai vocile noastre mai puteau să ajungă la ea.

Ventnor, Drake şi cu mine ne aflam acum pe platforma unui turn a cărei replică exactă se ridica la treizeci de metri de noi şi unde se aflau Norhala şi Ruth.

Dragonul s-a pus lent în mişcare şi am pornit tăcuţi pe drumul de întoarcere. După ce am trecut prin tunel, a ajuns până la noi, de foarte departe, un zgomot asemănător cu bătăile înăbuşite a nenumărate tobe. Dragonul de metal a tremurat; sunetul s-a stins. Dragonul şi-a continuat drumul printre copaci.

Ventnor a prins viaţă, vrând să vorbească. Am văzut atunci cât de mult suferise: avea faţa slăbită, aş fi fost tentat să spun dezincarnată, purificată

nu numai de suferinţă, ci şi de o revelaţie interioară şi secretă.

— Inutil, Drake, a spus el cu o voce absentă. Totul este acum în mâinile zeilor. Ale zeilor noştri sau ale zeilor de metal? Habar n-am. Dar ştiu un lucru: după cum vor fi mai puternici zeii noştri sau ai lor, o vom recuceri pe Ruth sau o vom pierde pentru totdeauna, însă nu va mai avea importanţă.

— Ce vrei să spui, Martin? am izbucnit.

— E marea criză, a răspuns el. Nu putem face nimic, Walter, nimic.

S-a auzit din nou răpăitul din depărtare.

— Tobele, a şoptit Ventnor. Tobele Destinului. Ce anunţă? O a doua naştere a Pământului şi dispariţia omului? Sau, dimpotrivă, sfârşitul… acestora?

Răpăitul s-a stins în timp ce ascultam. Nu se mai auzea decât trosnetul copacilor striviţi de dragon în mersul lui. Norhala şi Ruth stăteau nemişcate.

Deodată, răpăitul a izbucnit din nou; nu înăbuşit, ci, de data asta, asemenea unui răget, unui bubuit de tunet care ne-ar fi răsunat în urechi. Răpăitul a devenit mai puternic; sub picioarele noastre, dragonul a început să vibreze în acelaşi ritm. Am văzut-o pe Norhala ridicând capul brusc şi trăgând cu urechea.

— Tobe? a mormăit Drake. Vrei să spui bubuituri de tun.

Canonada s-a auzit şi mai puternic. Dragonul s-a oprit. Turnul pe care se aflau Norhala şi Ruth s-a aplecat încet şi le-a lăsat pe cele două femei lângă noi.

Dragonul s-a rupt în două părţi. În faţa ochilor noştri, s-a ridicat o piramidă doar cu puţin mai scundă decât aceea a lui Keops, în care au intrat sute de cuburi. Apoi, piramida s-a îndepărtat.

Norhala a scos un strigăt, unul singur, asemenea unei trompete furioase. Piramida s-a oprit, a ezitat, a părut gata să se întoarcă. Canonada s-a auzit iar, poruncitoare ca un ordin. Piramida a pornit înainte cu mare viteză.

Făcând ochii mari de stupefacţie, Norhala a părut să ezite preţ de o clipă. Apoi, de pe buzele ei roşii a ţâşnit o furtună de apeluri sacadate. Ceea ce mai rămăsese din dragon s-a năpustit înainte. Părul de foc al Norhalei fâlfâia şi trosnea; în jurul corpului de un alb de perlă, în jurul lui Ruth a început să se formeze un halo scânteietor.

Am zărit de departe o scânteie de safir; casa Norhalei. Piramida nu mai era foarte departe. Şi prin cap mi-a trecut gândul că forma aceea metalică nu conţinea nici sfere, nici piramide. În schimb, porţiunea de dragon care ne transporta nu conţinea, în afară de cuburile tremurătoare care formau platforma pe care ne aflam, nimic altceva decât sfere şi tetraedre.

Scânteia de safir se mărise; eram pe cale să câştigăm teren faţă de piramida pe care încercam s-o ajungem din urmă. Am văzut-o transformându-se într-o coloană fantastică din care s-au ivit picioroange monstruoase şi, pe aceste picioroange, coloana a păşit peste casa Norhalei.

Domul albastru se afla în faţa noastră. Ne-am simţit ridicaţi încet şi aşezaţi în faţa intrării. Ceea ce mai rămăsese din dragonul de metal a dispărut în ceaţă, în urma coloanei.

În acel moment, am citit pe chipul Norhalei o incertitudine sfâşietoare.

— Mi-e teamă, a murmurat ea.

Strângând-o şi mai puternic pe Ruth în braţe, ne-a făcut semn să intrăm şi a intrat şi ea, urmată de trei sfere mari şi două piramide.

Nohala a aşezat-o pe Ruth pe un teanc de pânză mătăsoasă.

— Mi-e teamă pentru tine, i-a şoptit ea tandru, în timp ce tânăra o privea în ochi încrezătoare. Încă nu poţi să treci prin foc ca mine, surioară. Odihneşte-te aici până mă întorc. Îţi las astea să te păzească şi să-ţi dea ascultare.

Le-a făcut semn celor cinci forme metalice, care s-au aşezat în jurul lui Ruth. Norhala i-a sărutat fetei ochii căprui.

— Dormi până mă întorc, a murmurat ea.

Apoi, a ieşit din casă fără să se uite la noi. Am auzit cum era întâmpinată afară de un cor înăbuşit, apoi s-a aşternut tăcerea.

XXVIII

RUTH-NORHALA

Un timp, n-am rostit nici un cuvânt în penumbra încăperii. Toţi erau cufundaţi în gânduri. În depărtare, bubuiturile continuau fără întrerupere, acoperite uneori de detunăturile a mii de piese de artilerie şi de un vacarm metalic oribil. Dar răpăitul nu se mai oprea.

Ruth dormea fără să audă nimic, cu obrazul sprijinit de braţ; cele două piramide mari stăteau în spatele ei; o sferă se afla la cap, cealaltă, la picioare; a treia se plasase între tânără şi noi.

Trecând pe lângă a treia sferă, Ventnor s-a aplecat spre sora lui. Nici sferele, nici piramidele n-au mişcat; s-au mulţumit să-l supravegheze, în timp ce-şi lipea urechea de pieptul lui Ruth ca să-i asculte bătăile inimii şi să-i verifice pulsul. În fine, s-a ridicat şi ne-a făcut semn cu capul ca să ne liniştească.

Apoi, s-a întors la noi.

O detunătură monstruoasă a făcut să se cutremure casa albastră. Ruth s-a agitat; a încruntat sprâncenele şi a strâns pumnii. Sfera de la capul ei a lunecat pe rând spre celelalte două, ca şi cum le-ar fi consultat. Ruth a gemut, corpul i s-a ridicat, s-a încordat; a deschis ochii. Părea să contemple, prin noi, o viziune terifiantă, dar vedea parcă prin ochii altuia şi suportând suferinţe care nu erau ale ei.

Cele trei sfere s-au alăturat. Pe chipul lui Ventnor am citit milă şi o nespusă uşurare. Spre marea mea surprindere, angoasa lui Ruth părea să-l

liniştească.

— Vede prin ochii Norhalei, mi-a şoptit el; simte ce simte ea. Lucrurile merg prost acolo. Dacă am putea s-o lăsam pe Ruth aici, ne-am putea duce să vedem…

Ruth a sărit în picioare şi strigătul ei a semănat cu cel al Norhalei. Instantaneu, cele două piramide s-au deschis şi s-au transformat în două stele, care au scăldat-o pe fată cu lumina lor violetă; formele ovoide ale vârfurilor aveau o strălucire ameninţătoare.

Ruth ne-a aruncat o privire mânioasă; ovoidele au devenit şi mai strălucitoare.

— Ruth! a strigat-o încetişor Ventnor.

O umbră a domolit strălucirea cruntă a frumoşilor ei ochi; ceva omenesc a părut să lupte în adâncul acelei priviri ca să se exprime, să iasă la suprafaţă, apoi a dispărut. Chipul ei a căpătat o expresie de disperare totală — disperarea unui suflet care, după ce a refuzat încrederea în semenii ei ca s-o dăruiască celor pe care îi crezuse îngeri, şi-a văzut încrederea înşelată.

A scos încă o dată un strigăt de mânie. Sfera centrală a alunecat, a ridicat-o, a alunecat spre uşă.

— Ruth! a strigat Drake, în glas cu aceeaşi disperare care se citea pe chipul fetei.

Şi s-a repezit înaintea sferei să-i bareze calea.

Sfera s-a oprit o secundă şi, în acest răstimp, sufletul fetei s-a trezit.

— Nu, nu! a strigat ea.

Printre buze i-a ieşit un apel sălbatic, nesigur. Stelele ameninţătoare s-au închis; cele trei sfere s-au întors în loc, mirate parcă. Cea care o purta pe Ruth a aşezat-o încet jos. Un moment, sferele şi piramidele au dansat în faţa fetei, apoi toate cinci au ieşit pe uşă.

Ruth s-a clătinat plângând. Parcă fără să vrea, a alergat spre ieşire şi a fugit. Ne-am repezit după ea. Am văzut-o, foarte departe în faţa noastră, gonind spre groapă. Am urmat-o alergând din toate puterile. Casa de culoarea safirului a dispărut în urma noastră. Ne apropiam de perdeaua de ceaţă luminoasă. Deodată, Drake, cu un ultim efort, a prins-o din urmă şi amândoi s-au rostogolit pe solul uniform al drumului. Ruth a luptat în tăcere să se elibereze, cu dinţii, cu unghiile.

— Repede! mi-a şoptit Ventnor. Taie-mi mâneca.

Fără să pun vreo întrebare, am scos cuţitul şi am tăiat mâneca de la nivelul umărului. Mi-a smuls-o din mână, s-a lăsat în genunchi lângă capul surorii sale, a băgat o parte de mânecă în gura ei, apoi a legat totul astfel încât acel căluş să stea fix.

— Ţine-o, i-a cerut lui Drake.

Apoi, s-a ridicat, suspinând de uşurare, în timp ce ochii lui Ruth îl ţintuiau plini de ură.

— Taie şi cealaltă mânecă, mi-a ordonat Ventnor.

După ce am tăiat-o, s-a aplecat iar spre sora lui, a imobilizat-o pe pământ cu un genunchi pe gât, a întors-o şi i-a legat mâinile la spate. Fata nu s-a mai zbătut. Ventnor a întors-o încet pe spate.

Ruth nu mai mişca.

— Este în ea prea puţin din Ruth şi prea mult din Norhala, mi-a explicat Martin. Dacă s-ar fi gândit să mai scoată un strigăt, ar fi putut să atragă aici un regiment de obiecte de metal ca să ne facă bucăţele. Sper că nu credeţi că Ruth se află în faţa voastră, nu?

— Dar i-ai făcut rău! a protestat Drake, uitându-se la fată care, acum, îl privea imploratoare.

— I-am făcut rău! a exclamat Ventnor. E sora mea, bătrâne, şi ştiu ce fac. Nu vezi cât de puţin a mai rămas în ea din fata pe care o iubeşti? Cum

de-i aşa, nu ştiu. Dar nu uit cum a ştiut Norhala să-l înşele pe Şerkis. Vreau s-o văd pe sora mea redevenind ea însăşi şi o ajut. Priviţi-o!

Chipul ei nu semăna deloc cu faţa lui Ruth; exprima furia rece care o însufleţise pe Norhala în timp ce-l privea pe Şerkis plângând în faţa distrugerii oraşului său. Şi, brusc, chipul i s-a transformat, redevenind al lui Ruth, un chip trist, implorator.

— Ruth! a strigat Ventnor. Cât timp mă poţi auzi, răspunde dacă n-am dreptate!

Tânăra a dat din cap cu vigoare, apoi, a căpătat din nou chipul Norhalei.

— Trebuie să ştim ce se întâmplă, a spus Ventnor, după ce o nouă bubuitură de tunet urmată de un fulger au răzbătut prin ceaţă. Taie-ţi o mânecă, i-a ordonat el lui Drake. Îi vom lega picioarele lui Ruth şi o vom duce noi.

Am făcut întocmai şi am pornit repede la drum; corpul lui Ruth se legăna între frate şi iubit. Am intrat în perdeaua de ceaţă şi ne-am înfiorat de ceea ce vedeam.

XXIX

SFÂRŞITUL NORHALEI

Ne aflam pe marginea gropii. Oraşul era distrus. Se distrusese probabil singur, fiecare dintre elementele care îl formau luptând unele împotriva celorlalte, deoarece se mai puteau zări încă forme de metal care se luptau între ele. Porţiunea de munte din faţa noastră alunecase în întregime în vale.

Am scos binoclul.

Oraşul fusese probabil enorm, pentru că dărâmăturile se îngrămădiseră până la marginea platformei unde ne oprisem.

În timp ce priveam miile de bolţi prăbuşite, am auzit vuietul unei a doua avalanşe; în faţa noastră s-a deschis craterul conurilor.

Prin această falie, puteam să le văd, înghesuite unele în altele, în jurul imensului „ac" subţire care se înălţa, senin, deasupra unui infern de fulgere. Dar discurile concave din jurul craterului dispăruseră.

Ventnor mi-a smuls binoclul din mâini, l-a dus la ochi şi a cercetat îndelung scena. Mi l-a dat înapoi strigând:

— Priveşte!

Am privit. Craterul părea să fie la numai câţiva metri de noi. Era un creuzet imens unde ardea un foc multicolor. Roiurile de metal supravieţuitoare se luptau acolo, dar niciuna dintre fiinţele de metal nu se apropia de baza de cristal pe care se aflau conurile. În jurul acestei baze,

într-un cerc complet gol, se detaşau trei siluete: Împăratul de metal, Gardianul şi Norhala.

Tânăra femeie stătea lângă Împărat; între grupul lor şi Gardian scânteia placa gigantică formată din nenumăratele beţişoare care controlau activitatea conurilor. Prin binoclu, Norhala părea foarte aproape de mine, atât de aproape încât aş fi crezut că puteam s-o ating întinzând mâinile. Părul de foc îi flutura în jurul capului ca un stindard de aur roşu; faţa îi era o mască de furie şi disperare; corpul fermecător era gol.

Toţi trei stăteau complet nemişcaţi. Totuşi, am ghicit că Împăratul şi Gardianul purtau o luptă pe viaţă şi pe moarte, care era apogeul marii bătălii pe terminate în jurul lor. Acolo, în craterul conurilor, urma să se hotărască destinul „poporului de metal" şi poate, în acelaşi timp, şi cel al omenirii.

Dar la ce forţe necunoscute recursese această luptă tăcută? Nu se putea vedea nicio armă, niciun fulger. Numai crucea mare a Gardianului răspândea fumuri stacojii şi bătând în ocru, în timp ce „focurile" irizate ale Împăratului îşi răspândeau strălucirea îngheţată şi trandafirul incandescent, inima lui, lucea mai intens ca niciodată.

S-a auzit un pârâit asurzitor. De cele două părţi ale craterului, s-a prăbuşit ceea ce mai rămăsese din oraş. Nici Împăratul, nici Gardianul nu s-au mişcat. Dar a început să se formeze între ei o ceaţă neagră fină, transparentă, care părea formată din corpuscule de abanos, minuscule şi transparente. Ceaţa a plutit între „împărat" şi „gardian" ca o perdea pe care vântul ar fi împins-o când spre unul, când spre celălalt.

Am simţit că lupta dintre ei devenea tot mai intensă, că fiecare se străduia să respingă spre celălalt ceaţa neagră. Deodată, din Împărat a ţâşnit un fulger orbitor. Ceaţa neagră, împinsă parcă de o rafală, l-a învăluit pe Gardian. Am văzut stingându-se „focurile" colorate în roşu şi ocru.

Gardianul a căzut.

Pe faţa Norhalei, a apărut o expresie sălbatică de triumf care ştergea orice urmă de deznădejde. Crucea Gardianului s-a prăbuşit pe placa misterioasă pe care numai tentaculele lui ştiuseră s-o folosească.

Norhala a fost cuprinsă de oroare. Piramida de conuri a tremurat; am simţit-o de departe însufleţită de o vibraţie unică, dar persistentă ca o bătaie de inimă uluitoare. Împăratul s-a clătinat, apoi a început să se învârtească în loc, antrenând-o cu el şi pe Norhala, pe care a ridicat-o până la trandafirul strălucitor al inimii sale.

Conurile au emis o a doua vibraţie, mai puternică decât prima. Împăratul a fost scuturat de un spasm. Ochii i s-au stins, s-au reaprins, scăldând cu licăririle lor irizate silueta supranaturală a Norhalei.

Am văzut corpul tinerei femei răsucindu-se; a întors capul şi ochii ei mari mi-au aruncat o privire plină de oroare.

Discul care era Împăratul s-a închis, s-a închis peste Norhala.

Norhala dispăruse, închisă în Disc, strivită de trandafirul de cristal cu inimă strălucitoare.

Am auzit un hohot înăbuşit şi mi-am dat seama că cel care plângea eram eu. Am simţit prăbuşindu-se peste mine corpul lui Ruth.

„Acul” subţire de deasupra conurilor a căzut; piramida a părut să se topească sub ochii noştri. Craterul s-a umplut de o luminiscenţă palidă care s-a revărsat până în groapă, apoi în vale, peste ruinele oraşului. Şi, din oraşul năruit, au ţâşnit globurile de foc care s-au aşezat aproape peste tot în groapă; aceasta s-a transformat curând într-un lac strălucitor de flăcări galbene al cărora val urca cu rapiditate. Ruinele s-au scufundat puţin câte puţin. Groapa avea o strălucire insuportabilă.

Deodată, Ventnor a săltat-o pe Ruth pe umăr şi ne-a strigat:

— Să fugim! Cât de repede vom putea!

Am luat-o la fugă în urma lui. După un timp care ni s-a părut interminabil, am zărit, la o mie cinci sute de metri în faţa noastră, globul albastru al casei Norhalei.

Din groapă, departe în urma noastră, a ţâşnit un urlet de disperare. Ne-am simţit copleşiţi de un val de dezolare asemănător cu cel care ne întâmpinase în munţi, unde o întâlnisem prima dată pe Norhala. O dorinţă de a sfârşi repede, de a muri a pus stăpânire pe noi şi ne-a aruncat la pământ.

La un pas de a-mi pierde cunoştinţa, am văzut o lumină strălucitoare pe cer; am auzit deflagraţia unei explozii monumentale. Un val de aer mai dens decât apa ne-a aruncat cu câteva sute de metri înainte. Apoi, ne-a lovit alt val, fierbinte. Ne-a acoperit. Stăruia în el o forţă însufleţitoare care ne-a dominat deznădejdea, ne-a redat dorinţa şi curajul de a trăi.

M-am ridicat clătinându-mă şi m-am uitat în urma mea: ceaţa dispăruse. În vale domnea o strălucire intensă asemenea celei pe care ar fi răspândit-o inima incandescentă a unui vulcan.

Ventnor m-a prins de umăr şi m-a obligat să mă întorc, trăgându-mă spre casa albastră. Departe în faţă, l-am văzut pe Drake care alerga ducând strâns în braţe corpul inert al lui Ruth. Căldura a devenit insuportabilă. Parcă îmi ardeau plămânii.

Deasupra canionului, cerul a fost brăzdat de o serie de fulgere; o rafală bruscă de vânt a măturat locul în care ne aflam şi tunetul a bubuit puternic. Dar, de data asta, nu era tunetul monstrului de metal sau al roiurilor sale. Nu, era al nostru.

Fulgere au brăzdat din nou cerul şi a început să plouă torenţial. Biciuit de vânt şi de aversa de ploaie, am pornit mai departe, împreună cu Ventnor, spre casa albastră. Cerul se înnegura cu iuţeală. Am putut să-l zărim pe

Drake care trecea pragul, purtându-şi povara în braţe. Cerul s-a făcut negru. La lumina fulgerelor, am alergat până la uşă şi am intrat şi noi.

Drake se aplecase deasupra lui Ruth. Am văzut un inel de cristal alunecând peste deschizătura uşii, închizând-o în urma noastră.

Ne-am trântit lângă Ruth pe un teanc de pânză mătăsoasă şi, tremurând, i-am mulţumit Domnului, căci fiecare dintre noi ştia că, acolo, monstrul de metal murise, se autoexterminase.

XXX

SCURTCIRCUIT

Ruth a oftat, s-a agitat. La lumina fulgerelor, care se succedau acum fără întrerupere, am văzut că rigiditatea tinerei dispăruse, ca şi toate simptomele cataleptice pe care le prezentase până atunci. Membrele i se destinseseră; pielea îşi recăpătase o nuanţă uşor rozalie. Ruth căzuse într-un somn profund, dar natural, pe care tunetele nu reuşeau să-l tulbure. Ventnor a trecut într-o încăpere vecină, s-a întors cu o haină a Norhalei şi şi-a învelit sora.

M-am simţit cuprins de un somn irezistibil, de o oboseală inefabilă. O toropeală bruscă mi-a cuprins nervii, creierul şi am căzut în inconştienţă.

Când am deschis ochii, în încăpere domnea o penumbră argintie. Am auzit susurul uşor al izvorului ce curgea în bazinul Norhalei.

Am stat aşa mult timp, cu capul golit de gânduri, bucurându-mă de absenţa tensiunii şi îngrijorării. Apoi, mi-am amintit totul brusc.

M-am ridicat fără să fac zgomot. Ruth dormea; respira regulat sub haină şi avea un braţ întins pe umărul lui Drake, ca şi cum, în somn, ar fi vrut să se apropie de el.

Ventnor se odihnea la picioarele ei, dormind profund. M-am ridicat şi m-am îndreptat încet spre uşa închisă.

După un moment, am descoperit în panoul de sticlă o adâncitură, am apăsat cu mâna şi panoul a glisat. Era deplasat de vreun mecanism subtil cu

contragreutate, pe care apăsarea cu mâna fusese de-ajuns s-o deplaseze şi pe care vibraţia unei bubuituri de tunet o pusese probabil în mişcare în ajun.

Am aruncat o privire afară. Cât putea să fie ceasul? Nu aveam de unde să ştiu. Cerul era acoperit de nori cenuşii şi cădea o ploaie măruntă. Am ieşit.

Grădina Norhalei nu mai era decât un amestec de copaci dezrădăcinaţi şi rupţi, de tufe strivite. În vale domnea o linişte adâncă.

M-am întors în casă şi m-am oprit în prag. Ruth se ridicase în capul oaselor şi, cu haina Norhalei trasă sub bărbie, mă privea cu ochii ei mari asemenea unui copil trezit brusc din somn. Văzându-mă, a întins mâna spre mine. Drake a sărit imediat în picioare şi a scos revolverul.

— Dick! i-a zis Ruth cu o voce domoală şi tremurătoare.

Tânărul a întors capul şi a privit în ochii ei limpezi, în care se putea citi sufletul timid şi tandru al fetei şi nimic altceva.

— Dick, a repetat ea, întinzându-i braţele.

Haina i-a căzut. Dick a ridicat-o şi buzele li s-au întâlnit.

Exact atunci s-au deschis şi ochii lui Ventnor care, văzându-i pe tineri, a părut uşurat, chiar amuzat.

— Ruth! a strigat-o el încetişor.

Tânăra a alergat la el şi, cuprinzându-l cu braţele, şi-a ascuns faţa la pieptul lui. Ventnor şi-a aşezat încet mâna pe părul ei mătăsos.

— Martin, s-a terminat, a şoptit Ruth ridicând faţa spre fratele ei. Am redevenit eu însămi. Dar ce s-a întâmplat? Unde e Norhala?

Am tresărit. Nu ştia ce se petrecuse? Când să-i răspund, am surprins privirea furişă pe care mi-o adresa fratele ei.

— Norhala e acolo, în groapă, i-a răspuns el calm. Nu-ţi aminteşti nimic, Ruth?

— Am impresia că ceva a fost şters din memoria mea, a răspuns tânăra. Mi-l amintesc pe Şerkis, cum te-a torturat, felul în care m-a umilit, cum l-a pedepsit Norhala şi apoi… apoi… nimic, a încheiat ea uimită.

Martin a schimbat intenţionat subiectul. A îndepărta-o pe Ruth de el, ţinând-o cu mâinile, şi a exclamat cu o voce ironică:

— Dar ce ţinută ai, Ruth! Nu te temi că e cam sumară?

Stupefiată, tânăra şi-a coborât ochii spre picioarele şi genunchii goi. Apoi, încrucişându-şi braţele peste sâni, a roşit până în vârful urechilor şi s-a ascuns în spatele fratelui ei. Am luat haina care zăcea pe culcuşul mătăsos şi i-am aruncat-o.

— Ai şi alte haine în bagaje, i-a amintit fratele ei. Noi o să facem o plimbare prin casă. Cheamă-ne când eşti gata. O să mâncăm ceva, apoi ne ducem să vedem ce se întâmplă afară.

Am trecut în încăperea care fusese camera Norhalei. Acolo, ne-am uitat unul la altul.

— Ne-a mai rămas o problemă de rezolvat, ne-a spus Ventnor. Cum să ajungem înapoi în America?

— Monstrul a murit, am replicat, total convins.

— Asta e şi părerea mea, m-a asigurat Ventnor. Dar problema rămâne. Cum să facem în sens invers, prin singurele noastre mijloace, drumul pe care l-am străbătut pe cuburile Norhalei? Prăpăstii de netrecut, faleze abrupte. Ne rămâne o soluţie: să traversăm pădurea şi să apucăm pe drumul care ducea la oraşul lui Şerkis. Trebuie să recunosc sincer că nu ţin deloc. Nu suntem siguri că toţi soldaţii lui au pierit, e posibil să fi scăpat câţiva şi să se ascundă în împrejurimi. Dacă nimerim peste ei, n-aş da prea multe parale pe vieţile noastre.

— Nu e chiar atât de sigur, a răspuns Drake. După cele întâmplate, aroganţa şi curajul lor trebuie să fi primit o mare lovitură, presupunând că

există supravieţuitori. După părerea mea, ar fi de-ajuns să ne vadă apărând ca s-o ia la sănătoasa ca iepurii.

— Poate că ai dreptate, a admis Ventnor, zâmbind. În primul rând, trebuie să aruncăm o privire în groapă. Poate ne va veni o altă idee.

— Ştiu ce s-a întâmplat acolo, a spus deodată Drake, spre marea noastră surprindere. A avut loc un scurtcircuit.

Ne-am uitat la el cu gura căscată.

— Ştiu ce spun, a continuat el. Ce altceva erau decât nişte dinamuri vii? Şi, brusc, curentul a fost prea puternic şi s-au prăjit! Nu vă spun că aş şti să explic cum, nici de ce s-a întâmplat, dar asta a fost. Aş vrea şi eu să mergem să aruncăm o privire acolo ca să ne dăm seama de rezultat; s-ar putea ca peisajul să fie complet schimbat şi să găsim un drum de trecere prin partea aceea.

Exact atunci ne-a chemat Ruth, punând capăt discuţiei.

— Totul e gata! a strigat ea.

Ne-am întors în încăperea centrală şi am găsit-o îmbrăcată decent cu o cămaşă şi o pereche de pantaloni scurţi. Îşi aranjase părul şi avea în picioare încălţări solide. Ruth era aplecată peste ceainicul care începea să şuiere pe lampa cu alcool.

Am mâncat tăcuţi. Apoi, prin ploaie, ne-am îndreptat spre defileul care ducea la groapă. Pe măsură ce înaintam, căldura devenea din ce în ce mai sufocantă; peste tot domnea o ceaţă groasă care ne împiedica să vedem la zece paşi înaintea noastră şi ne obliga să ne agăţăm unii de alţii ca să nu ne pierdem.

— Inutil, nu vom vedea nimic, a zis Ventnor. Trebuie să ne întoarcem.

Am luat-o spre casa albastră.

A plouat toată ziua fără întrerupere. Ne-am petrecut timpul vizitând casa Norhalei şi discutând toate fazele fenomenelor la care asistasem.

I-am dezvăluit lui Ruth ce se întâmplase din momentul în care devenise a doua Norhala. Când a aflat moartea tinerei femei, a plâns.

— Era bună, a zis ea printre lacrimi. Era frumoasă şi ţinea mult la mine. *Ştiu* că mă iubea mult.

A fugit în camera Norhlei plângând.

Deodată, în faţa casei s-a auzit un nechezat tânguitor. Apoi, un cap păros cu ochi răbdători şi curioşi a apărut în cadrul uşii de la intrare. Era un ponei. Ne-a observat o clipă, apoi, încrezător, a intrat şi şi-a frecat capul de mine.

Sub burtă îi atârna o şa şi astfel ne-am dat seama că animalul fusese călărit de unul dintre perşii ucişi de Ruth. Stăpânul fusese probabil bun cu el, deoarece animalului nu părea să-i fie teamă. Furtuna din ajun încetase, dar, instinctiv, venise să caute un adăpost la oameni.

— Ăsta e un noroc chior, a murmurat Drake care, imediat, a început să se ocupe de ponei.

XXXI

ZGURĂ ŞI DEŞEURI

Am dormit bine în noaptea aceea. Când ne-am trezit, am constatat că furtuna se dezlănţuise din nou cu atâta forţă, încât am fost nevoiţi să renunţăm iar la deplasarea până la groapă. În realitate, am încercat de două ori; am fost obligaţi de fiecare dată să facem cale-ntoarsă ca să nu pierim înecaţi de aversele de ploaie care treceau chiar şi prin impermeabile. Până la urmă, am renunţat.

În seara aceea, am consumat ultimele provizii.

Ruth părea să fi uitat de Norhala; în orice caz, nu-i mai rostea numele.

— Martin, de ce nu plecăm mâine? a întrebat ea. Sunt nerăbdătoare să mă întorc în lumea civilizată.

— O să plecăm imediat ce stă furtuna, i-a răspuns el. Sunt la fel de grăbit ca tine, Ruth.

A doua zi dimineaţă, cerul era albastru şi luminos. Am mâncat ceva în grabă, apoi, am legat bagajele pe ponei. Luasem câteva amintiri de la Norhala: o armură lustruită, două mantii, sandale, pieptenii încrustaţi cu pietre preţioase. Ruth şi Dick lângă ponei, eu şi Martin în faţă, aşa am pornit în direcţia gropii.

— S-ar putea să fim obligaţi să ne întoarcem, a zis Ventnor. Nu cred că vom putea trece.

I-am arătat cu degetul peisajul din faţa noastră: ceaţa dispăruse, dând la iveală o spărtură largă. Drumul era barat de un morman de pietre înalt de trei sute de metri.

Am ajuns la el, l-am escaladat şi ne-am pomenit în vârful barajului produs probabil de o avalanşă.

Ne-am oprit în vârf să ne uităm în jos. Într-o străfulgerare, mi-a revenit în minte viziunea acelei văi fermecate aşa cum o văzusem prima oară, strălucind de licăriri magice şi de flăcări, împodobită cu hieroglife misterioase; am revăzut turnurile, mi-am amintit-o pe tânăra zeiţă care ne făcuse să întrezărim o lume de neînţeles şi infinită…

Acum vedeam numai resturi.

Banda de culoarea ametistului era înnegrită, crăpată; semăna cu un filon de cărbune, cu o panglică de doliu. Ceaţa lăptoasă dispăruse. Fundul văii, înnegrit şi el, era fisurat; arabescurile lui, arse, dispăruseră. Cât de departe puteam să ajungem cu privirea, se întindea un deşert de lavă vitrificată, neagră, moartă.

Undeva, în acel deşert, se găsea cenuşa Norhalei, închisă în urna misterioasă care devenise pentru ea Împăratul de metal.

— Aşa cum am zis: un scurtcircuit! a murmurat Drake.

— Destinul, l-a corectat Ventnor. Încă n-a sunat ceasul ca omul să renunţe la domnia lui.

Am coborât printre rămăşiţele îngrămădite. Toată ziua şi o parte din a doua zi, am căutat o ieşire. Peste tot, am constatat aceeaşi „osificare”; la cel mai mic şoc, ceea ce constituise învelişul strălucitor şi neted al fiinţelor de metal se fărâmiţa, dispărea.

În după-amiaza celei de-a doua zile, am descoperit o falie în peretele văii. Am hotărât să ne aventurăm; de altfel, nu aveam de ales.

Despre ce a urmat n-am să spun nimic, doar că am rătăcit o lună, pierduţi într-un labirint de văi, hrănindu-ne cu vânat. În sfârşit, am găsit un drum care ne-a dus la Gyntse.

După şase săptămâni, am ajuns în America.

Povestea mea s-a terminat. Acolo, în zona cea mai sălbatică a Munţilor Himalaya, străluceşte încă globul albastru care a fost locuinţa unei fiinţe supranaturale. Acum, după trecerea timpului, ştiu că Norhala trebuie să fi fost mai mult decât o femeie.

Groapa mai există, cu coroana ei fantastică de munţi şi de piscuri. Fundul calcinat rămâne ca un simbol al Inexplicabilului, al Monstrului care făcea să planeze asupra lumii ameninţarea distrugerii totale. Ameninţarea a dispărut.

Dar, pentru mine, ca pentru fiecare dintre însoţitorii mei, lecţia este de neşters: am învăţat să avem un sentiment nou de modestie.

Pentru că, în acest vast creuzet care este universul, poate că un alt Monstru îşi înalţă capul chiar în acest moment şi se pregăteşte să distrugă omul.

Cum am putea ştii?